

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 64
11 de juny de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 34, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la situació del transport escolar (tram. 310-00322/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir la neutralitat política i la imparcialitat de les administracions públiques (tram. 310-00323/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el tancament d'empreses i el de la planta de Schott Ibérica, SA, a Sant Adrià de Besòs (Barcelonès) (tram. 310-00319/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la situació de les persones discapacitades i els centres especials de treball (tram. 310-00320/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el copagament dels serveis socials (tram. 310-00317/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'afectació mediambiental de les prospeccions marines a la costa nord (tram. 310-00318/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la reunió entre el conseller d'Economia i Coneixement i el sindic major de la Sindicatura de Comptes amb relació a la companyia aèria Spanair (tram. 310-00321/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les mesures de suport a la infància durant els mesos d'estiu (tram. 310-00314/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre els avenços en la connexió amb metro de l'aeroport de Barcelona - el Prat (tram. 310-00315/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les darreres dades turístiques (tram. 310-00316/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la proposta de decret de la Comissió Europea de regulació de l'agricultura ecològica (tram. 310-00312/10) p. 16

Pregunta

al Govern sobre el desallotjament de Can Vies (tram. 310-00313/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'abdicació del rei, la monarquia al segle XXI i el dret a decidir (tram. 317-00184/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre una querella contra el Govern per espionatge a mossos d'esquadra (tram. 317-00183/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la celebració d'una consulta d'àmbit estatal sobre monarquia o república (tram. 317-00187/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les relacions de Catalunya amb el futur rei Felip VI (tram. 317-00189/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la constitució d'un pacte nacional de lluita contra la desocupació (tram. 317-00188/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dret a decidir i sobre la defensa de l'escola catalana els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00185/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les darreres dades en matèria econòmica i d'ocupació (tram. 317-00186/10) p. 25

→

Proposició de llei

de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular (tram. 202-00013/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu (tram. 300-00180/10) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (tram. 300-00186/10) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre el Projecte de llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó (tram. 300-00182/10) p. 47

Proposició de llei

del règim especial d'Aran (debat de totalitat) (tram. 202-00055/10) p. 51

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors (tram. 261-00002/10) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre l'economia del tercer sector (tram. 300-00183/10) p. 75

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials (tram. 300-00181/10) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00184/10) p. 87

Interpel·lació

al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats (tram. 300-00185/10) p. 92

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 34.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Proposició de Llei de modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular (tram. 202-00013/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 331, 3).

3. Proposició de Llei del règim especial d'Aran (tram. 202-00055/10). Ponència conjunta. Debat de totalitat (text elaborat per la ponència: BOPC 334).

4. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors (tram. 261-00002/10). Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 333, 3).

5. Interpel·lació al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu (tram. 300-00180/10). Grup Mixt. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (tram. 300-00186/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre el Projecte de Llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó (tram. 300-00182/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre l'economia del tercer sector (tram. 300-00183/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials (tram. 300-00181/10). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00184/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats (tram. 300-00185/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les escoles bressol (tram. 302-00168/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'inestabilitat i paràlisi política (tram. 302-00172/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció i les famílies sense ingressos (tram. 302-00167/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la futura seguretat social catalana (tram. 302-00171/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00173/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'actuació i el cessament del director general de la Policia (tram. 302-00170/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier i seran substanciades com a primer punt de l'ordre del dia.

Els recordo que el punt 3 de l'ordre del dia, que és el de la proposició de Llei del règim especial d'Aran, se substanciarà aquesta tarda a les 16 hores. Així mateix, en acabar el punt 2, substanciaré les dues primeres interpellacions, punts 5 i 6, abans de suspendre al migdia. *(Pausa.)*

Abans els he dit que la Llei de l'Aran seria a les quatre de la tarda. Previsiblement, serà a dos quarts de cinc, i a les quatre es pot substanciar una altra interpel·lació, la número 3.

Pregunta

al Govern sobre la situació del transport escolar (tram. 310-00322/10)

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta és sobre la situació del transport escolar i la formula la il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera d'Ensenyament, considera també un model d'èxit el transport escolar a Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el transport compleix amb la funció que té encomanada. Amb caràcter obligatori, la seva gratuïtat per accedir als centres, i amb caràcter postobligatori, amb ajuts que faciliten l'accés.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Eva García i Rodríguez

Gràcies. Senyora consellera, miri, la setmana que ve finalitza el curs escolar i molts pares encara no tenen garantit el transport escolar dels seus fills per al proper curs, i això passa perquè el seu Departament d'Ensenyament ha suprimit determinats serveis de transport escolar amb el fals pretext que és un servei no obligatori. Allà on poden vostès retallar un euro, apliquen la tisora sense pietat. Això sí que és reprovable, senyora consellera. Vostè, senyora Rigau, ha eliminat progressivament el servei en ciutats grans que, per llei, han d'oferir transport urbà. Fa tres anys va incrementar el preu més del 300 per cent, fent a les famílies que haguessin de pagar 270 euros. I ara el suprimeix a molts municipis, per exemple, del Vallès Occidental –el temps, senyora presidenta.

I surt vostè ara, senyora consellera, i a corre-cuita intenta una solució que no satisfà ningú, com és el cas de l'escola Bellaterra, a Cerdanyola del Vallès, posant un pedaç que no soluciona el problema, sinó que intenta guanyar temps, condemnant els pares de cent vint alumnes i els ajuntaments, en aquest cas l'Ajuntament de Cerdanyola, a pagar el que hauria de pagar vostè, el que hauria de pagar la Generalitat, seguint, a més, sense reconèixer, la singularitat de l'escola, que es troba a cinc quilòmetres del centre urbà.

Els ajuntaments també denuncien que les retallades afecten les escoles d'educació especial. A partir d'ara només tindran transport escolar urbà els alumnes amb discapacitat superior al 60 per cent. Les famílies d'aquests nens, senyora consellera, ja suporten prou càrrega per haver-se també de preocupar pel transport dels seus fills. Però, tornant al transport escolar, li sembla normal, senyora consellera, li sembla normal oferir a les famílies que els nens vagin en transport urbà? Sap que estem parlant de nens entre tres i dotze anys? O és que pretenen vostès que els nens vagin a l'escola en taxi? Miri, la retirada d'aquest servei castiga les mares treballadores. Això sí que és reprovable, senyora consellera. Vostès tenen diners per fabricar urnes de joguina però no perquè una mare o un pare treballadors portin els seus fills a l'escola en condicions de seguretat.

Sento vergonya d'un país que es gasta 400.000 euros a fer castells per mitja Europa mentre no té diners perquè

les mares treballadores puguin tenir la seguretat que els seus fills van a l'escola en un transport segur. Sento vergonya d'un país que prioritza les banderes il·legals mentre oblida la seguretat dels seus nens. Sento vergonya d'un país...

La presidenta

Senyora García...

Eva García i Rodríguez

...que adoctrina els menors en un pensament independentista i no es preocupa de la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Si fos qüestió de sentir vergonya, hauríem de sentir vergonya perquè el Partit Popular no ha modificat en el tram legislatiu de la LOMCE les previsions de gratuïtat del transport escolar i ha mantingut el mateix redactat que hi havia, en què només el fa gratuït quan és amb un canvi de població i no atén dins la pròpia població. Si haguéssim de sentir vergonya, hauríem de sentir vergonya d'una formació política que, quan governa a Galícia, l'Aragó i allà on vol que li digui, retalla rutes de transport, fa el copagament més alt que nosaltres i que quan és aquí a l'oposició retreu allò que no fa quan governa.

Si haguéssim de sentir vergonya, n'hauríem de sentir perquè en un cas d'una escola a cinc quilòmetres de Cerdanyola, certament, però que tothom sap on és, s'ha fet un acord amb l'ajuntament per reconvertir en línia urbana i que les famílies puguin acompanyar amb una dotació que cobreix un 80 per cent el cost i només hi han d'aportar d'un euro i mig. Si haguéssim de sentir vergonya, hauríem de sentir vergonya de fer demagògia d'un cas particular, quan vostè, senyora diputada, sap que la nostra gran obligació és fer accedir a l'ensenyament el conjunt d'alumnes i resoldre els problemes que vostès creen des de l'oposició.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per garantir la neutralitat política i la imparcialitat de les administracions públiques.

Pregunta

al Govern sobre les mesures
per a garantir la neutralitat política
i la imparcialitat de les administracions
públiques (tram. 310-00323/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable vicepresidenta, estarem de acord en que la *estelada* no és la bandera oficial de Catalunya, no és cap símbol institucional ni nos representa. La *estelada* és una bandera política, partidista, que només representa els partits i les organitzacions polítiques i polititzades que volen separar-nos del rest de Espanya. ¿Què pinten entones *estelades* en ajuntaments, rotondes, col·legis, parcs i altres espais públics on només caben símbols oficials?

La Administració ha de ser neutral en el ús de les espais públics. És legítim que un ciutadà col·loqui una *estelada* en el balcó de la seva casa, però no que un responsable públic autoritzi *estelades* en espais públics. Ninguna majoria democràtica ho legitima. ¿Què accions van a posar en marxa per corregir la imposició de *estelades* i demés propaganda política en espais públics? ¿Estan ells a parar això?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joan Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Il·lustríssima diputada, el que farà el Govern és fomentar, sobretot, que els espais públics siguin espais de convivència, siguin espais de trobada, siguin espais de respecte i espais de llibertat. I ho farà respectant, primer, el principi d'autonomia local, com no podria ser d'altra manera, però també respectant els àmbits competencials de les diverses administracions.

Jo crec que vostè coincidirà que els ciutadans tenen dret a usar els espais públics, a expressar-se d'una manera cívica, d'una manera democràtica, d'una manera respectuosa i, per tant, aquest és un dret que, com pot entendre, el Govern no vol –però tampoc pot– limitar.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias. Honorable vicepresidenta, mire, només les dictaduras decideixen com tenim que pensar tots, imposant símbols i banderes. Imposar la *estelada*

y la opció política que representa no s'entén en democràcia. És excluyente, tergiversa la realitat y no respecta el pluralismo polític ni a los ciutadans. Y no s'escuden ells darrere de la autonomia local, que no està per incumplir la ley, perquè són els mateixos partits que governen Catalunya els que fomenten y autoritzen propaganda política de la secessió. És el seu projecte polític y són les seues eines il·legítimes y antidemocràtiques.

Mire, senyora vicepresidenta, *estelades* en rotondes, en col·legis –este, concertado–, en parcs infantils, en ajuntaments, en parcs infantils, en parcs, en vies públiques, en parcs de bombers. (*L'oradora mostra unes fotografies. Remor de veus.*) Mire... Per favor, pido un poc de silenci, ¿eh? Mire, propaganda política en els col·legis, propaganda política que posen en les mochilas de els nens per que vagin a manifestacions en contra de els tribunals. Menuda formació en valors democràtics. Mire, presidenta, rotondes fent propaganda de un referèndum ilegal, inclús, mire, dient-nos a los ciutadans lo que tenim que votar.

Estan ells tan obsesionats que no sé si se donen compte del descrèdit, rayant en el ridícul, que tot això suposa per al seu pla ilegal de referèndum y de secessió, perquè ningú societat democràtica admistraria el ús de poder de responsables y funcionaris usant mitjans, espais públics y menors d'edat al servei de les seues interesses polítiques. Ningú societat democràtica admistraria nunca la imposició del pensament únic y excluyente que estem sentint els catalans en espais y serveis públics, mire, a los que tenim dret sense polititzar. És injust y és antidemocràtic.

Se lo pido, vicepresidenta, rectifiquen, devuelvan el respecte que merecemos los ciutadans que no som separatistes, que també tenim dret al respecte y tenim dret a un espai públic que compleix la legalitat, y defiendan el seu projecte rupturista, que poden, però utilitzant els mitjans legítims que proporciona la nostra democràcia.

Gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Miri, vol que li digui en què està obsesionat el Govern de la Generalitat? Està obsesionat que aquest poble pugui exercir la democràcia. Aquesta és l'única obsessió del Govern de la Generalitat; donar respostes als ciutadans, aquesta és l'obsessió del Govern de la Generalitat.

Deixi'm que li digui: vostè confon, per altra banda, el que són espais públics amb el que són edificis públics. Com vostè pot entendre, doncs, als espais públics el Govern el que fa és vetllar perquè es respectin els drets dels ciutadans, però també perquè puguin expres-

sar allò que pensen d'una manera cívica, d'una manera pacífica, d'una manera democràtica. Per tant, escolti, de la mateixa manera que no podem demanar que les manifestacions al carrer deixin de tenir o tinguin una neutralitat política –vostès mateixos en aquest sentit ho entenen perfectament–, el que fem en els espais públics és, primer de tot, garantir la seva funció, però recordar que estan al servei de les persones.

Però deixi'm que li digui –i amb això acabo–: és clar, és que tot això es redueix a si onegen o no onegen estelades a les ciutats, als... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera.)* M'he quedat... Sí. No, només volia dir-li que el Govern sempre ha estat i serà escrupolós, primer amb el compliment de la llei, amb la legislació vigent, i després amb les decisions que prenen altres administracions. I deixi'm també que li digui, i això ja a nivell personal: no crec que la imposició i la sanció siguin la millor manera d'anar garantint la convivència.

I després el que sí que li demanaria és que deixéssim una mica la imaginació a un cantó, perquè si vostè es pensa que al Govern ens dediquem, a la sortida de les escoles, a donar adhesius perquè els nens els enganxin a les seves carteres, em sembla que vostè creu que el Govern no té feina.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el tancament d'empreses i el de la planta de Schott Ibérica, SA, a Sant Adrià de Besòs.

Pregunta

al Govern sobre el tancament d'empreses i el de la planta de Schott Ibérica, SA, a Sant Adrià de Besòs (Barcelonès) (tram. 310-00319/10)

La formula la il·lustre senyora Alicia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alicia Romero Llano

Bon dia, gràcies, presidenta. Permetin-me abans que res que saludï Joan Callau, alcalde de Sant Adrià del Besòs, que avui ens acompanya, i que saludem també des de la distància, perquè avui no poden ser aquí, els membres del comitè d'empresa de Schott Ibérica, amb qui des del Grup Socialista ens solidaritzem i compartim la lluita en defensa dels llocs de treball, dels drets dels treballadors i del manteniment de la indústria al nostre país.

Bé, conseller, per desgràcia, a l'anterior Ple teníem aquí representants de l'empresa Bosch. Avui són els de Schott Ibérica. Sabem que l'empresa ha posat en marxa un procés de deslocalització una mica estrany. És a dir, tanquen la planta de Catalunya per emportar-se-la a una planta alemanya on no hi ha feina, perquè justament la planta catalana té beneficis per sobre de les previsions, a l'entorn del 20 per cent. Per tant, una mica surrealista.

Des que tenim aquesta informació, fa més de quinze dies, a nosaltres ens agradaria saber què és el que ha fet el Govern. Sabem que ha tingut algunes converses. Ahir va haver-hi algunes negociacions. Ens agradaria saber exactament quines han estat aquestes negociacions, què vostès podran aconseguir d'aquest diàleg amb l'empresa i conèixer, doncs, si realment estan en risc aquests llocs de treball i aquests drets dels treballadors.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Lamentablement no és una situació surrealista, i tampoc hi estem treballant només des de fa quinze dies, senyora diputada. Fa setmanes i mesos que des de l'àmbit industrial, en què seguim amb molt d'interès totes les situacions de risc industrial i empresarials, s'està treballant. Vull saludar també, bé, evidentment, l'alcalde; vull saludar també la feina que han fet alguns diputats, entre ells el diputat Ferran Falcó, des de Badalona també, amb el comitè d'empresa i amb els treballadors.

I els hem de dir que en aquests moments el coneixement que en tinc és que aquesta nit hi ha hagut un preacord que està pendent de ratificar per l'assemblea de treballadors. Hem seguit molt de prop la decisió estratègica, perquè és només estratègica, perquè no és econòmica, perquè la planta d'aquí, de Sant Adrià, és plenament productiva, però aquesta multinacional, com a conseqüència també del mercat europeu, com a conseqüència d'inversions futures en matèria ambiental que ha de fer, ha pres una opció que nosaltres, des d'una perspectiva industrial, hem intentat i intentarem que es dilati i que es, d'alguna manera, calendaritzi en el temps. I, d'altra banda, hem acompanyat en tot moment els treballadors, perquè, si aquesta és la decisió final, davant de la qual no podem fer-hi res, tinguin, d'alguna manera, el millor dels acompanyaments i en la seva reocupació laboral.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Alicia Romero Llano

Conseller, em sap greu, però nosaltres no ens conformem; no ens conformem amb les situacions. I ja m'imagino que vostè fa esforços, però no deuen ser suficients, escolti'm, perquè, des que ha començat aquesta legislatura, no parem de rebre comitès d'empresa que estan patint una reforma laboral que va aprovar el Partit Popular amb el vot gratuït de Convergència i Unió; una reforma laboral que està portant

tancaments d'empreses i presentació d'expedients de regulació d'ocupació.

Miri, nosaltres no ens hi conformem. Alstom, Torras-papel, Bosch, Panrico..., avui les centrals nuclears en vaga, més de dos mil treballadors en vaga; Gallostra, Tradema, i podríem seguir una llarga llista. Són milers de llocs de treball perduts, milers de llocs de treball desapareguts en el sector industrial; un sector que ens hauria d'ajudar a sortir de la crisi, ho hem dit moltes vegades nosaltres i tothom en aquest Ple. Jo li demano, conseller, que alguna cosa més s'ha de fer; no ens podem conformar amb les decisions estratègiques que prenen les empreses.

Miri, hi ha països al nostre entorn, com França, com Alemanya, com la Gran Bretanya, fins i tot els Estats Units, que estan desenvolupant polítiques que ells anomenen «de patriotisme econòmic» –jo hi afegiria, m'hi agradaria afegir «i social»–, en què plantegen condicions a les empreses estrangeres que compren empreses catalanes o espanyoles, com ha estat el cas de Schott Ibérica, una empresa que fa dos anys era catalana, que es va vendre i que no hi ha cap condició, no hi va haver-hi cap condició perquè aquests llocs de treball es poguessin mantenir. Com deia vostè, no era una situació..., no és un element econòmic la decisió.

Per tant, m'agradaria, li demanaria, li pregaríem, si us plau, que intentés fer algun esforç més, que potser mirin altres països i intentin aplicar aquest patriotisme econòmic i social que també necessita aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

No hi ha ningú que es conformi amb les decisions que prenen empreses... I, en aquests moments, doncs, vostè pot veure també com els seus companys de partit, amb qui han fet campanya electoral, el primer ministre del Govern francès, doncs, intenta evitar decisions de grans empreses, com Alstom, en relació amb General Electric o amb Siemens. Veurem quina és la capacitat, també, d'intervenció d'un govern francès que, per descomptat, està molt lluny del Govern català quant a capacitat de govern i de presa de decisions.

Nosaltres continuarem treballant intensament per garantir la recuperació econòmica, per la generació de llocs de treball, la internacionalització, la innovació, la política de clústers, el seguiment de totes les empreses, Schott Ibérica inclosa. I en aquest sentit li haig de dir que hem fet tots els esforços perquè aquesta decisió, que sembla irreversible per part de la multinacional, perquè també a Europa té problemes de mercat i de reconversió industrial..., i ha afectat unes plantes que, en aquests moments, doncs, també tenien unes càrregues ambientals a dos anys vista que han determinat una decisió que, evidentment, impacta, que hem acompanyat els treballadors. Però, d'alguna manera,

més enllà que no ens conformem ningú, també li haig de dir que, en aquests moments, cosa que no va passar quan vostès governaven, que l'atur no va deixar d'augmentar, en aquests moments l'atur està descendant...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Continuarem cadascun de nosaltres amb els nostres papers.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les persones discapacitades i els centres especials de treball.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les persones discapacitades i els centres especials de treball (tram. 310-00320/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, el passat 21 de maig, la presidenta del Parlament va rebre en audiència representants d'entitats lleidatanes d'atenció a la discapacitat, agrupades en la federació Allem; 47.000 signatures per exigir el suport de les administracions a l'atenció a persones amb discapacitat i malalts mentals; la reclamació de la necessitat de recuperar els nivells de partides pressupostàries del 2010, que des que governa Convergència i Unió en aquest país s'han reduït dràsticament subvencions i també s'ha congelat el finançament de noves places a tot tipus de serveis i centres. I, pel que fa referència als centres especials de treball, denunciaven que només a Lleida 184 persones estan en llista d'espera per accedir a nous llocs de treball als centres especials de treball.

És l'enèsima reivindicació del sector, senyor conseller. I segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística, Catalunya és la novena comunitat en taxa d'activitat de persones amb discapacitat, aproximadament..., sobre la mitjana espanyola.

Però aquesta dada n'amaga una altra molt significativa: que som la tercera comunitat autònoma, després de Galícia i Canàries, on la diferència és més gran respecte a la taxa d'activitat de les persones amb discapacitat respecte a les persones sense discapacitat. O sigui que ens queda molt camí per fer i per recórrer, que no recorrem, senyor conseller, perquè vostès fa anys –anys–, de fet, pocs mesos des que van començar a governar aquest país, des del maig de 2011, que tenen paralitzades les subvencions per a creació de nous llocs de treballs als CET i ajudes a la inversió als centres especials de treball.

Què pensa fer el Govern per reconduir aquesta situació?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Doncs, miri, amb molts esforços pressupostaris, fer front a la disminució continuada de recursos que vénen des de Madrid; intentar també acompanyar tot aquest sector d'empreses protegides per anar evolucionant cap a un entorn en què la inserció laboral de les persones amb capacitats diferents s'orienti bàsicament per a la seva integració a l'empresa ordinària; donar suport a tots aquests centres especials de treball amb plans de competitivitat, i garantir, com ho hem fet una altra vegada, que, malgrat que els recursos que ens vénen de l'Estat aquest any per als centres especials de treball disminueixen un 25 per cent, la Generalitat compensarà i mantindrà les subvencions per fer que més de tretze mil persones avui a Catalunya puguin, d'alguna manera, estar contractades amb aquest model i aquest format d'empreses que forma una xarxa d'acompanyament i d'integració laboral i social molt important per al país.

Per tant, el Govern de la Generalitat aquest any aportarà encara més recursos per fer front a la disminució dels recursos de l'Estat en aquest àmbit.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, la il·lustre senyora diputada.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, és cert; el dèficit de funcionament dels centres especials de treball és històric. De fet, a la dècada dels noranta, el Govern de la Generalitat ja hi aportava al voltant de 15 milions d'euros per assumir aquest dèficit, que es va quasi quadruplicar posteriorment.

Sincerament, al nostre grup li agradaria més haver sentit altres qüestions com fer complir la Lismi pel que fa referència al 2 per cent de contractes de persones discapacitades a les empreses amb més de cinquanta treballadors; li agradaria més haver sentit pla d'ajudes a la reconversió; li agradaria haver sentit propostes de serveis de consultoria i assessorament. Bàsicament, perquè existeix una disfunció cognitiva entre allò que diu el Govern de Catalunya i allò que duu a terme. I, per tant, entenem que el més fàcil i la solució seria que vostès alineessin allò que diuen amb allò que fan, que, de ben segur, en sortirien beneficiades no solament les persones amb discapacitat, sinó també la sostenibilitat dels centres especials de treball.

I, en aquest sentit, voldríem que aquest pla de competitivitat que ha anunciat portés també recursos extraordinaris de suport a la reconversió del sector, indubtablement necessària per crear nous llocs de treball.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí. Diputada, clar, si no fos vostè del Grup Parlamentari Socialista, segurament li contestaria d'una altra manera, però em sorprèn que vostès ara estiguin amb aquesta preocupació intensa quan el seu Govern espanyol, fa molt pocs anys, va fer una gran declaració d'intencions amb els centres especials de treball, va incrementar teòricament l'aportació del 50 al 75 per cent de la subvenció del salari mínim interprofessional per a aquests centres; l'any 2009, no la va pagar; l'any 2010, la va pagar a mitges, i, just abans de marxar per la porta a cuita-corrents, van tornar a abaixar l'aportació del 75 per cent al 50 per cent perquè es van adonar que grans declaracions d'intencions no les podien atendre.

Clar, si no haguessin sigut vostès els responsables d'aquesta política, entendria, doncs, el seu neguit, però en tot cas és un neguit, ho repeteixo, molt artificios, perquè no van fer res de veritat per intentar consolidar, modificar el marc normatiu, fer que la Generalitat de Catalunya tingués competències per ordenar aquest sector, i avui no podem ni tan sols graduar les subvencions en funció de les especials dificultats dels diferents treballadors o de l'especialitat dels centres especials de treball. I en aquests moments qui està fent un esforç immens per aturar aquesta davallada dels recursos que vénen de l'Estat i que van començar vostès és el Govern de Catalunya, és aquest Parlament i, en definitiva, són els ciutadans que estan donant suport a una xarxa d'integració que té molt bons resultats i que continuem treballant també perquè la integració a l'empresa ordinària sigui d'alguna manera la via principal per a la integració laboral i social de les persones amb capacitats diferents.

En qualsevol dels casos, la política al voltant de les persones amb capacitats diferents i el suport als centres especials de treball és una de les prioritats del Govern, que, malgrat la davallada de recursos, hi destina més diners que mai, en aquests moments, a aquesta política.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el copagament dels serveis socials.

Pregunta

al Govern sobre el copagament dels serveis socials (tram. 310-00317/10)

I la formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Honorable consellera, aquests dies hem sabut les xifres de retallades del Govern de Catalunya, de la mà

del senyor Mas-Colell i la seva; les aplicades a serveis socials: gairebé 143 milions d'euros.

Continua dient que les polítiques socials no han estat retallades? Pot afirmar davant la cambra que els dos col·lectius més vulnerables de la nostra societat –infants de famílies afectades per la crisi i persones dependents– tenen garantit l'accés als drets d'igual forma que les classes benestants al nostre país?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, per descomptat que puc afirmar que fem els màxims esforços possibles, i ho hem fet amb l'aprovació dels pressupostos d'enguany, per tal de destinar el màxim de recursos possibles a les polítiques socials, enteses com aquelles que tenen per objectiu l'atenció a les persones més vulnerables, entre elles, alguns dels col·lectius que vostè acaba de mencionar: evidentment, les famílies amb infants; els infants, pròpiament dit, en situació de risc; les persones en situació de discapacitat, de dependència; les persones grans. Per descomptat que sí.

I només cal recordar-li quin ha estat l'increment pressupostari que algunes partides, molt determinades i molt sensibles, que tenen a veure amb la renda mínima d'inserció, amb les beques menjador, amb la lluita contra la pobresa o, sense anar més lluny, amb l'habitatge social, s'han destinat enguany a reforçar aquests pressupostos, no els que voldríem, com hem dit en moltes ocasions, i patint, això sí, unes retallades, com fa un moment esmentava el conseller Puig, en polítiques especialment sensibles, aquelles que s'adrecen a les polítiques actives d'ocupació, o als centres especials de treball, o a la situació de la dependència.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Consellera, jo li parlo d'igualtat d'accés dels qui tenen i dels qui no tenen. I només cal veure l'informe del síndic sobre els drets dels infants en lleure educatiu, que queden paleses dues coses claríssimes: que l'àmbit del lleure educatiu és un dels més afectats per les retallades i que aquesta participació està afectada per desigualtats d'accés; és a dir, qui menys té menys hi pot accedir.

Avui, vostès s'autopreguntaran i diran que ho fan molt bé: 2 milions d'euros extraordinaris que no sabem ben bé com aniran. Però allò important i que li recomana el síndic és que, més enllà de les quanties, garantei-

xi unes quanties..., reguli l'accés al dret en igualtat d'oportunitats. I la pregunta és: vostès ho faran això?

Però el mateix passa amb les persones dependents, on la injustícia ja s'aguditza amb el decret que fa que compti el patrimoni. Saben vostès que el nou model de copagament surt de la suma de l'ingrés de la persona més el patrimoni?

Saben, però, que el patrimoni no afectarà les rendes altes perquè hi ha un topall? Per exemple, el topall per servei residencial de grau 3 és de 1.447 euros. Les persones amb ingressos mensuals superiors a 1.581 euros ja hauran arribat al topall i, per tant, l'efecte de patrimoni quedarà anul·lat.

La injustícia no s'acaba aquí. Les persones que no disposin de líquid per arribar al copagament, se'ls aplicarà el reconeixement de deute. Això vol dir que la gent gran que disposa d'un habitatge finalment pagarà amb ell el líquid que no ha disposat en vida. I és que és molt fàcil calcular els béns immobles, consellera, però i les persones que tenen Sicav, els béns en Sicav o en béns d'inversió? I ja no parlem de la burocràcia que comportarà i l'atzucac en què estan posant les treballadores socials, que hauran de controlar la declaració de béns.

Consellera, rectifiquin; tornem a la casella zero. Ja sabem que Madrid no paga, però no ens fem trampes al solitari. I si volen de veritat quadrar els comptes, si volen lleis sostenibles, posin un impost sobre el patrimoni a qui més té, no a les classes populars. Ho estan canviant tot per la porta del darrere, ja li ho vaig dir. Però no ho facin contra la vida i els drets de les persones més vulnerables. És indigne que tinguem un govern que ho toleri i que prengui part activa també en el trencament de la igualtat.

Retirin que compti el copagament per al patrimoni. Consellera, li vam dir que era un error i li continuem dient que és un error. Facin sumes i veuran que els números no quadren. Facin sumes.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Sí, senyora presidenta. Senyora diputada, és veritat que en altres ocasions ja hem tingut ocasió de discutir el concepte de copagament, i vostè ja va manifestar-me en comissió que estan frontalment en contra d'un concepte previst, per cert, a la Llei de serveis socials, però també a la Llei de dependència, que inclou el còmput del patrimoni i que ja estan aplicant la immensa majoria de comunitats autònomes.

Però permeti'm que concreti una mica més quina novetat representa aquesta incorporació del patrimoni a l'hora de calcular la capacitat econòmica de les persones beneficiàries de serveis no gratuïts previstos a la nostra cartera de serveis, als efectes de determinar

quina ha de ser la seva aportació econòmica. El que perseguim és que cadascú pugui aportar en funció de la seva capacitat real, perquè sembla bastant just que les persones que tenen una renda més elevada o un patrimoni més elevat puguin coparticipar també amb un percentatge més elevat, per tal que les persones que tenen menys ingressos puguin continuar-ho fent amb les mateixes condicions.

I permeti'm que li digui: aquest càlcul de la capacitat econòmica incorporant el patrimoni es fa després de nombroses excepcions –nombroses excepcions que vostè coneix, i intentaré recordar-les–, i també en funció de l'edat del beneficiari. Hi han reduccions per càrregues familiars; també una garantia d'ingressos mínims, allò que anomenem «el diner de butxaca»; la xifra que resulti computarà un determinat percentatge en funció de l'edat del beneficiari, i la «vivenda» habitual mai no serà computada si la persona que accedeix a un servei residencial té alguna persona a càrrec en aquesta «vivenda», i, a més a més, hi ha un mínim exempt de 300.000 euros. Per tant, l'impacte no és, ni molt menys, el que vostè vaticina.

Li recordo que la situació de la Llei de la dependència és absolutament nefasta. Patim un dèficit del finançament d'aquesta llei enorme.

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

Em sap greu que vostè això no ho reconegui.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'afectació mediambiental de les prospeccions marines a la costa nord.

Pregunta

al Govern sobre l'afectació mediambiental de les prospeccions marines a la costa nord (tram. 310-00318/10)

La formula l'il·lustre senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Senyor conseller, el passat mes de gener el Ministeri d'Agricultura va arxivar, per una qüestió administrativa, l'expedient d'un projecte per fer prospeccions d'hidrocarburs davant la nostra costa, a tretze quilòmetres del cap de Creus. Fonts del Departament de Territori, paradoxalment, havien donat un aval tàcit sobre aquest projecte quan van manifestar que presentava les mesures correctores que corresponien. Queden vius encara dos projectes més, Capricorn i Spectrum, que coincideixen i amplien l'àrea a estudiar del projecte caducat. Sobre el primer, precisament en res-

posta escrita a una pregunta d'aquest grup parlamentari, la Direcció General de Pesca recomanava fer un estudi més aprofundit sobre els recursos pesquers de la zona, perquè es veurien seriosament afectats. Són respostes diferents, no?, són respostes, jo crec, contradictòries.

Per tant, conseller, podria explicar-nos quina és la posició del seu Govern respecte de les afectacions socials i mediambientals com a conseqüència d'aquests projectes?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Bé, si fos estrictament un aspecte només legal, li diria que amb plena exigència del compliment de la normativa i de les valoracions d'impacte ambiental. Però si m'ho permet, diputat, deixi'm que faci una aproximació des d'una triple perspectiva a aquesta problemàtica.

Des d'una visió de model energètic, li haig de dir que tot el que signifiqui mantenir una intensificació de la nostra dependència dels combustibles fòssils i, per tant, no anar cap a un aprofundiment entre estalvi, eficiència energètica i la promoció de les energies renovables, i també d'una energia més distribuïda i de fomentar l'autoconsum, creiem que no és el que en aquests moments encaixaria amb una visió estratègica energètica.

D'altra banda, des de la perspectiva de l'impacte sobre el medi, li hem de dir que la tècnica proposada pot tenir impacte important sobre la fauna, sobre el fons marí, i en aquest sentit la Direcció General de Pesca s'ha adreçat reiteradament al ministeri per exigir una avaluació d'impacte ambiental, per exigir més estudis, per exigir una comissió de seguiment. Tot això ha estat negat per part del ministeri, i, per tant, continuarem en aquest sentit exigint tant aquest nivell d'avaluació prèvia com també les mesures de seguiment necessàries.

I finalment, des d'una perspectiva d'autogovern, li haig de dir que malauradament les competències de la Generalitat tant en investigació com en explotació d'hidrocarburs en aigües marines exteriors són pràcticament inexistents. En aquest sentit també treballarem i avançarem perquè puguem tenir en el futur, doncs, major capacitat d'incidència.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Marc Vidal i Pou

Sí, la Generalitat no té competències en aquesta matèria, és cert, però sí que en té sobre la nostra pesca, en té sobre el nostre turisme i en té sobre la qualitat mediambiental del territori.

Miri, sense apriorismes ideològics, suposo que coincidirem: sis-centes explosions de so cada hora, de 250 decibels, vint-i-quatre hores al dia, en períodes repetits de tres o quatre mesos, que poden durar anys, en una zona de 37.000 quilòmetres quadrats, rebenten tots els peixos del nostre mar o els fan desaparèixer.

Com valora que les confraries de Girona estiguin molt preocupades per la manca d'informació de la Generalitat, perquè van fer alegacions a aquests projectes que poden ser la seva ruïna i encara no en tenen cap notícia? O com valora que la comunitat europea es gastés 12 milions d'euros per protegir una àrea de la costa que està completament enganxada a les prospeccions i que en resultarien danys irreversibles a la biodiversitat, i també repercutiria directament a la indústria turística d'aquesta zona? O una altra: com valora vostè que la Federació Internacional d'Operadors Turístics enviés un escrit al ministeri per advertir del perill que pot representar per al turisme de la zona aquest tipus d'activitat i demanar que ens preocupéssim més per la conservació del medi ambient com a base i suport de la indústria turística?

Miri, pot passar que les extraccions de petroli es facin i, d'aquí a uns quants anys, marxín, i ens deixín un mar devastat i un turisme arruïnat. Què farà el Govern de la Generalitat? Farà com el Govern de Canàries o el de Balears, que tampoc tenen competències directes, però s'han posat al costat de les persones que s'oposen a la destrucció del mar? O farà com d'altres governs, que miren enlaire i xiulen, mentre els seus tinguin negoci? Només li demano un compromís públic i explícit contra aquest tipus de prospeccions; li demano que defensi el nostre mar de l'especulació dels rapinyaires, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Haig d'entendre que la referència a altres governs que xiulen i miren a l'aire no era una referència hiperbòlica de *looping* de Lucas/Botón; no. Haig d'entendre que ens dóna suport al Govern en la posició que hem pres ja des de fa mesos: des del mes de febrer de l'any passat, des de la Direcció General de Pesca, des del Departament d'Agricultura, s'està treballant intensament des de tots els fronts, i continuarem en aquest sentit, perquè no ens agradaria que tinguéssim un segon fenomen Castor; és a dir, que no es prenguessin les mesures ambientals necessàries per tenir d'alguna manera ben avaluat l'impacte. Estem al costat dels pescadors, estem al costat dels ciutadans, creiem que aquesta no és l'estratègia energètica que necessita el nostre país, però, fixi's, davant d'aquesta voracitat de nou injustificada per investigació en energies fòssils, el Govern de l'Estat el que fa és aprovar un nou marc regulador d'energies renovables, sense tenir cap visió energètica, i això també està provocant que tinguem una clara defensa del nostre teixit industrial.

En aquest sentit, estarem al costat, evidentment, del territori, no encaixa amb el nostre model energètic, i defensarem amb plena intensitat tot el nostre marc competencial...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...que avui, malauradament, encara és reduït.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la reunió entre el conseller d'Economia i Coneixement i el síndic major de la Sindicatura de Comptes amb relació a la companyia aèria Spanair.

Pregunta

al Govern sobre la reunió entre el conseller d'Economia i Coneixement i el síndic major de la Sindicatura de Comptes amb relació a la companyia aèria Spanair (tram. 310-00321/10)

La formula l'illustre senyor José Manuel Villegas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias. Señor *conseller* de Economía, hace unos días pudimos leer una noticia muy preocupante, según la cual usted habría presionado a la Sindicatura de Cuentas para que el informe que esta está realizando sobre Spanair no salpique en exceso la gestión de su Gobierno.

Señor *conseller*, respondiendo a esta pregunta tiene usted la oportunidad de dar explicaciones en sede parlamentaria sobre si se produjo o no esa reunión y, en su caso, aclarar de qué se habló en la misma: señor *conseller*, ¿ha mantenido usted una reunión con el *síndic major*, señor Jaume Amat, en la que se tratara el tema de la compañía aérea Spanair?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Sí, la pregunta em deixa molt sorprès, perquè el normal seria que m'ho preguntés si no l'hagués tinguda. Per descomptat que he tingut una reunió, espero tenir-ne més, tinc reunions amb el senyor Amat per aquest tema i per molts altres temes, com correspon a les responsabilitats del departament.

Com sap, aquest Parlament, per unanimitat de tots els grups, va encarregar a la Sindicatura de Comptes un informe sobre les implicacions de la Generalitat en Spanair des de l'any 2009. La sindicatura, per tant, està fent aquest informe. Des del departament tenim,

evidentment, molta informació; jo la vaig presentar en una compareixença que vaig fer sobre aquest tema. El president de la sindicatura i la sindicatura han de saber que comptaran amb tota la nostra col·laboració en aquest tema, i així li ho vaig expressar i així serà en el futur. Sempre trametrem, ho repeteixo, tota la informació que tenim sobre aquest tema.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Manuel Villegas Pérez

Sí, señor *conseller*, el titular de la noticia es que usted había presionado a la Sindicatura de Cuentas para que el informe que esta está realizando sobre este asunto no salpique a la gestión de su Gobierno. En todo caso, convendrá conmigo, con nosotros, que sería de una gran irresponsabilidad haber realizado cualquier actuación que ponga en entredicho la independencia de la Sindicatura de Cuentas a la hora de realizar un informe sobre un tema tan sensible como el de Spanair.

Hay que recordar que en este asunto la gestión de los gobiernos de la Generalitat, tanto del tripartito como el de Convergencia, ha supuesto que 200 millones de euros de todos los catalanes se hayan enterrado en una aventura empresarial sin sentido. Es un asunto en el que están involucrados todos: el tripartito, el Ayuntamiento de Barcelona y el Gobierno de Convergencia; y parece que nadie quiere investigar si hubo responsabilidades en la gestión de unos políticos metidos a empresarios de líneas aéreas que supuso un agujero de 200 millones de euros. Su Gobierno aprobó diferentes créditos por valor de unos 75 millones de euros enterrados en esta operación; el tripartito había invertido una cantidad cercana a los 60 millones de euros, y el Ayuntamiento de Barcelona, unos 50 millones. Todos estaban de acuerdo.

Una moción presentada en 2012 por Ciutadans para que se investigara en sede parlamentaria este asunto fue rechazada por 3 votos a favor –los que entonces teníamos nosotros– y 132 votos en contra. Como digo, unos 200 millones de euros de todos los catalanes tirados por la borda, y aquí parece que a nadie le interesa que se investiguen esas responsabilidades. Esa debe ser la idea que algunos tienen del oasis catalán.

Señor *conseller*, aproveche su réplica para acabar de convencer a los catalanes de que no ha pretendido influir en la sindicatura. Es verdad que para algunos sus palabras empiezan a valer tan poco como la partida trampa de 2.300 millones de euros que incluyó en su último presupuesto para cuadrar el déficit, pero vuelva a intentarlo, por favor. Los catalanes se merecen que sus instituciones...

La presidenta

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

...funcionen. Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Li recordo que l'encàrrec a la sindicatura és per unanimitat de tots els grups parlamentaris. Des d'aquest Govern no tenim absolutament res a amagar i podem portar el cap molt alt en tot l'assumpte Spanair. L'assumpte Spanair va ser una conseqüència de la fugida d'Iberia de l'aeroport de Barcelona, va ser un intent de mantenir connectivitat de l'aeroport de Barcelona; també va tenir un element de preservació de llocs de treball –recordin que Spanair era una de les companyies més grans amb seu a Barcelona–, i és una operació que hauria pogut sortir, com han pogut veure a la premsa, per les declaracions del més alt executiu de Qatar Airways. Aquesta operació hauria sortit si no hi hagués hagut interferència intentant anar a Europa.

Vull fer constar que fa pocs dies una operació similar entre Alitalia i Etihad, dissenyada exactament, de la mateixa manera ha sortit bé.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

Deu ser la diferència entre tindre un estat i no tenir-ne.

La presidenta

La següent pregunta és sobre les mesures de suport a la infància durant els mesos d'estiu.

Pregunta

al Govern sobre les mesures de suport a la infància durant els mesos d'estiu (tram. 310-00314/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera Munté, la primavera i l'estiu passat, la primavera i l'estiu, diguem-ne, de l'any 2013, la infància i l'adolescència amb vulnerabilitat van crear molt d'interès parlamentari: interpellacions diverses, un munt d'iniciatives parlamentàries i, fins i tot, preguntes orals a vostè mateixa i, en sessió plenària, al molt honorable president. Detectem des del nostre grup parlamentari que enguany no s'ha seguit la mateixa tònica ni la mateixa dinàmica; volem pensar que l'interès de la resta de grups parlamentaris pel que fa a satisfer les necessitats dels infants i joves en situació de vulnerabilitat durant l'estiu que ara s'apropa és el mateix que el de l'any passat. Però, per la poca activitat parlamentària que genera darrerament l'atenció adequada dels infants i joves durant l'estiu 2014, es pot deduir que el Govern i

el departament que vostè capitaneja estan actuant amb màxima diligència. Els fets demostren, consellera, que d'ençà que va començar aquesta legislatura vostè i el conjunt del Govern han demostrat que la infància és una de les seves màximes prioritats estiu, hivern, primavera i tardor.

Mirin, el Govern i el seu departament al capdavant han impulsat, amb el consens de tot l'arc parlamentari i de més d'una setantena d'entitats del sector, el Pacte per la infància, que, amb la taula nacional i la labor dels grups de treball, nodrit de l'experiència i l'expertesa del sector, està elaborant el pla d'atenció integral a la infància. Vostès han abordat diligentment i decididament el desplegament de la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, impulsant diferents decrets. Vostès, abans hi feia referència vostè mateixa..., en la confecció dels darrers pressupostos el Govern demostrava un cop més la voluntat d'atendre les persones en situació de pobresa i també, evidentment, doncs, la infància en aquesta situació, augmentant recursos pressupostaris de manera considerable en matèria d'habitatge social, de beques menjador, renda mínima d'inserció i pobresa. Per tant, consellera, l'acció de govern avala que l'executiu vetlla per la infància i l'adolescència tot l'any, senys dubte.

Avui, consellera, però, volem preguntar-li pel capteniment del Govern pel que fa als infants i joves amb més necessitats durant l'època de vacances escolars. Avui volem saber, consellera, quines mesures prendrà el Govern per garantir una atenció adequada als infants i als adolescents també aquest estiu 2014.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè ho deia: la infància és una prioritat no només del Govern, també d'aquest Parlament, i per això l'interès que efectivament suscita sempre aquesta qüestió. I posem especial atenció en la infància més vulnerable. I per això incrementem els recursos i el treball en xarxa per reforçar totes aquelles accions pròpies de les entitats i dels ajuntaments de suport a les famílies amb fills i filles, també durant els mesos d'estiu.

Miri, pel que fa al lleure educatiu, i així també tinc ocasió de respondre ni que sigui parcialment a l'anterior pregunta de la diputada Massana, hi creiem i apostem en el lleure socioeducatiu per garantir la igualtat d'oportunitats en el seu accés. Oferim un total de mil places becades, totalment o parcialment, perquè nois i noies d'entre quinze i disset anys puguin gaudir del programa «L'estiu és teu», amb estades i colònies a la xarxa d'albergs de la Generalitat.

Però, a més, i això és novetat, posem a disposició de les federacions d'entitats de lleure 500.000 euros, un import addicional, per becar precisament activitats d'es-

tiu a infants i joves amb dificultats econòmiques, una partida que s'afegeix a la subvenció anual de gairebé 4 milions que es destina a les activitats culturals, cíviques, socials, de reforç de voluntariat d'aquestes entitats. I calculem que fins a 3.500 infants podran participar d'aquests casals d'estiu i fins a 500 més d'activitats amb pernoctació.

Per primera vegada, i aquesta és una altra novetat important, es possibilita l'obertura dels centres oberts, com sap, un recurs socioeducatiu, durant el període de vacances d'estiu, per tant, des de finals de juny fins a mitjans de setembre, tant aquells que són gestionats per ajuntaments com per entitats socials, garantint la cobertura de necessitats bàsiques, amb obertura diària, un mínim de sis hores i preferentment en franja de nou a sis de la tarda, incloent dos o tres àpats diaris. Aquí estaríem parlant d'aproximadament dues mil places, aproximadament.

Repliquem actuacions ja iniciades l'estiu passat, com és el cas del programa «Jugar i llegir», que es fa en equipaments propis de la Generalitat, concretament en els casals cívics.

I, sí, hem preparat una convocatòria extraordinària de subvencions de suport a les entitats socials que treballen amb famílies amb fills i filles en situació de vulnerabilitat per tal de cobrir necessitats bàsiques, en definitiva, amb l'objectiu de donar més benestar a la infància, de donar compliment al compromís pressupostari d'incrementar els recursos contra la pobresa infantil, però també de donar compliment a algunes de les resolucions parlamentàries i l'objectiu, clarament, que vostè definia del Pacte per la infància.

En definitiva, creiem que amb aquestes mesures...

La presidenta

Senyora consellera...

La conseller de Benestar Social i Família

...podem garantir un accés més equitatiu al lleure, però també cobrir necessitats bàsiques d'infància en situació de risc als més... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els avenços en la connexió amb metro de l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Pregunta

al Govern sobre els avenços
en la connexió amb metro de l'aeroport
de Barcelona - el Prat (tram. 310-00315/10)

La formula l'Il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, podríem dir, sense marge d'equivocar-nos, que la línia 9 ha estat la tirallonga de despropòsits més important que s'ha produït en l'execució de l'obra pública en aquest país, com a mínim des d'un punt de vista de l'impacte econòmic que ha tingut. La línia 9 ha experimentat un increment de costos extraordinari que no pot passar inadvertit en aquesta cambra. Inicialment es va plantejar per un cost de 2.464 milions; finalment aquesta línia 9 acabarà costant 7.000 milions, i, en despeses finances, 16.600 milions d'euros, un 574 per cent de desviació. Això no ha passat pràcticament enlloc més, en cap altra obra, en cap altra actuació.

Respon a diversos elements de l'exemple d'una pessima gestió, des d'un canvi de la Llei de l'obra pública, que passa bàsicament a crear un entorn de desconfiança sense necessàriament millorar els estàndards de seguretat. Això provoca que s'alenteixin els processos i provoca que s'hagués d'agilitar l'execució de determinades obres a corre-cuita –recordem la tuneladora que va quedar encallada durant més de catorze mesos a l'estació de Foc Cisell–, amb un increment, hi insisteixo, espectacular de costos.

Tenim, per una banda, aquest element; per altra banda, un govern que es troba, diguem-ne, unes obres que s'han executat però encara no s'han pagat, i, tercer, un sistema de pagament diferit. I aquest és l'element, potser, més dolorós de tot el procés. Mirin, aquest any el Govern de Catalunya haurà de pagar 257 milions d'euros de cànon d'estacions, la major part de les quals encara no estan en servei. Perquè ens en fem una idea, en la Pirmi aquest any hi invertirem 173 milions d'euros; per tant, una vegada i mitja la Pirmi abocada, hi insisteixo, a cànon que no porten enlloc.

El Govern ha fet una, diguem-ne, reorientació de l'arquitectura financera i ha permès desbloquejar això. Aturar les obres va ser la millor opció perquè això es pogués acabar i es pogués acabar bé, amb uns nous terminis.

Conseller, ens podria dir quins són els nous terminis?, quin és el capteniment del Govern per permetre que la línia 9 pugui connectar definitivament amb l'aeroport del Prat?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

**El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)**

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, efectivament, vostè ha descrit segurament el que és el taló d'Aquil·les més gran d'aquesta actuació; segurament era una de les més rellevants i més destacades que s'han fet mai a Catalunya i en el conjunt d'Europa, un projecte realment important, cinquanta quilòmetres de nou metro, que posarem algun dia finalment en el seu conjunt en funcionament, però que ara, a curt termini, doncs, efectivament es concreta en un horitzó ja a curt termini per al 2016.

Bé, vostè ha descrit el seu principal punt feble, que sense cap mena de dubte va ser la pràctica abusiva de mètodes de pagament diferit, d'enginyeria financera, per fer possible que les obres no s'aturessin. Finalment això es va posar en risc i va posar en risc la viabilitat del conjunt de l'actuació. Afortunadament ara, en aquests moments, al juny del 2014, les coses comencen a agafar sentit i, després de quatre anys, eh?, d'un esforç ingent per remuntar aquesta situació emmarcada per la recessió econòmica però també per les males decisions en la planificació financera d'aquesta actuació, creiem que estem en condicions de dir que hem remuntat aquesta actuació.

Aquesta tardor començaran les proves, eh?, per fer possible ja la posada en funcionament del primer tram, entre l'aeroport i zona universitària; durant l'any 15 aquestes proves continuaran, i estem convençuts que el primer semestre de l'any 16 la podrem posar en funcionament.

Això ha de tenir conseqüències positives per a la mobilitat, per a la mobilitat i l'aposta pel transport públic sostenible en els veïns de l'Hospitalet, en els veïns del Prat, també parcialment en els veïns de Barcelona. Però també ha de tenir conseqüències molt positives, sense cap mena de dubte, a l'àrea de la Zona Franca, a l'àrea de l'activitat firal, a l'àrea, en definitiva, de l'activitat econòmica en aquest pulmó metropolità al sud de la regió de Barcelona.

Ens sembla, finalment, que l'objectiu d'arribar a l'aeroport, que era un objectiu que perseguíem com a govern, és un objectiu que parcialment el resoldrem. En la mesura que amb vint quilòmetres de recorregut hi han quinze estacions de metro, és evident que és una solució parcial que, per tant, ens obligarà a continuar exigint al Govern d'Espanya que d'una vegada connecti amb tren convencional la T-1 i la ciutat de Barcelona.

De totes maneres, però, crec que, de costat a aquest problema, que efectivament el Govern ha pogut parcialment superar i que, per tant, ens ha de fer sentir, doncs, reconfortats, també hem de celebrar una excel·lent enginyeria i una molt bona arquitectura, que ens situen com un dels països més avançats del món en aquestes matèries.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les darreres dades turístiques.

Pregunta

al Govern sobre les darreres dades
turístiques (tram. 310-00316/10)

La formula l'il·lustre senyor Benet Maimí, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Benet Maimí i Pou

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, el turisme és un sector estratègic i clau de la nostra economia, per al desenvolupament, la prosperitat i el benestar. En el món el turisme representa un 9 per cent del PIB, tant directe, indirecte, com induït, i un de cada onze llocs de treball, i el 6 per cent de les exportacions mundials. Han viatjat l'any 2012 arreu del món més de 1.000 milions de turistes i amb una previsió que ho facin 1.800 milions l'any 2030, segons dades de l'Organització Mundial de Turisme. Qui ens ho havia de dir, això, quan fa quaranta o cinquanta o seixanta anys al turisme s'hi dedicaven quatre il·luminats i avui és una de les primeres indústries del país.

Europa, doncs, com diem, és la primera regió del món, amb més de 500 milions d'arribades de turistes. Espanya està en el quart lloc, amb pràcticament un 56,2 milions, en quart lloc, per darrere de França, els Estats Units i la Xina, i en segon lloc quant a despesa, per darrere només dels Estats Units. I Catalunya està al capdavant; és una destinació líder del sud d'Europa i està al capdavant de les dades turístiques de l'Estat, amb tot el que representa això a nivell socioeconòmic i laboral. Per tant, Catalunya és un referent a nivell mundial i, com diem abans, líder, líder en el sud d'Europa i líder en el que és aquesta regió mediterrània, que és el rovell de l'ou.

A Catalunya tenim una diversitat de l'oferta turística prou important i que cal seguir-hi treballant. Tot i la importància del turisme de vacances a la costa i el turisme urbà a Barcelona, Catalunya és una destinació de destinacions i podem oferir al turista la diversitat del nostre territori, la qualitat de l'entorn natural, el nostre patrimoni històric i cultural, i també la nostra diversitat de la gastronomia i entre d'altres noves experiències en què els nostres professionals estan treballant.

Per tal que el sector turístic català continuï sent un sector estratègic de la nostra economia, hem apostat clarament per l'increment de la qualitat i la diversificació de l'oferta. Així, doncs, Catalunya és una destinació turística a escala internacional, però cada dia també cal destacar l'enorme potencial de creixement i diversificació que té la nostra oferta turística, posant en valor el nostre territori, divers i ric.

En aquest sentit, en aquests darrers dies hem estat coneixedors de diferents dades que ens donen una visió esperançadora de l'evolució de la demanda turística pel que fa referència a l'oferta de Catalunya.

Per tant, conseller, quina valoració fa el Govern de les darreres dades turístiques de Catalunya?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta, de nou. Gràcies, senyor diputat. El turisme a Catalunya continua sent, com vostè molt bé ha dit, un dels tres o quatre pilars en què tenim fonamentades clares expectatives i esperances de la nostra recuperació econòmica, un sector que genera, fins i tot contrastat amb dades del món, un 12 per cent pràcticament del nostre producte interior brut, que representa un 13 per cent de l'ocupació que som capaços de generar i que hem d'incrementar, i que ens aporta cada vegada més, sobretot, divises i recursos de fora, que ens permeten equilibrar més de pressa la nostra economia i apostar per també un retorn del nostre endeutament d'una manera més generosa. El turisme és, per tant, un àmbit i no només un sector econòmic, sinó cada vegada més una part important del nostre projecte de país.

Les dades són relativament positives i continuem en una línia ascendent. Pel que fa a la despesa, en aquests primers quatre mesos de l'any tenim ja –la despesa generada al voltant del turisme– un increment de més del 7 per cent en relació amb el mateix període de quatre mesos de l'any passat. Pel que fa a l'ocupació als establiments turístics, també tenim un lleuger increment, entre el 5 i el 6 per cent, comparant aquests primers quatre mesos de l'any. Pel que fa al volum de contractació i, per tant, de generació d'ocupació, aquests primers quatre mesos han tingut un increment d'un 20 per cent del nombre de contractes generats al voltant de les activitats turístiques. Els vols internacionals estan prop d'un 7 per cent del que és creixement també en relació amb l'any anterior. I el turisme estranger continua amb una línia ascendent d'un 10 per cent per sobre dels que ens van visitar els quatre mesos de l'any anterior.

De totes maneres, crec que ens equivocaríem si només ho veiéssim com una carrera desenfrenada pels nombres i pel creixement quantitatiu. L'aposta que està fent el país és d'increment en la seva qualitat, en la seva oferta, en la renovació de les seves destinacions, en l'estructuració d'instruments de què ens hem anat dotant en els darrers temps: pla d'estratègia; pla de màrqueting; taxa turística; taules de concertació; bon nivell de diàleg, en definitiva, també, amb la iniciativa privada; millor coordinació amb les institucions públiques –l'Ajuntament de Barcelona, Turisme de Barcelona, patronats–, i, en definitiva, anar estructurant un ecosistema que ens permet apostar, sobretot, per un model de turisme sostenible, per un model de qualitat, per un model de turisme més responsable, on generem més especialització i més experiències. I crec que un dels factors de l'èxit és precisament el nostre sistema de valors; la convivència, l'hospitalitat del nostre país, són la clau perquè de tots aquests recursos en puguem fer avui una oferta que ens enriqueix no només econòmicament, sinó també culturalment i espiritualment.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la proposta de decret de la Comissió Europea de regulació de l'agricultura ecològica.

Pregunta

al Govern sobre la proposta de decret de la Comissió Europea de regulació de l'agricultura ecològica (tram. 310-00312/10)

La formula l'Il·lustríssim senyor Dionís Guiteras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Permetin-me, abans de començar la meua pregunta al conseller, donar el condol al company Cristòfol Gimeno, alcalde de Castellgalí, company a l'assemblea d'alcaldes del Consell Comarcal del Bages, i també company d'escó aquí al Parlament de Catalunya.

Bé, dit això, al conseller li volia consultar, li volia preguntar sobre el decret d'agricultura ecològica que està preparant la Comissió Europea per derogar el decret 834/2007 del Consell. A través del nou Tractat de Lisboa la Comissió ja no ha de consultar al sector les seves opinions, els seus decrets, i aquest mètode, aquest sistema, el que està fent és perjudicar, i moltíssim, i posar en perill la sostenibilitat d'un sector, el sector de l'agricultura ecològica a Europa, que, tot i que va començar fa molts i molts anys a través de la iniciativa d'una colla de peluts idealistes –alguns d'aquells encara continuem–, ha fet ampliar-se la societat, ha fet que es desenvolupi creixent constantment –perquè se'n facin una idea, el 2013 va créixer respecte al 2012 més d'un 20 per cent–, que té a dia d'avui més de 2.500 operadors a Catalunya i que a través d'aquest decret, on s'estan valorant coses que no tenen res a veure amb el sector, com una teòrica tornada als orígens, al que ens obliguen és a desaparèixer.

I per què? O com ho fan? Doncs, perquè se'n facin una idea, una explotació ramadera a Catalunya –a Catalunya, a l'Estat espanyol i a Europa–, a partir d'aquest decret, si s'aprova així, el que farà és que obligaran el productor que un 90 per cent de l'aliment que li doni a aquell animal sigui de producció pròpia. Això és impossible, és absolutament impossible; per tant, com que no ho podrà fer, haurà de deixar l'explotació. Això afecta també els joves ramaders i agricultors que volen incorporar-s'hi, que són la força i la potència del sector que el dinamitza i que, com que ha de ser una finca, exclusivament, cent per cent ecològica, no podran compartir un tros de la finca dels seus pares, per exemple, o no podran complementar els seus ingressos a través d'una part de l'explotació convencional i l'altra ecològica. Però també afecta els països del Tercer Món, on, amb els convenis internacionals de correlació i de reconeixement de certificació, el que farà serà que, per exemple, cooperatives de cafetars a Centreamèrica, pel fet de tenir per a la seva alimentació i per al seu consum porcs convencionals o cabres

convencionals, perquè no els poden mantenir, resulta que perdran la seva certificació.

Conseller, el Ministeri d'Agricultura espanyol està a favor de defensar el sector, per tant, està en contra d'aquest decret, però no vol aplicar el seu dret a veto. Conseller, li demanem tot el sector, li demana la producció catalana ecològica que faci tot el possible per convèncer el ministeri que canviï d'opinió.

La presidenta

Senyor diputat...

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

**El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, comparteixo la seva reflexió sobre aquesta possibilitat de canvi normatiu de la Comissió Europea amb relació a la producció agrària ecològica i ramadera. Vostè sap que des del nostre punt de vista Catalunya és una de les regions i territoris pioners i, a més a més, avançats des del punt de vista de la producció, amb un increment important no només de consum, sinó també d'hectàrees i de productes que s'han posat a disposició de les persones amb aquest caràcter ecològic. Crec que aquesta major consciència ciutadana i aquesta preocupació per la seguretat alimentària han de fer que les administracions tinguem la necessitat d'intentar establir marcs i estratègies, generar confiança i tenir un mínim de coherència; vostè ho ha dit també.

Aquest decret i aquesta normativa el que pretenen és intentar, amb els mateixos principis que hi ha des del punt de vista de la producció ecològica, aplicar unes normes que no són gens coherents amb aquest principis. I en aquest sentit amb el que no estem d'acord i considerem una normativa gens adequada és modificar les normes sense modificar els principis.

Li'n posaré un exemple, continuant amb el que vostè ha posat. Un productor agrícola o ramader ha de fer majoritàriament la seva producció en l'explotació pròpia o als voltants, però també hi ha un altre element que em preocupa, que és que, per exemple, els processadors, els importadors i els comercialitzadors no tenen aquestes limitacions, per la qual cosa qualsevol persona podria agafar qualsevol producte de qualsevol lloc del món, quan el productor està obligat a fer-ho des de les seves pròpies explotacions. En aquest sentit, tant el ramader ecològic, per exemple, com el processador, com el comercialitzador han de tenir les mateixes normes amb els mateixos principis.

És veritat que l'Estat el que ha de fer és intentar paralitzar aquest decret. Nosaltres, com ja és habitual també, des del Departament d'Agricultura el que farem és instar a tots els eurodiputats catalans perquè també en aquestes reunions bilaterals que anem mantenint, que hem anat mantenint fins ara, puguem realment fer una força més des de Catalunya amb relació a les normatives que des de la Unió Europea s'estan impulsant. I també, òbviament, nosaltres el que farem serà portar aquesta qüestió a la Taula Sectorial de Producció Agroalimentària Ecològica, perquè faci possible assolir el màxim consens per intentar lluitar, per instar el ministeri, però també per crear una consciència des de Catalunya. És molt important que les persones, tant productors com consumidors, però també els altres operadors, tinguin consciència d'aquesta normativa que no és gens coherent, que no la compartim, com deia, i que estem en disposició d'intentar lluitar per fer-hi front.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desallotjament de Can Vies.

Pregunta

al Govern sobre el desallotjament de Can Vies (tram. 310-00313/10)

La formula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Conseller, el passat 26 de maig es va executar el desallotjament de Can Vies, centre social autogestionat amb una llarga trajectòria com a espai cultural obert als veïns de la vila de Gràcia, que ha desenvolupat una important funció social en aquest barri els últims disset anys. I és precisament aquesta funció social, aquest espai de socialització, aquest punt de trobada, el que s'hauria de preservar com a contribució a l'interès general de tota la ciutadania. I en aquest sentit, doncs, és important i urgeix una solució acordada, un diàleg entre totes i cadascuna de les parts, perquè Can Vies pugui continuar desenvolupant la seva activitat.

Fruit del desallotjament del dia 26, algunes protestes pacífiques, no només legítimes, sinó també necessàries, van acabar amb aldarulls injustificables provocats per una minoria aliena als manifestants. Aquestes agitacions, que condemnem amb contundència, han causat fortes afectacions i costos sobre l'espai públic i el mobiliari urbà de la ciutat de Barcelona.

De la mateixa manera, considerem que el dispositiu policial establert pels comandaments polítics va ser desproporcionat ja des de l'inici, es va executar una ordre judicial un dia inadequat a una hora inversemblant i es van envair espais privats, malgrat la bona feina que els agents van desenvolupar en tot moment. Així també, algunes pràctiques dels identificats massius no van ser ni proporcionades ni congruents, com

tampoc són explicables les imatges dels cops rebuts per un noi que senzillament anava sol i amb bicicleta i que a dia d'avui li han hagut de reconstruir l'orella i encara està pendent d'un diagnòstic definitiu.

És en aquest sentit, i feta aquesta consideració, conseller, que ens agradaria saber quina és la seva valoració i quina explicació fa de l'operatiu policial que es va dur a terme entre el 26 i el 31 de maig al barri de Sants de Barcelona.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, són diverses les preguntes que vostè em fa al respecte, però permetin-me que situï les coses en els seus justos termes. El desallotjament que es va fer el passat dia 26 a Can Vies respon a una sentència ferma, i voldria recordar que no és potestatiu o en mans del Cos de Mossos d'Esquadra complir o no complir les sentències; simplement es compleixen. I, per tant, des d'aquesta perspectiva jo crec –i vaig a la primera part– que es va disposar d'un operatiu, jo crec que correcte, però, evidentment, proporcionat a la complexitat del que és pròpiament el desallotjament. Per tant, el valoro positivament. Va ser una operació certament complexa, que va durar bastantes hores, i es va fer, doncs, amb la complexitat i la pulcritud que requeria.

Cosa diferent és com van anar evolucionant els diferents esdeveniments després, dels quals jo ja li avanço: la valoració que faig dels dispositius és que van ser oportuns, que van ser proporcionats i que van ser, evidentment, congruents. Perquè els episodis de violència –i això està a la retina de tota la gent que va poder accedir-hi, o des de la mateixa ciutat de Barcelona, a través de diferents mitjans de comunicació–..., hi va haver intolerables expressions de violència, absolutament intolerables, que van ser contingudes, i celebro –i estic segur que tota la cambra ho comparteix– que siguin condemnades.

Per tant, davant d'aquestes actuacions la policia va actuar amb correcció, i jo defenso tot el que ha estat aquesta actuació policial d'un dispositiu, en els dies següents, perfectament dimensionat. Sabíem a què ens enfrontàvem; hi havia grups, doncs, molt predisposats a violentar, certament hi havia una part molt important de manifestants que el que volien, simplement, era exercir el seu dret de protesta, però a dintre, al seu si, s'havien colat aquests grups, doncs, de gent radical, que van ser continguts. Les més de seixanta detencions que es van fer al respecte demostren, doncs, l'oportunitat d'aquesta actuació policial.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, conseller. En tot cas, des d'Esquerra Republicana insistim que els comandaments polítics dels Mossos d'Esquadra haurien de valorar més adequadament les funcions socials, les realitats de tots i cadascun dels barris i els horaris escollits per a les seves intervencions.

I, per tant, també, dir d'altra banda que considerem oportú, com creiem que així es farà, que comparegui al més aviat possible en aquesta cambra per explicar amb detall l'operatiu policial. I deixi'm dir que des del nostre grup hi estarem amatents i en farem un seguiment acurat.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Amb brevetat, senyora presidenta. Sobre les funcions socials, no correspon al Departament d'Interior ni al Cos de Mossos d'Esquadra fer-ne la valoració. És l'Ajuntament de Barcelona qui està fent..., i nosaltres en fem aquest seguiment, evidentment, coordinat i de prop.

Segona, sobre l'elecció dels horaris quan es fan les operacions policials, és una qüestió que depèn de l'operativa, i jo sempre he dit que les qüestions de l'operativa no tindran mai la interferència des de la perspectiva de la instància, evidentment, política.

I predisposició total. Tant és així, que ja fa bastants dies que vaig demanar jo mateix poder comparèixer per tal, doncs, d'informar del que considero que ha estat un dispositiu oportú, proporcionat i congruent.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'abdicació del rei, la monarquia al segle XXI i el dret a decidir (tram. 317-00184/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. I bon dia, president. Abans voldria mostrar la nostra solidaritat amb els Castellans de Barcelona i exigir la immediata posada en llibertat d'en Sergi.

Dit això, la pregunta versa sobre l'abdicació de Joan Carles I de Borbó, amb una perspectiva no historiogràfica, malgrat que la memòria socarrada dels Països Catalans ens recorda que la tradició borbònica és genèticament antidemocràtica. Però quatre preguntes en una, president. Què pensa de la monarquia al segle XXI?

Quin sentit té la seva presència en un acte prosaïcament feudal el proper 19 de juny? Si l'abdicació és pura operació d'estat, recerca gatopardiana i lampedusiana que alguna cosa canviï perquè res no canviï mai, com creu que afecta el camí cap al 9 de novembre? I finalment, en un sil·logisme purament de reciprocitat democràtica –nosaltres no demanem res que no demanem per a qualsevol poble del món, que és el dret a decidir–, què en pensa, del dret a decidir de la ciutadania del país veí, per aprofundir en la pròpia democràcia? Nosaltres tenim companys de Vallecas, de la Sierra Sur de Sevilla, que ens estan manifestant la seva solidaritat amb el nostre procés, amb el nostre procés democràtic, i avui és el torn també de la reciprocitat, de la solidaritat i del suport mutu.

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, com que són moltes preguntes juntes en una sola, deixi'm respondre-li a les dues primeres, i en l'altra resposta li ampliaré la tercera.

Sobre el tema de la monarquia en el segle XXI, el tema, crec jo, personalment –i li'n puc posar algun exemple de la Unió Europea–, no és entre monarquia i república: és sobre qualitat democràtica, i sobre eficàcia de funcionament dels estats, i sobre respecte als drets de les minories i als drets humans en general. Si vol podem parlar d'això, no?

I sobre la meua presència a Madrid, que vostè sap que coincidí amb un viatge als Estats Units, el viatge es manté; jo hi aniré la setmana que ve, als Estats Units. Tornaré una mica abans per poder-hi ser present, per dos motius principals: primer, perquè crec que és important, doncs, que hi hagi actituds de bon veïnatge per part de les institucions catalanes i jo sóc el president de Catalunya, i a més a més per respecte institucional.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Al fil d'una reflexió que feia, que és de la qualitat democràtica... (*Veus de «Visca la República!» des del sector del públic. Remor de veus. Pausa.*)

La presidenta

Continui, senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Al fil del que deia de la qualitat demogràfica, hi ha un darrer factor que ens preocupa, que és el de

la impunitat, la immunitat i la prerrogativa del privilegi de l'aforament etern que se li vol donar a Joan Carles I de Borbó, i si vostè li volen donar, pensen donar suport a aquesta legislació del privilegi i de la impunitat. Sobretot perquè des del nostre punt de vista, de les classes populars, Juan Carlos I és la icona de moltes coses: de la impunitat vigent dels crims del franquisme, dels pactes de silenci i d'una vergonyant amnèsia. Icona, també –ens sembla metafòric que els seus vaixells es diguin *Bribón* o *Fortuna*–, de l'enriquiment il·legal, de la cobdícia comissionista o de delictes, tупinades. Va començar al 78 amb menys de 10.000 milions de pessetes i se'n va amb 2.000 milions d'euros de patrimoni privat, segons Forbes. I també icona, el rei que Franco va nomenar rei, de les amistats perilloses i de negocis tèrbols, diguem-ne De la Rosa, Prado Colón de Carvajal, Mario Conde..., diguem-ne Obiang, diguem-ne Hassan II, diguem-ne la dinastia tirànica del rei Fahd. Més o menys democràcia? Com queda el «tots som iguals»? Pensen avalar la legislació de la impunitat? Ens quedarem, com deia Leonardo Sciascia, que el poder sempre és un gran delinqüent impune?

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernàndez, molt ràpidament. Fixi's, els quatre països més competitius de tot Europa són Finlàndia, Dinamarca, Holanda i Suècia. Tres monarquies, una república. Algú discutirà que aquests quatre països, a més a més, són els que tenen els estats del benestar més consolidats i més potents? Tres monarquies, una república. El problema està aquí? O el problema és la qualitat democràtica i l'eficiència de l'Estat, i la justícia social? Anem al gra, senyor Fernàndez.

I després, dret a decidir del conjunt del poble espanyol? Totalment d'acord. L'han exercit tradicionalment. Ara, sobre aquest tema en concret, sobre si Espanya s'ha d'organitzar com una monarquia o una república, aquest dret a decidir se l'han de guanyar, com els catalans ens hem guanyat el nostre. No els hem de donar perquè caigui del cel. Nosaltres aquí ens l'hem guanyat perquè les principals forces polítiques d'aquest país, i algunes altres, estem a favor del dret a decidir, i l'hem exercit, i perquè la societat s'ha mobilitzat a tot arreu, molt majoritàriament, i perquè ha votat en aquest sentit. Això mateix podria fer-se a Espanya. Però no s'observen, aquests moviments tan grans. Doncs, escolti'm, el dret a decidir, totalment d'acord, però tothom se l'ha de guanyar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre una querella contra el Govern per espionatge a mossos d'esquadra (tram. 317-00183/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, fa uns mesos, en aquesta mateixa cambra, aquest grup parlamentari li va preguntar per un document que vostè va negar que existís, que era aquest document de l'Agència Nacional de Seguretat. Vostè va negar aquí, i va mentir en seu parlamentària dient que això ni existia, que era un invent d'aquest grup parlamentari, però el senyor Puig, després, en seu parlamentària, a la comissió, va dir, el 24 de gener, que existia aquest document, que aquest document s'havia fet al Cescat i que deia ell que s'havia fet fora de les hores de treball. Aquesta és la gran explicació que donava el conseller. Però fet al Cescat i fet en seu de la Generalitat. Per tant, vostè va mentir i el senyor conseller el va desmentir.

Ara, senyor Mas, té vostè un problema més greu encara. El Jutjat número 2 d'Instrucció ha admès a tràmit una querella contra la Generalitat, una empresa informàtica, per espionatge a mossos d'esquadra. Vostès –pregunto, senyor Mas– estan espiant funcionaris en funció de si són crítics o no amb el Govern? Perquè això seria una cosa, senyor Mas, per fer caure un govern democràtic. Si el Jutjat d'Instrucció, que ha enviat la Policia Nacional d'investigació, perquè són els mateixos mossos, a través del Cescat, qui podrien haver investigat i podrien haver espia companys funcionaris, senyor Mas, podria succeir a Catalunya que vostès estiguessin estudiant els funcionaris per si són crítics amb les retallades, per si són contraris a la seva deriva sobiranista o per si no estan d'acord amb aquest Govern.

Per tant, senyor Mas, jo li pregunto: vostè, senyor Mas, es compromet en seu parlamentària a dimitir o fer dimitir algú si es demostra en seu judicial que vostès han investigat, i no només investigat, han espia de manera il·legal funcionaris de la Generalitat?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, primer, no sé gaire bé de què em parla, li ho dic sincerament. Però, vaja, vostè ja m'ho farà saber, perquè sempre porta fotocòpies de tot, no?, i, per tant, suposo que avui també farà una mica el xou mediàtic de donar-me alguna fotocòpia d'alguna cosa quan vostè abandoni aquest hemicycle. Dit això, que un jutjat admeti a tràmit una demanda és el més normal del món. Miri, a mi em van demandar fa unes quantes setmanes, si no ho recordo malament, per rebel·lió, per sedició i per no sé quan-

tes coses més. De demandes se n'admeten a milers, a centenars de milers, i després les sentències són les que són. Per tant, no corri tant, senyor Rivera.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí. Senyor president, jo no li donaré fotocòpies, jo li estic explicant el que són diligències judicials del jutjat número 2 d'instrucció. I a vostè li fa molta gràcia que el jutjat número 2 d'instrucció, penal... –no demanda, senyor Mas, querella, és a dir, penal–, per delictes de la Generalitat contra els funcionaris de la Generalitat li sembla una broma, per fer broma, vostè no té cap respecte pels funcionaris de la Generalitat. Perquè no és una broma admetre a tràmit una querella com aquesta, senyor Mas. Perquè estem parlant que el senyor Puig podria seure a un tribunal per haver d'explicar què feia el Cescat investigant Mossos d'Esquadra crítics amb el seu Govern. A vostè li semblarà una broma, però per a alguns és un malson pensar que el seu Govern, en comptes de protegir els funcionaris i ajudar-los, els està investigant per ser crític.

Senyor Mas, s'han acabat les llistes de bons i dolents. Jo no sé si vostè ficarà el senyor Duran també a la llista dels dolents o a la llista dels bons. Jo no sé, senyor Mas, si vostè, a tothom que discrepi amb el seu projecte secessionista estarà a la llista dels dolents i dels bons, jo no sé si els funcionaris que estiguin en contra de la consulta també seran espiats, però a Catalunya no volem llistes de bons i dolents, senyor Mas. Això no és *La vida de los otros* ni la Stasi. Això és un sistema democràtic.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, embolica que fa fort, eh? Embolica que fa fort. No es preocupi perquè, en la llista dolenta... Ja sabia que ensenyaria alguna fotocòpia, home, ja ho sabia, si ja li ho he advertit abans que l'ensenyés –ja li ho he advertit abans que l'ensenyés. Forma part del xou, senyor Rivera. Si vostè s'ha convertit en un *showman* –s'ha convertit en un *showman*. Vostè està per l'espectacle, no? Bé, no es preocupi perquè, llistes, no... Ensenyi..., ensenyi i que l'agafin bé les càmeres. A veure, les càmeres? Que l'agafin bé; que l'agafin bé, sobretot, que si no el senyor Rivera no té el protagonisme que li correspon. Senyor Rivera, sap què passa? Que no n'hi han, de llistes. Per tant, no s'hi pot posar a ningú, ni a vostè. Algú podria tenir la temptació de posar-lo a vostè, en una llista d'aquestes, però ni a vostè, perquè no n'hi han, d'aquestes llistes.

I després li reitero el que li he dit abans –parlant seriosament, ara–: vostè sap perfectament, perfectíssima-

ment que, normalment, als jutjats les querelles les admeten a tràmit. Normalment, sí, moltes, sí. Miri, li'n puc parlar fins i tot per experiències personals. No cal anar gaire més enllà, jo ja sé com funciona tot això. I sé perfectament que, després, això té la solidesa que té en una gran majoria dels casos. Ara, vostè té una informació molt concreta, doncs, la pot compartir amb el conseller d'Interior. No sé si l'ha trucat, vostè, si tan preocupat està per això. Sí... No, no... Fer. Si vostè està tan preocupat per això i ens ho diu ara així de cop..., jo, si fos un parlamentari i estigués molt preocupat per una cosa, m'informaria. I m'informaria, on? En el Departament d'Interior. Si volgués fer un xou mediàtic, ho faria com ho ha fet vostè.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la celebració d'una consulta
d'àmbit estatal sobre monarquia o
república (tram. 317-00187/10)

La formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Senyor Mas: avui mateix, com s'ha dit, al Congrés dels Diputats hi ha una votació molt transcendent, com és la de l'abdicació de Joan Carles I com a rei d'Espanya. Darrere d'aquesta votació, hi ha també una reivindicació ciutadana i de diferents forces polítiques, que reclamen la convocatòria d'un referèndum per poder escollir entre monarquia o república. I a diferència del que vostè mateix ha dit, senyor Mas, els drets no es guanyen, els drets són inherents a tots els pobles, al poble de Catalunya i també al poble d'Espanya. Per tant, senyor Mas, el que hauríem de fer és defensar els drets, cosa que avui Convergència i Unió no està fent al Congrés dels Diputats. I jo li plantejo, senyor Mas, una pregunta en termes d'estricta qualitat democràtica. No li demano el seu posicionament. Li vull preguntar si és vostè partidari de plantejar una consulta al conjunt de l'Estat sobre monarquia o república.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mena, miri, jo li ho enfocaré d'una manera que em sembla que és més coherent, no? Tenim o no tenim un 9 de novembre amb una consulta a Catalunya? (Pausa.) Sí? Correcte. No sabem, encara, a hores d'ara, quan es faci aquesta consulta, quines seran les majories a favor que Catalunya es constitueixi un estat per si mateix; no ho sabem. Imaginem que finalment hi hagi una majoria

en aquest sentit. Si això fos així, d'aquí a pocs mesos, quin sentit tindria si la majoria de la societat catalana vol constituir-se en un estat, ens dediquem a opinar sobre el que pugui passar a l'Estat espanyol i com s'organitza? Siguem una mica coherents.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Miri, senyor Mas, vostè, com a president de la Generalitat, el que no pot fer és inhibir-se d'aquest debat. Això no ho pot fer, vostè, perquè el dret a decidir es defensa a Catalunya i es defensa també al conjunt de l'Estat. Li posaré un exemple. Els grups municipals d'Iniciativa i Esquerra Unida hem presentat mocions als ajuntaments per demanar la convocatòria d'aquest referèndum, la convocatòria d'aquesta consulta, i vostès s'han aliat políticament amb els que neguen el dret a decidir a Catalunya per negar el dret a decidir a l'Estat espanyol. I vostè, senyor Mas, hauria avui d'explicitar un compromís amb el dret a decidir del conjunt de l'Estat. Perquè el problema, senyor president, és que aquesta actitud, la seva actitud el que fa és restar autoritat al procés de sobirania nacional quan el plantejament a Madrid. El que passa, senyor Mas, és que perdem credibilitat. Sap que Iniciativa i Esquerra Unida hem aconseguit que una força d'àmbit estatal, com és Izquierda Unida, defensi el dret a decidir, a Madrid, de Catalunya. Què li hem de dir, ara? Què li hem de dir? Que Convergència i Unió s'inhibeix d'aquest debat? Que s'amaga darrere de l'abstenció? O que facilita al Senat l'aprovació de la Llei d'abdicació de forma urgent, sense debat, sense referèndum i en lectura única.

Miri, senyor Mas, jo no vull un president que defensi el dret a decidir a temps parcial. Jo vull un president que defensi el dret a decidir a jornada sencera. Que defensi el dret a decidir-ho tot, aquí i a tot arreu. Catalunya, senyor Mas, té dret a decidir, i Espanya, també.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Espanya i tothom. Ara, si això és així, senyor Mena, jo li faig una pregunta: per què vostès no converteixen aquest tema en els programes electorals en el seu gran tema, per decidir a nivell de l'Estat espanyol si ha de ser una república? Algú recorda al programa d'Izquierda Unida - Iniciativa, si aquest era el seu gran punt central? Jo no ho recordo; no ho recorda absolutament ningú. És a dir, vostès se n'han recordat ara, de tot això... (*remor de veus*), vostès se n'han recordat ara, de tot això, perquè ha passat el que ha passat, però vostès, això, no ho tenien en el seu programa com un gran tema. Ni se'n recordaven, de tot això, en el seu moment. Ara, a diferència del que ha passat a Catalunya, a Catalunya vam arribar a

anticipar unes eleccions per guanyar-nos aquest dret. Les vam arribar a anticipar. Vostè ha vist que hi hagi algun moviment en aquest sentit a nivell de l'Estat espanyol, majoritari? Vostè ha vist algú que l'hagi jugat en aquest sentit, per saber si el poble, en aquest cas el poble espanyol, volia realment referendar aquest sistema..., simplement el dret a decidir, per decidir entre monarquia i república? No. Per tant, senyor Mena, les coses al seu lloc. Ni temps parcial ni temps complet. Guanyar-se aquests drets a les urnes, que és el que hem fet a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les relacions de Catalunya amb el futur rei Felip VI (tram. 317-00189/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya en les futures relacions de Catalunya amb el pròxim rei Felip VI?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. *Wait and see*.

(*Remor de veus i rialles.*)

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president –quin nivell de president–, la veritat és que cada vegada... (*remor de veus*) –si em permeten poder parlar...–, cada vegada vostè sorprèn més negativament a aquesta cambra i als catalans. Senyor president, vostè ha començat amb molt mal peu, fins i tot, amb aquesta resposta. Jo crec que amb una institució tan important com el cap de l'Estat, el Govern de Catalunya ha de tenir una resposta seriosa, una resposta com la que ha tingut sempre el catalanisme polític.

Vostès avui, que s'està fent un debat històric al Congrés dels Diputats, i un moment històric a Catalunya i a la resta d'Espanya, s'estan equivocant. S'estan abstenint en una llei que és la llei d'abdicació. A més, vostè no ha desautoritzat el seu conseller en cap, que ha insultat i menystingut la família reial i la principal insti-

tució d'aquest país. I això no ens ho mereixem els catalans i les catalanes.

Però el que és pitjor de tot això, senyor president, és que avui el senyor Duran li està demanant al proper rei que ajudi al procés de Catalunya a expressar les seves aspiracions. El senyor Duran no sé si és que reflexiona massa i està perdut en tanta reflexió; està ja quasi, el pobre, desesperat, perquè cada vegada la diu més grossa. Se li està demanant al cap de l'Estat, d'Espanya, que ajudi a fer un referèndum per trencar Espanya? Això és el que vostès esperen de la relació de Felip VI amb els catalans?

Miri, senyor president, els catalans cada vegada ens mereixen menys un president i un govern de Catalunya que no solament no compleixen les lleis; un president que no fa complir les sentències al seu Govern en matèria de bilingüisme; un president que no compleix les lleis com les dels símbols institucionals; un president que està en contra de les decisions de la Junta Electoral Central; un president i un govern que no accepten la voluntat democràtica majoritària del Congrés dels Diputats; un president i un govern que a més pacten amb els violents i amb els ocupes en els processos de desnonament. Què li dirà a una pròxima família quan la vagin a desnonar i a complir una sentència? Si no hi ha violència, què faran? Els faran fora, a una família indefensa, o no succeirà el mateix que ha succeït en el cas de Can Vies i els ocupes?

Senyor president, els catalans no ens mereixem una nova etapa en què el proper rei, que és la garantia d'estabilitat, de permanència, d'unitat i de diversitat..., un president i un govern com vostè, que menystingui la institució que representa l'Estat espanyol i que ens menystingui a tots els catalans.

La presidenta

Senyora...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Vostè i el seu Govern cada dia ens representen menys. *(Aplaudiments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, la meua resposta era molt seriosa; «wait and see» vol dir «veure i esperar». Això és molt seriós. Vaja, no pot ser més seriós. Simplement es basa en una constatació que també és molt seriosa, i que a vostès els hauria de fer reflexionar, que és: ens hem passat la vida donant i fent actes de confiança a l'espera de. Trenta-cinc anys. Sempre, en tot moment, hem fet aquests actes de confiança esperant que fossin correspostos. I després de trenta-cinc anys, tots aquests actes de superconfiança que hem fet amb l'Estat espanyol es veuen absolutament no correspostos.

Per tant, la pregunta, senyora Sánchez-Camacho, que em faig jo mateix és: per què hem de tornar a fer un acte de confiança a cegues si resulta que l'experiència que tenim d'aquests darrers trenta-cinc anys és la que és?

I una abstenció, en el cas de Convergència i Unió, com hi haurà vots en contra, escolti'm, és un vot absolutament respectuós. O és que estem obligats per llei a votar que sí, perquè vostès han convertit això en una qüestió d'estat?

Parlem de qüestions d'estat, senyora Sánchez-Camacho, i ara parlaré de vostès. Aquest gran risc que tenen i que proclamen cada dia de trencar Espanya. Doncs, miri, la llavor del trencament d'Espanya, si és que algun dia es produeix, l'han sembrat vostès. *(Remor de veus.)* L'han sembrat vostès, i concretament el Partit Popular. I li posaré dos exemples. Un, vaja. Quan es va aprovar l'Estatut de Catalunya del 2006, vostès què van fer? Es van dedicar a fer que..., és clar, com que no havíem pactat amb vostès, vostès ho podien aleshores trencar tot. Fixin-se, el centre d'atenció era el Partit Popular... *(Remor de veus.)*

La presidenta

President, president, un moment...

El president de la Generalitat

...o es pacta amb nosaltres...

La presidenta

Està parlant el president; vostès ja han parlat –vostès ja han parlat. *(Veus de fons.)* No, no; li deixo més temps. *(Remor de veus.)* Ah! Doncs sí.

El president de la Generalitat

És a dir, o es pacta amb el Partit Popular o el Partit Popular trenca Espanya. Aquesta és la seva conclusió; és el que vostè acaba de dir ara mateix. Clar que no es va pactar amb el Partit Popular, perquè vostès no varen voler. Però què varen fer vostès aleshores? Campaña per tot Espanya contra l'Estatut, miserablement, perquè només tenien un objectiu, que era carregar-se el Govern d'aquell moment del senyor Rodríguez Zapatero. No els importava res més, ni Espanya, ni re de re; volien carregar-se el senyor Zapatero i arribar a La Moncloa. Per tant, les llavors, les llavors del que està passant, senyora Sánchez-Camacho, les han sembrades vostès.

(Remor de veus.)

La presidenta

Ja s'han tranquil·litzat? *(Pausa.)* Doncs, continuem amb la pregunta.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la constitució d'un pacte nacional de lluita contra la desocupació (tram. 317-00188/10)

La següent pregunta és sobre la situació política. I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, encara que no ho sembli en alguns debats d'aquesta cambra i en aquesta sessió de control, el principal problema dels catalans és l'atur.

Ens ho diuen les enquestes, ens ho criden al carrer. A Catalunya hi ha, segons l'EPA, més de 800.000 aturats; el 2013 es van destruir 118.000 llocs de treball i es van produir més de dotze ERO el dia.

I davant d'aquesta realitat, repassem què és el que fa el seu Govern. El 15 de maig del 2013 va signar amb els sindicats i les patronals un document per a la renovació de l'acord estratègic fins al 2016, que concretaven en l'acord pel diàleg social permanent l'abril passat. El juny de 2013 el seu Govern va signar el pacte «Més indústria» amb sindicats, patronals, universitats i col·legis professionals, per donar un nou impuls a la indústria catalana. El setembre del 2013, el conseller d'Empresa i Ocupació va presentar la nova estratègia industrial de la Generalitat de Catalunya. Finalment, el passat 30 de març vostè i jo vam signar l'impuls de vint-i-sis mesures per a la reactivació econòmica i la creació d'ocupació.

Està molt bé que el Govern adopti compromisos, que elabori documents d'estratègia i que arribi a acords amb els agents socials i les forces polítiques, però cal deixar enrere les paraules i les promeses, i passar als fets i a l'acció per a la reactivació de l'economia i la creació d'ocupació.

Catalunya necessita que actuem conjuntament i amb urgència per frenar la desindustrialització i generar noves oportunitats laborals. La situació és prou greu perquè lideri la lluita contra l'atur. Però entenc que no ho pot fer vostè sol i que, a més, tots els grups d'aquesta cambra hem demanat per activa i per passiva treballar per crear ocupació. Doncs, jo proposo que ho fem junts.

Senyor Mas, superem les intencions i les fotos. Si la creació de llocs de treball és un compromís de tots els grups polítics i agents econòmics, per què no fem un pacte nacional?

Per això li proposo que creem una comissió de treball on el document base de treball sigui els vint-i-sis punts que vostè i jo vam signar, i el grup de treball també podem estudiar, evidentment, els informes del CAREC, un òrgan per a la reactivació econòmica del qual podríem treure més profit, més idees i més innovació.

Senyor Mas –però també m'adreço a la resta de grups d'aquesta cambra–, deixem de banda l'oportunisme polític i treballem per Catalunya, perquè els catalans i catalanes...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Navarro i Morera

...puguin tenir feina al nostre país.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, celebri que tregui aquest tema, deixi'm dir-li-ho així; celebri que el tregui perquè em sembla que, de moltes coses de què s'ha parlat, doncs, aquesta segurament és la més important. Jo ho he dit moltes vegades, ho vaig dir tot just fa dos dies, també, per enèsima vegada: el principal objectiu que tenim és que hi hagi feina en aquest país. Aquest és el principal, no hi ha cap altre de més important, que hi hagi més oportunitats per tenir feina a Catalunya.

Recullo la seva proposta en el sentit que m'agradaria que me l'expliqués amb més detall, que m'expliqui quines idees té exactament vostè sobre el que significa un pacte nacional en aquesta matèria, perquè de pactes nacionals n'hem fet d'altres, que tots van en aquesta línia, o gairebé tots hi van, i alguns precisament quan governaven vostès, i nosaltres hi vàrem donar suport quan estàvem a l'oposició.

Per tant, la predisposició meua en aquest sentit és gran. Però no ara perquè estiguem al Govern; ja era gran quan estàvem a l'oposició. En vàrem fer uns quants, de pactes nacionals, amb vostès, i alguns d'importants, i alguns que s'han continuat, i alguns que es van convertir en pacte nacional i que ja venien de polítiques anteriors, per exemple, tota la política de recerca i d'innovació, i de les polítiques de coneixement. Per tant, disposat a parlar amb vostè i a concretar els termes en què vostè fa aquesta proposta.

De tota manera, deixi'm donar-li algunes dades, no?, perquè, vostè, tal com ho ha presentat, crec que ho ha presentat de manera una mica esbiaixada. L'atur a Catalunya el mes de maig ha baixat en més de dinou mil persones –mes de maig–, i estem per sota de les 600.000. Feia trenta-dos mesos, gairebé tres anys, que no baixàvem de 600.000 aturats registrats. (*Veus de fons.*) Perdoni, vostè valori-ho ara..., o d'aquí a unes quantes setmanes, que recollirà tots aquestes efectes. Esperis. Jo li dic les dades concretes, les recents. Però no només això, sinó que portem onze mesos seguits de baixada de l'atur registrat en termes d'any a any, onze mesos seguits, gairebé ja un any. Això no passava des del començament de la crisi.

Per tant, fixi's en una cosa, tots aquells pactes que vostè ha esmentat, totes les polítiques que s'estan fent, tot el que està en el nostre marge de maniobra, etcètera, està donant fruits.

Ara, no ens podem complaure en aquesta situació, perquè, quan parlem d'una mica menys de 600.000 aturats, estem parlant d'un munt d'aturats, però d'una tendència diferent. I, per tant, el Govern se sent no re-comfortat, però sí estimulat a continuar aquesta feina que vostè descrivia, perquè aquesta tendència es vagi accelerant i realment hi hagi la feina que la gent necessita i desitja en aquest país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dret a decidir i sobre la defensa de l'escola catalana els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00185/10)

I la formula l'il·lustre senyor Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. President, el dret a decidir porta molts mesos marcant l'actualitat i l'agenda política del nostre país; respon a una reivindicació de caràcter nacional, però també a una nova realitat social; a una societat més madura, més informada, més exigent; a una societat on l'únic que és constant és el canvi, el canvi en tots i cadascun dels àmbits de la nostra vida; a una societat que ja no accepta l'immobilisme constitucional com a resposta davant dels grans temes, com donen sistemàticament tant el Partit Popular com el PSOE. I ara també el dret a decidir ja forma part de l'actualitat política a nivell de l'Estat espanyol, amb el mateix fons: la qualitat democràtica, la voluntat dels ciutadans de prendre part de les decisions estratègiques, de les principals decisions polítiques.

I ara veiem com les institucions de l'Estat volen imposar, amb un tràmit exprés, el regnat de Felip VI, impedit un debat imprescindible, un debat que no fent-se farà més gran l'esquerra, la desafecció d'una part de la nostra societat respecte a les institucions polítiques.

El proper 9 de novembre els catalans, en definitiva, haurem de decidir si volem continuar formant part d'un estat on tot ja es va decidir l'any 78, i resignar-nos a acceptar la imposició constitucional d'una monarquia borbònica, o bé construir una república catalana on tenim l'oportunitat de decidir-ho tot entre tots, en els futurs mesos.

Aquesta imposició constitucional per part de l'Estat espanyol mos arriba també per part de la llei Wert, o també per la imposició de la quota del 25 per cent del castellà a l'ensenyament, vies que ataquen aspectes fonamentals de la societat catalana com la llengua i l'educació. I aquest cap de setmana la nostra societat civil, la de veritat, «Som escola», hi donarà resposta i impulsarà una mobilització massiva en defensa i a favor de la llengua catalana i de la nostra educació. I també aquests dies mos corprèn la vaga de fam que

en Jaume Sastre està portant a terme en contra de la imposició del Govern balear de minoritzar el català al sistema educatiu illenc.

President, el país no accepta ja cap pas enrere; esperem el màxim compromís del nostre Govern per salvaguardar l'escola catalana i el model d'immersió lingüística que garanteix la cohesió social. I, davant d'aquestes imposicions, la societat civil hi donarà resposta, els ciutadans ens mobilitzarem, però necessitem una posició ferma del nostre Govern al costat del país i al costat de la democràcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, sobre la primera qüestió que plantejava, ho he respost en altres moments d'aquesta sessió. Jo crec que, si el poble espanyol realment vol plantejar seriosament el debat a fons de si Espanya s'ha de convertir en una república o ha de seguir sent una monarquia, això s'ha de plantejar en els programes electorals com un dels grans temes per part de les formacions polítiques d'àmbit estatal, especialment de les dues primeres, que resulta que estan les dues d'acord que continuï sent una monarquia, perquè, clar..., i així no ho resoldrem.

En canvi, a Catalunya és al revés. Les principals forces polítiques i algunes d'altres que no són tan principals estem a favor que hi hagi un canvi d'estatus fonamental i d'exercir aquest dret a decidir. Doncs, escolti'm, ens l'hem guanyat. S'ho han de guanyar ells també. Aquesta és la nostra..., vaja, concretament la meua posició, no?

A partir d'aquí, el tema que vostè plantejava sobre, concretament, l'aplicació de la llei Wert, que jo, si m'ho permeten, intento no dir que és la llei Wert, és la llei del Partit Popular, perquè, si no, sembla que quan marxi en Wert aquesta llei ja s'ha acabat. I aquesta és una llei que va assumir el Partit Popular i el Govern del Partit Popular, i que va encapçalar el senyor Wert, i que tots els altres van acceptar. Crec que és així, no?

Sobre això, jo, vaja, els puc tranquil·litzar en el sentit que vostès veuen: que nosaltres tenim una posició absolutament ferma des del punt de vista del que és la defensa del català com a llengua vehicular a l'escola i el sistema d'immersió lingüística, entre altres coses, perquè considerem que és un sistema bo per a tothom i que dóna igualtat d'oportunitats a la formació i a la feina, cosa que moltes vegades s'oblida. Si no hi hagués aquest sistema, tots sabem que a Catalunya hi hauria un biaix encara més gran a favor del castellà, que és una llengua que cal conèixer a fons, i que cal practicar a fons, i que és una llengua, a més a més, d'abast universal, que interessa molt al poble de Catalunya tenir-la com una llengua a més a més del país i de molta gent del país. Ara, això sempre partint de la base que qui està en inferioritat de condicions respecte a l'àmbit

de la llengua és el català. I aquí és on hem posat l'accent, per garantir precisament aquesta igualtat d'oportunitats.

Jo celebro molt que també en aquest tema –també en aquest tema–, no és l'únic, la societat civil es mobilitzi de manera organitzada, que és el que passarà aquest proper dissabte, no?; jo celebro molt perquè també és una manera de donar força i d'ajudar que les institucions després es reafirmen en aquestes polítiques de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats per a tothom.

Jo, en aquest sentit, doncs, li puc dir que el nostre Govern, això sí, protegint –i això un govern ho ha de fer sempre– els centres escolars i els professors i els directors de les escoles davant de les amenaces de la llei, protegint-los, perquè també és la nostra feina, a més a més de fer això, hem de garantir que aquest sistema no només no es perdi sinó que es reforci, concretament el sistema d'immersió lingüística i de considerar el català com la llengua vehicular en el nostre sistema educatiu.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les darreres dades en matèria econòmica i d'ocupació (tram. 317-00186/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, malgrat la manca d'instruments amb majúscules per actuar sobre el que és un dels grans objectius, com s'ha dit, d'aquesta legislatura, que és aixecar econòmicament el país i sobretot que la gent trobi feina, malgrat també l'ofec econòmic a què estem sotmesos per part de l'Estat, que també impedeix poder impulsar, amb l'amplitud que es requeriria, polítiques públiques en favor de la recuperació econòmica i la generació d'ocupació, malgrat tot això, els esforços i les accions, molt sovint silencis, del Govern i d'aquest Parlament per a la recuperació econòmica són molt notables.

Algunes vegades ja ens hi hem referit, però darrerament es van accentuant aquelles dades econòmiques que conviden clarament a l'esperança –ja s'hi ha referit, a alguna d'elles, el president, no?–, dades en matèria d'atur, dades en matèria d'inversions estrangeres a Catalunya, dades en matèria d'exportacions de les empreses catalanes, no? Dic dades que conviden a l'esperança, en cap cas al cofoisme. Reduir l'atur per sota de la barrera dels 600.000 aturats, com feia molt temps que no es veia, és una bona notícia, però això no vol dir que ens hagi de portar al cofoisme, perquè mentre hi hagi..., per poca gent que hi hagi que pateix i que busca feina, mai podem caure en el cofoisme.

Però volem posar en valor el degoteig que ja va sent molt constant d'aquestes dades positives, perquè, hi

insistim, conviden a l'esperança, i ho volem confrontar davant d'aquells que volen escampar el derrotisme i el fatalisme. I aquest canvi de tendència no es produeix per atzar còsmic, es produeix per molts motius, per molts factors i per molts actors econòmics i socials que hi participen, però també hi té a veure si hi han unes polítiques i un govern que, moltes vegades sense fer soroll, fa que hi hagi un clima favorable per a la recuperació.

I en aquest sentit també vull contrastar com moltes vegades assistim, per exemple, a criticar, doncs, els viatges que fa el president, com el que farà ara als Estats Units, com el que va fer a Israel, o a l'Índia, o a criticar els ajuts a les delegacions catalanes a l'exterior, que el que fan és facilitar, doncs, la tasca perquè moltes empreses catalanes puguin exportar, o la determinació per impulsar projectes com el Barcelona World, que impulsen aquella lògica, com es va dir, que inversió crida inversió i això vol dir més activitat i vol dir més ocupació, no?

Al final és la determinació del Govern en molts temes i la seva fermesa davant d'algunes crítiques, o de crítiques de curta mirada, doncs, el que acaba donant tard o d'hora resultats, i resultats positius, no?

És per tot això, president, que li volem preguntar quina valoració fan vostè i el seu Govern de les dades que es van coneixent darrerament en matèria econòmica i d'ocupació.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, quan responia al senyor Navarro m'hi he referit. Ell deia: «Hem d'esperar...», bé, «hem de veure l'EPA», l'enquesta de població activa. La veurem d'aquí a poques setmanes. Jo estic convençut que recollirà la tendència aquesta que s'està veient en aquest moment, que és la reducció de l'atur. N'he donat algunes dades abans, les complemento ara.

Abans els deia que feia trenta-dos mesos, gairebé tres anys, que no baixàvem de la barrera dels 600.000 aturats, amb registre. El mes de maig de l'any 2014 ha sigut el millor en xifres absolutes de reducció de l'atur des de l'any 1996, divuit anys. I, a més a més, l'atur ha baixat a totes les demarcacions: a totes les comarques de Barcelona, les de Girona, les de Lleida i a les de Tarragona. I a més a més, ha baixat a tots els sectors econòmics: a l'agricultura i ramaderia, a la indústria, a la construcció i en els serveis, i fins i tot en les persones que busquen la primera ocupació. A tots els registres, a totes les demarcacions.

Mirem l'afiliació a la seguretat social, que és un altre gran indicador, que avança les dades que sortiran de l'enquesta de població activa. Quan vostès miren l'afiliació a la seguretat social, resulta que a Catalunya, el mes de maig, només el mes de maig, hi ha hagut 37.108 afiliats nous a la seguretat social respecte al

mes d'abril, i n'hi ha 51.000 més respecte a fa un any. Per tant, està pujant l'afiliació a la seguretat social, que és un molt bon indicador.

Aquesta dada del mes de maig del 14 d'afiliació a la seguretat social és la millor des del 2006; per tant, just abans de començar la situació de recessió econòmica. Ara, el 2014.

Bé, tot això són dades que clarament van en la línia que cal reforçar-les. Aquestes dades per elles mateixes et donen una situació de confortabilitat? No, absolutament no; marquen simplement una tendència que el gran repte que tenim a nivell de país és que ara no es torni a trencar amb una nova tendència a la baixa, amb aquelles formes, diguem-ne, de ve baixes invertides que s'han anat produint durant aquests darrers anys; que això sigui estable no per resoldre les coses en pocs mesos, però sí per marcar una tendència clara de cara al futur quant a l'expectativa de creació d'ocupació i de feina.

La presidenta

Acabada la sessió de control, iniciem ara el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular.

Proposició de llei

de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular (tram. 202-00013/10)

D'acord amb el Reglament té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre senyora Eva Granados, que en fou designada relatora.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, amb aquesta breu intervenció faré un informe de la Ponència de la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2006, de la iniciativa legislativa popular, de la qual he estat relatora en els darrers mesos de ponència substituint el meu company Jaume Collboni, que va deixar el seu escó per optar a l'alcaldia de Barcelona.

Començo agraint la feina i la generositat dels representants dels grups parlamentaris que han treballat per fer possible la proposició de llei que avui debatem: al David Bonvehí, a la Gemma Calvet, al Santi Rodríguez, a la Marta Ribas, a la Carina Mejías i al Quim Arrufat, a ells, i també a l'Antoni Bayona, que ens ha assistit com a lletrat en la ponència i que ha fet possible l'encaix jurídic de les transaccions a què hem anat arribant, així com a l'Eduard Principal, gestor de la comissió, que ens ha facilitat la feina de tots plegats. Gràcies a totes i a tots.

Entro breument a fer una crònica dels treballs. El 10 d'abril del 2013 es va produir el debat a la totalitat d'aquesta proposició del Grup Parlamentari Socialista, a la qual el Grup de Convergència i Unió havia presen-

tat una esmena a la totalitat que va retirar el mateix dia 10, i que, per tant, no es va produir cap votació.

En la seva presentació, el diputat Jaume Collboni va assenyalar l'objectiu d'aquesta proposició: una millora de la Llei de les ILP per tal de garantir el debat i la tramitació de totes aquelles iniciatives legislatives populars que aconseguixin el nombre de signatures necessàries i que tenen el vistiplau de la Mesa del Parlament.

Amb la modificació proposada es garantia que no quedessin pendents d'anar a l'ordre del dia del Ple durant mesos i anys, com ha passat i malauradament continua passant en aquests moments.

En el tràmit següent es va acordar substanciar vint-i-una compareixences a la Comissió d'Afers Institucionals, entre elles, acadèmics, membres de comissions promotores d'ILP, experts en participació ciutadana i participació electrònica.

En les compareixences, i després de la ponència, es va produir un debat parlamentari molt enriquidor sobre quin havia de ser el paper, quin paper havia de jugar la comissió promotora durant el procés de tramitació de la ILP en aquest Parlament. Aquest debat va seguir amb una intensa participació dels grups parlamentaris, aportant diverses esmenes per complementar i fer més enriquidor el text.

Passo ara a fer una petita anotació de les aportacions de la llei. Les diferents fases de la tramitació parlamentària i la iniciativa dels grups parlamentaris ha permès que la modificació de la llei hagi anat més enllà de l'obligació del debat a la totalitat que els comentava ara.

Així, s'ha modificat el títol de la llei per tal de ser rigorosos amb els canvis introduïts. Els més rellevants són els següents. En primer lloc, s'han reforçat els mecanismes de participació de la comissió promotora en el tràmit de la ILP, fonamentalment en cinc aspectes. En primer lloc, ser escoltada pel que estableix a les compareixences de les organitzacions i els grups socials. També ara la comissió promotora farà propostes de compareixences de persones i entitats i després seran sotmeses a votació de la comissió legislativa corresponent. Designaran un representant perquè assisteixi a la primera reunió de la ponència, i aquest representant podrà participar en la reunió de ponència quan aquesta el requereixi per ser assessorada. I també, en sis mesos, el Parlament haurà de dictar les instruccions pertinents per garantir que la comissió promotora pugui presentar la ILP mitjançant signatura electrònica. Per últim, també, quan la ILP impliqui un augment de crèdit, la llei resultant de la tramitació de la ILP no pot entrar en vigor en aquell exercici pressupostari, però començarà en l'exercici pressupostari següent, si s'aprova.

I, a efectes de seguretat jurídica, també s'estableix en aquesta ponència tota una sèrie de criteris per al còmput de terminis per tenir el debat a la totalitat.

Acabo posant en valor la voluntat d'acord i l'altíssim nivell de transacció i consens en el si de la ponència, en les seves nombroses reunions i també en el trà-

sit de correu electrònic que hem tingut. Prova d'això és que avui portem un text de ponència que incorpora totes les esmenes transaccionades, excepte una, la número 7, i dues de manera parcial, la 1 i la 2.

Torno a agrair la feina de totes i tots.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem ara al torn d'intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. L'abril de l'any passat, en el Ple en què iniciàvem la tramitació d'aquesta modificació, d'aquesta proposició de llei del PSC per modificar la Llei de les ILP, ja els dèiem, des d'Iniciativa i des d'Esquerra Unida, que trobàvem encertada la proposta de modificar la Llei de les ILP per generar un automatisme de terminis que obligui a una certa celeritat en el debat parlamentari d'una iniciativa legislativa que ens ve proposada per la ciutadania.

Però també els dèiem que nosaltres aprofitàvem l'oportunitat d'obrir aquest debat sobre aquesta llei per anar més enllà, per plantejar més millores que consideràvem necessàries.

En aquest sentit, des d'Iniciativa i Esquerra Unida hem aprofitat el debat sobre la llei per plantejar, per proposar més mecanismes que millorin la garantia de drets dels promotors i signants de les ILP, per millorar alguns aspectes ja previstos a la llei però que no estaven funcionant com caldria, i sobretot per apoderar els promotors d'iniciatives legislatives populars. I això és el que hem estat fent durant aquest any.

Vam presentar esmenes que perseguien dotze objectius concrets: generar aquell automatisme de termini màxim perquè es debati una ILP però amb un termini clar, no interpretable; en segon lloc, eliminar la possibilitat de veto que actualment tenia la Generalitat, per motius pressupostaris, d'una iniciativa legislativa feta per la ciutadania; en tercer lloc, estendre l'assessorament que es fa des dels Serveis Jurídics del Parlament als membres d'una comissió promotora d'una ILP durant tota la tramitació d'aquella llei; en quart lloc, facilitar-los l'accés a la mateixa documentació i informació que tenim els grups parlamentaris; en cinquè lloc, facilitar també suport material; en sisè lloc, garantir la possibilitat d'una signatura electrònica que ja estava a la llei però que no s'havia fet efectiva; en setè lloc, donar dret a rèplica als promotors d'una ILP en el Ple del debat a la totalitat d'aquella iniciativa; en vuitè lloc, donar-los veu també al Ple final de votació d'aquella iniciativa.

I per permetre la participació plena en la comissió promotora durant la tramitació de la ILP també plan-

tejàvem: número 9, que es permetin les propostes de compareixences; número 10, que tinguin veu, tot i que no tinguin vot, en la comissió on es tramita aquella llei; número 11, permetre la participació a la ponència on es debati aquella llei, i, en dotzè lloc, l'element més trencador que plantejàvem a les nostres esmenes, que és lligat a una altra llei que s'està tramitant actualment al Parlament, com la de consultes populars no referendàries i participació ciutadana, una esmena en què plantejàvem que es pugui permetre que, en cas que la proposta sigui rebutjada en el debat de la totalitat, les signatures recollides per una comissió promotora d'una ILP puguin servir per demanar una consulta popular.

Mirin, això mateix que proposàvem en aquesta esmena presentada fa un any, fa ben poc ho plantejaven des del multireferèndum al carrer, una pregunta en què deien: «Voleu que el grup promotor d'una iniciativa legislativa popular pugui sotmetre la seva proposta a referèndum vinculant?», una pregunta que venia suggerida per part de promotors d'ILP que no havien prosperat i que es trobaven amb aquesta frustració d'una gent que s'organitza, que recull cinquanta mil firmes com a mínim, que porta la seva iniciativa al Parlament, que ha redactat una proposta de llei i que després veu com se li pot dir que no a la primera de canvi en el Ple del debat de la totalitat, i no hi ha res més a fer. Aquelles mateixes signatures, utilitzar-les per poder plantejar una consulta popular, és el que plantejàvem en aquesta esmena.

En definitiva, dotze propostes, dotze punts concrets recollits en diverses esmenes, que fèiem des d'Iniciativa i des d'Esquerra Unida per fer que la comissió promotora d'una iniciativa legislativa popular participi plenament del lideratge de la seva proposta, també durant la tramitació parlamentària d'aquella proposta.

Què hem aconseguit? –perquè m'agradaria fer en aquesta intervenció una mica de rendiment de comptes, no?, de la feina feta, com a representant del meu grup parlamentari en aquesta llei. Doncs, hem aconseguit vuit d'aquests dotze punts. En alguns d'ells coincidíem amb esmenes presentades també per altres grups parlamentaris. Per tant, ara que estem, allò, en èpoques de finals de curs, si m'ho permeten, m'auto-poso nota: crec que arribem a un notable.

En concret, ens han quedat, però, quatre punts que no hem aconseguit que s'aproveïssin; quatre punts com són, per exemple, la rèplica al Ple final, el suport material als grups promotors d'una ILP, però especialment que tinguin veu a la comissió on s'està tramitant aquella proposta de llei, o aquesta proposta que els explicava amb més detall, de poder utilitzar les firmes de suport a una ILP per promoure una consulta en cas que aquella ILP no prosperi. Aquests dos darrers punts –veu a la comissió, veu durant la tramitació de la seva proposta de llei, i poder fer una consulta en cas que la llei no prosperi– són els que hem mantingut vius fins al Ple d'avui i que posem a votació d'aquesta cambra.

En definitiva, en aquest any de feina i escaig a partir d'aquesta proposició de modificació de la Llei de

la ILP, ens felicitem perquè hem aconseguit realment millorar la Llei de les ILP, perquè, com feia referència la relatora d'aquesta llei, hi ha hagut voluntat d'arribar a transaccions, i ens felicitem que realment avui sorgirà una llei clarament millorada, reforçada per als drets d'una comissió promotora d'una ILP.

Però la sensació, igualment, per part d'aquesta diputada és una mica agredolça. Agredolça perquè creiem que hem quedat curts, que la crisi ens ha demostrat les profundes limitacions de la nostra democràcia, els déficits d'un sistema que pretenia mantenir la gent aliena als afers públics, a les decisions importants, i que ara el que se'ns reclama i el que són els nostres deures és redefinir moltes coses d'aquest país, és redefinir un país per fer-lo més social, però és redefinir també el país per millorar-ne la qualitat democràtica. I una via clara per millorar aquesta qualitat democràtica és amb transparència absoluta de les seves institucions, amb el desenvolupament de més canals de deliberació conjunta amb la ciutadania i de presa de decisió directa per part de la gent.

Em diran que això ja ho estem fent amb altres lleis que s'estan tramitant actualment en aquesta cambra, com la de transparència, com la de consultes i participació. Però és que també amb aquesta llei, la de la ILP, la de les ILP, teníem possibilitats d'anar una mica més enllà, d'escoltar el que se'ns estava proposant al carrer, del que fins i tot s'estava preguntant en el multireferèndum, d'un element que no és gens nou, que fa més de cent cinquanta anys que exerceixen als Estats Units estats federats dels Estats Units, estats lliberals dels Estats Units, on la gent pot promoure lleis i fer un referèndum vinculant sobre aquella llei promoguda per un grup de ciutadania amb un suport important, o donar la veu a aquella gent que ha promogut una llei durant tota la tramitació del seu projecte en el Parlament.

Repeteix aquests dos exemples, perquè són els dos elements, les dues esmenes que mantenim a votació avui, d'aquesta cambra, i que creiem que no són res nou –perquè no ho són– però que eren interessants i importants per donar resposta al que ens està reclamant la ciutadania, i amb molta raó, de donar transparència màxima a les nostres institucions, de millorar fins als límits i sense mitges tintes la nostra democràcia.

Però també els poso aquests dos exemples, perquè crec que han estat, les dues esmenes o el debat que han generat aquestes dues esmenes, segurament, el debat més intens que hem tingut en la ponència d'aquesta llei; debat que ens ha generat un debat d'idees i on –permetin-m'ho també– personalment, com a diputada, m'ha frustrat escoltar certs arguments amb què m'han demostrat que hi ha diputats i diputades d'aquesta cambra que continuen tenint la sensació que la democràcia participativa en excés pot posar en risc la democràcia representativa.

N'hi ha d'altres que pensem que això és ben bé al revés: que actualment l'única garantia de supervivència d'una democràcia representativa és obrir les portes i les finestres al màxim, és no deixar ni un sol espai estanc a la democràcia participativa. Per nosaltres la

radicalitat democràtica no és el problema, sinó la solució. Per nosaltres la participació de la ciutadania és imprescindible, com a contrapès necessari d'aquells que tenen democràcia participativa i directa cada dia per via telefònica, trucant als diputats o diputades que els corresponguin per dictar el que a ells els interessa. N'hem tingut un exemple ben recent en aquest Parlament, com són els interessos al darrere del BCN World. Per nosaltres el contrapès a això és democràcia participativa amb radicalitat. Quan nosaltres parlem de participació parlem de participar del poder, parlem de participació que tingui incidència, sí. Per això lamentem que no hàgim anat prou enllà amb aquesta llei, que hàgim fet millores, moltes, sí, importants, sí, però no suficients.

Quina por hi ha que els promotors d'una ILP participin, tinguin veu en els debats de les compareixences en una comissió o en el Ple final de debat de la seva proposta? Parlem d'unes persones que han tingut una iniciativa, han fet un text, han recollit cinquanta mil signatures... No s'han guanyat, amb tot aquest procés, la legitimitat per defensar el seu projecte en tot moment? Potser és que alguns diputats o diputades d'aquesta cambra continuen no sent conscients que aquí representem la gent però no la substituïm –no la substituïm–, o que no entenen que quan la ciutadania s'organitza per participar en les decisions públiques és una excel·lent notícia, i no un motiu de suspicàcia. Ara mateix, la major amenaça que pateix la democràcia representativa que s'encarna en aquest Parlament no és una comissió promotora d'una IL: és el discurs de «no hi ha alternativa» que reiteradament sentim en aquest Parlament.

La nostra democràcia necessita una reforma radical per fer-la més participativa, més directa, més decisiva, més definitiva. Necessitem que quan les alternatives ens entren en forma d'ILP, com la de la renda garantida de ciutadania, se'ls en faciliti la via, i no com s'ha fet en aquest cas, i no com s'està fent en aquest cas, dilatant fins a l'extenuació el procés de debat en aquesta cambra d'una alternativa que ens arriba des de la ciutadania.

Humilment reclamo que en la resta de lleis que sí que estem tramitant, també, en aquest Parlament, com la de participació, com l'electoral, com la de consultes, on també estem debatent sobre democràcia –en majúscules–, la resta de grups tinguin la màxima valentia i ambició, perquè en matèria democràtica no valen mitges tintes.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats, intervenció ara de nou, ara com a ponent del Grup Parlamentari Socialista. Vull agrair la feina del Jaume Collboni, de l'equip jurídic del grup parlamentari, especialment de l'Odile Rombouts, amb qui hem pogut

treballar, hem pogut treballar tots junts, aquesta propostió de llei.

Ho comentava abans: quan vam fer el debat de totalitat, el 13 d'abril, d'aquesta proposició, varem deixar palesa la nostra voluntat, i al final aquesta és donar més protagonisme i més poder a les comissions promotores de la ILP; que no es quedessin en un calaix les desenes de milers de voluntats ciutadanes de propiciar un debat parlamentari sobre un tema del seu interès. Fèiem així un exercici d'autoobligar-nos, com a representants de la ciutadania i també com a grups parlamentaris, que no hi hagués, que no hi hagi a partir d'ara cap majoria parlamentària que impedeixi el debat al Parlament si un percentatge important de la població el vol tirar endavant. D'aquesta manera entenem que també estem democratitzant l'agenda política del nostre país.

Per què és necessària aquesta reforma? Els darrers temps, i especialment des del sorgiment del fenomen de l'anomenat «moviment 15-M», ha quedat palesa la necessitat que les institucions i els instruments polítics evolucionin cap a nous mecanismes de participació. I davant de la tan anomenada «desafecció» creiem que cal reaccionar en molts fronts; un d'ells, a partir de reformes legislatives com aquesta, que apropen les institucions i els mecanismes d'aprovació de normes de ciutadania per millorar la qualitat de la nostra democràcia.

L'expressió de la sobirania popular a través de la representació exclusiva dels partits polítics, sense buscar alternatives fora d'aquest marc, fa ja molt que s'ha quedat petita. Estem en un període de transformació de la democràcia representativa, una transformació que passa pel reconeixement i l'aprofundiment de les institucions participatives i pels processos d'innovació democràtica, a partir també de reformes legals com la que avui portem aquí; també –ho comentàvem abans– la Llei de consultes, la Llei de transparència i altres iniciatives parlamentàries que s'estan duent a terme en aquesta cambra.

Estem convençuts i convençudes que no es tracta d'escollir entre els mecanismes de democràcia participativa i els mecanismes de democràcia representativa. El que necessitem és fer el necessari per tal que els dos models convisquin conjuntament, que n'actui un com a control de l'altre, a partir de reformes i les innovacions que calguin.

L'objectiu del Grup Parlamentari Socialista ha estat en tot moment respondre a les necessitats de la ciutadania, i per nosaltres aquesta transformació passa, entre d'altres instruments, per donar un reconeixement més gran i més qualitatiu a les institucions de democràcia directa, com pot ser la iniciativa legislativa popular.

En la recerca i l'aprofundiment d'aquests nous models, una d'elles va ser la Llei de la ILP que es va aprovar en aquest Parlament, que després va ser modificada el 2006, que venia a recollir tota l'experiència acumulada de la primera llei del 95. No obstant això, hi havia un aspecte d'aquesta llei del 2006 que no quedava ben resolt, i era el desapoderament que tenien les comissions promotores respecte a la proposta de text legislatiu, un cop aquesta proposta entrava al Parlament, ja que de-

penia del president o presidenta de la institució, juntament amb la Junta de Portaveus, que decidien la conveniència o no de debatre la iniciativa en sessió plenària. Això provocava –provoca– que els promotors de la iniciativa quedessin a l'expectativa dels criteris d'oportunitat dels òrgans de govern parlamentari, sense que els autors d'aquestes iniciatives pogués defensar la necessitat i la conveniència de debat parlamentari.

Per això, el Partit dels Socialistes de Catalunya i el grup parlamentari, un cop detectada aquesta situació, hem treballat en la redacció d'aquest text legislatiu. És amb aquest afany de trobar mecanismes de participació ciutadana més directa en les institucions que es proposa la necessitat de fixar un termini legal per tal que aquestes iniciatives legislatives hagin de ser debatudes automàticament. I aquest era l'objectiu de la llei.

Com s'ha dit, la llei ha anat més enllà; la ponència. El text que votem avui suposa més canvis. Els ho he comentat abans, quan feia l'informe de ponència, però crec que el debat parlamentari ha estat molt enriquidor sobre quin paper havia de jugar aquesta comissió promotora durant tot el procés de tramitació de la iniciativa. I, per tant, crec que hem pogut millorar la proposició que van enregistrar, i entre tots crec que avui, si s'aprova, i espero que així sigui, tindrem més oportunitats de combinar aquesta democràcia directa amb la democràcia més participativa, més representativa.

Els deia, ho he dit abans, ho dic molt ràpidament, quins són els aspectes més innovadors.

El debat parlamentari de la ILP haurà de tenir lloc en els quatre mesos posteriors al comunicat de la junta electoral a la Mesa.

Durant la presa en consideració de la iniciativa legislativa popular, la comissió promotora tindrà un segon torn d'intervenció en el cas que hi hagi esmenes a la totalitat, i fins ara només tenien un torn.

S'introdueix el dret de participació de la comissió en la tramitació de la iniciativa davant la comissió parlamentària corresponent. Aquest, per nosaltres, és un dels aspectes substancials de la reforma, perquè fins ara la comissió promotora no tenia cap participació directa. Aquests mecanismes de participació, els he comentat abans. Per tant, els enumero, només: ser escoltada, proposar compareixences, designar un representant perquè vagi a la reunió de la ponència, a la primera, i participar en aquesta quan aquesta la requereixi.

També crec que fem un gran salt endavant amb el tema de la signatura electrònica, ja que en sis mesos des de la publicació de la llei el Parlament haurà de dictar les instruccions per garantir que la comissió promotora de la ILP pugui presentar-la mitjançant signatura electrònica.

A efectes de seguretat jurídica, també s'estableixen tota una sèrie de criteris en el còmput de terminis per tenir el debat a la totalitat. Crec que això també dona seguretat jurídica, no només als grups parlamentaris, sinó també a les comissions promotores..., i aquest règim transitori..., i, per tant, aquelles ILP que en aquests moments estan a l'espera del debat a la totalitat, en els propers sis mesos s'hauran de veure. Per

tant, tindrem el debat sobre les mesures urgents de l'habitatge, sobre la Llei electoral de Catalunya i sobre el text refós de la Llei de finances. Són tres ILP que esperen i que tindran el seu debat.

El Grup Parlamentari Socialista recolzem aquestes millores, les que s'han introduït finalment en el text de la llei, perquè creiem que ajuden a impulsar la participació ciutadana i fan del Parlament una institució més directa, més propera i més transparent.

No obstant, nosaltres també hem fet reserva d'una esmena. Lamentem que no s'hagi tingut en compte una proposta feta pel nostre grup parlamentari, la qual, en cas de ser aprovada, hauria incrementat encara més la participació de la comissió promotora en la tramitació de la ILP. Aquesta proposta, que és l'esmena número 2, que sotmetrem a votació i per a la qual demano el seu recolzament, vol que els membres designats per a la ILP puguin formular preguntes o demanar aclariments a la resta d'organitzacions i grups socials que intervinguin en el tràmit de compareixences. Creiem que aquesta proposta enforteix la capacitat de les comissions promotores en la tramitació de la ILP, i creiem que ajudaria a fer un debat parlamentari més aprofundit, diferenciant clarament entre la figura de grup parlamentari i de comissió promotora, que ha estat un dels debats que hem tingut més dilatats dins de la ponència. Entenem que si bé hem arribat fins a l'acord que puguin fer sollicituds de compareixença, per nosaltres no té gaire sentit que un cop s'aprovin, si s'escau, aquestes compareixences la comissió promotora no pugui fer preguntes i demanar aclariments als compareixents. Així que els torno a demanar aquest vot afirmatiu.

I acabo la meua intervenció demanant el vot afirmatiu, com farem nosaltres, al projecte de llei, i també amb el convenciment que els mecanismes de participació ciutadana cal reforçar-los. És necessari, és positiu, i crec que millora la qualitat de la nostra democràcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, nosaltres també celebrem que avui puguem aprovar aquest dictamen. I hem pogut palpar la importància d'aquesta reforma legislativa en els moments que vivim, uns moments on la crisi econòmica i la desafeció política posen en risc la democràcia.

Bauman parla d'una societat líquida, i nosaltres creiem que el que cal, en aquest moment de societat líquida, és una democràcia forta. Perquè aquesta democràcia sigui forta i sigui sòlida, s'han d'assolir els reptes inherents a una societat que evoluciona i a una democràcia que també ha d'estar en permanent moviment.

I aquesta passa, aquesta nova democràcia, per un canvi de paradigma. La sobirania popular no és sols poder votar cada ics temps per decidir quines són les forces polítiques que representen els ciutadans i els seus interessos. La sobirania popular és aquella que es basa en la consideració de la ciutadania de forma permanent –de forma permanent–, i amb diverses articulacions perquè pugui participar en virtut d'un dret fonamental, com el dret a la participació política, recollit a l'article 29 del nostre Estatut; de forma continuada i amb diversos mecanismes, i amb diversos processos, de tal manera que aquest vincle entre ciutadania, moviments socials, societat civil i poders públics sigui un vincle sòlid i que cada vegada s'escurci més.

Partim d'una situació de fet on aquest vincle està en risc, i partim d'una situació de fet on, per multitud de causes, la democràcia i la política viuen un cert desprestigi.

Per això, és més important que mai, partint d'aquesta convicció que és necessari afavorir la participació política permanent de la ciutadania, i a través de les iniciatives legislatives populars amb aquesta llei en el Parlament, fer-ho ben fet –fer-ho ben fet–, no caure en els riscos de demagògia que a algun ultraliberalisme li interessa, perquè el preocupa molt, per poder mantenir l'hegemonia dels mercats financers, una democràcia sòlida.

Nosaltres volem enfortir la democràcia, volem enfortir el vincle de la ciutadania, volem enfortir el dret a la participació política, i ho hem fet en aquesta ponència fent valdre al màxim el principi d'audiència i transparència, que dona aquesta legitimitat a l'impuls que les iniciatives legislatives populars aporten a la vida parlamentària i a les dinàmiques legislatives.

Per això, celebrem que hàgim pogut avançar a dotar la comissió promotora de la capacitat de ser escoltada en l'àmbit de ponència, de proposar compareixences de persones, a través dels grups, per poder ser ells mateixos actors, com a comissió, de les intervencions que tinguin després lloc a la comissió de ponència. També la facultat de designar un representant permanent durant la ponència perquè pugui en tot cas participar i assessorar en els treballs del legislador, que en aquest cas corresponen als grups parlamentaris. I també, un cop dictaminada la proposició de llei en comissió, el debat en el Ple s'ha d'iniciar amb la intervenció dels promotors d'aquesta iniciativa.

És important, quan dèiem «fer-ho bé» –i en aquest sentit hem discrepat d'algun plantejament d'algun grup parlamentari–, poder combinar els diversos mecanismes de participació democràtica, com són la Llei de consultes, la Llei de transparència, la Llei de participació, amb la Llei d'iniciativa legislativa popular, de tal manera que, just d'aquesta combinació dels diversos mecanismes, es pugui resoldre, des d'un punt de vista de solidesa, d'harmonització i també de certesa, la capacitat de la ciutadania per intervenir en els afers públics.

Però això fet de tal manera que nosaltres no ens hàgim de desdir de les nostres pròpies responsabilitats. I, per tant, que en el moment en què pertoca la feina als

grups parlamentaris i el debat intern per prendre una posició política, en aquell moment on no hi han llums i taquígrafs i en aquell moment on no hi han càmeres ni televisions, en aquell moment, siguem capaços de mantenir, amb responsabilitat, amb honestat i amb coherència, els nostres plantejaments ideològics i les propostes que la ciutadania ens demana que defensem. I només des d'aquesta manera de treballar, des d'una manera de treballar de combinar el que implica la vida parlamentària i el que implica també la necessària consideració de la iniciativa legislativa popular com a eina permanent i com a representants de la ciutadania, amb aquest impuls legislatiu que va molt més enllà del que fins ara existia, es pot fer la feina ben feta i es pot ser útil al progrés.

Per això, nosaltres no podem acceptar que la recollida de signatures per impulsar una consulta o una iniciativa legislativa popular sigui el mateix. Són dues coses molt diferents, i són tan importants, cadascuna, són tan transcendents per al dret de participació política, que han de tenir entitat pròpia –han de tenir entitat pròpia. I això per respecte a tots aquells ciutadans i ciutadanes i moviments socials que fan la seva feina en uns moments de crisi on emergeixen demandes des del punt de vista de la garantia dels drets socials, dels drets fonamentals, dels drets civils i del mateix progrés, dia a dia, demandes que han de ser tutelades i que han de ser també escoltades.

Per tant, des del punt de vista de la importància de distingir la iniciativa legislativa popular de les consultes populars, la nostra posició és que només des de la capacitat de donar entitat pròpia a cadascuna d'aquestes dues modalitats de participació, només des d'aquesta visió, es podrà garantir que la iniciativa legislativa popular tingui en la dimensió de la participació de la ciutadania una garantia plena que pugui ser el màxim de desplegada, i, pel que fa a la Llei de consultes, la iniciativa ciutadana per impulsar consultes haurà de tenir la seva entitat pròpia.

Si en algun moment, en la casuística dels territoris, dels àmbits, dels objectes de la iniciativa legislativa popular o de la consulta, es pot coincidir en plantejaments, aleshores es poden plantejar de forma paral·lela totes dues iniciatives. No hi ha cap problema, en això. Però fer una confusió d'aquests dos mitjans de participació, per nosaltres, els desnaturalitza. I això perquè hem de considerar que cadascun dels dos paràmetres de participació ciutadana, la iniciativa legislativa popular i la Llei de consultes o les consultes populars, són eines que han d'estar garantides en termes d'igualtat i de no-discriminació i que hauran i podran ser utilitzades per a qualsevol tipus de plantejament inherent a la diversitat política, ideològica, i a la realitat de la nostra societat.

I també és molt important que, des d'aquesta visió de l'absolut, imprescindible, avanç democràtic per fer valdre la participació de la ciutadania de forma permanent en la democràcia directa..., és necessari també saber que ningú es pot apropiari ni dels moviments socials, ni dels sindicats, ni de la societat civil, ni de les entitats civils del nostre país. Aquestes tenen entitat pròpia, no són de cap formació política. I és molt

important, des del punt de vista de la concepció de la democràcia participativa, comprendre que només pot funcionar, aquesta democràcia participativa, si som tots plegats escrupolosos al màxim a no fer nostre ni cap entitat social, ni cap moviment social, ni cap membre o persona jurídica de la societat civil, ni moviments socials. Aquests han de ser lliures, han de ser autònoms, han de poder no tenir cap sigla política. Perquè només des d'aquesta diversitat i autonomia de la societat civil es pot garantir realment que aquesta democràcia participativa pugui reeixir en un nou model de construcció de poder, que és el model democràtic en estat pur.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya amb relació a aquesta proposició de llei que avui acabarà esdevenint una nova llei.

Per posicionar el nostre grup jo crec que he de començar amb un parell de sentències. Una, diguem-ne, conceptualització objectiva, que és que la iniciativa legislativa popular el que regula és la capacitat d'iniciativa de la ciutadania, que és una cosa diferent de la capacitat legislativa. Hi ha un element extraordinàriament important entre la capacitat d'iniciativa i la capacitat legislativa, fonamentalment perquè aquell qui té la capacitat legislativa és el conjunt de la societat, deia la senyora Calvet, la sobirania popular en l'àmbit de les seves competències. Per tant, és el conjunt de la ciutadania. No una part de la ciutadania, que sí és la que té capacitat d'iniciativa. És a dir, una part pot tindre una iniciativa, però al final la legislació qui la fa és el conjunt. I entenem que aquest és un element fonamental per tal de poder determinar i poder argumentar el nostre posicionament amb relació a aquesta proposició de llei, i especialment amb relació a les esmenes que des d'Iniciativa es mantenen vives amb relació a aquesta llei, que al final el que cerquen i el que busquen, aquestes esmenes, és atribuir a aquells que tenen la capacitat d'iniciativa també unes funcions legislatives que nosaltres entenem que no han de tenir.

I en aquesta mateixa línia crec que també és important establir quina és la que nosaltres creiem, i entenem que aquest ja és un concepte subjectiu, però és allò que nosaltres entenem..., que la democràcia participativa en tot cas ha de ser una eina complementària de la democràcia representativa, però en cap cas substitutiva. I en aquest sentit crec que és important el nostre posicionament contrari a l'esmena d'Iniciativa que diu: «Escolti'm, en aquells casos en què una iniciativa legislativa popular hagi estat rebutjada, la seva tramitació, a través del Parlament, aleshores que les signatures siguin vàlides per demanar una consulta popular al respecte.» Escolti'm, respectem el que la majoria dels ciutadans de Catalunya, representats en

aquest Parlament, defensin. I si aquí una majoria dels representants dels ciutadans lliurement decideixen que una iniciativa aportada per una part dels ciutadans no requereix ser tramitada legislativament, no busquin altres subterfugis per tal que aquella iniciativa legislativa sigui tramitada a través d'una altra via. I per això nosaltres no podem donar suport a aquestes esmenes que vostès presenten.

Nosaltres ja entenem que alguns grups d'aquesta cambra tenen una mena de competició a veure qui la té més grossa; l'assemblea –l'assemblea. No s'espantin; l'assemblea. Ja entenc que vostès han de fer alguna mena de competició d'aquestes característiques. Però, mirin, la universalitat de la participació de la ciutadania no es dona en la capacitat d'iniciativa o en els processos d'iniciativa –no em refereixo a vostès, eh?– legislativa, sinó que es dona en els processos d'elecció dels representants. I només cal veure xifres: en les últimes eleccions del Parlament de Catalunya eren 3.600.000, els ciutadans que participaven en aquelles eleccions i que escollien els 135 diputats d'aquesta cambra. Ha de tenir més valor l'esforç, que reconeixem, d'un grup de la societat que pugui recollir 50, 100, 150.000 firmes? Ja reconeixem que això té esforç, però algun valor deu tenir l'opinió dels representants d'aquells 3.600.000 ciutadans que en un moment determinat decideixen qui són els seus representants.

Per tant, torno al començament: una cosa és que la democràcia participativa sigui necessàriament complementària a la democràcia representativa, i l'altra, pretendre que la democràcia participativa substitueixi la representativa, perquè llavors això significaria que una part de la societat imposa al conjunt de la societat allò que ells desitgen. I aquest, evidentment, no és el nostre model.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, jo també seré breu, perquè, si no, farem una reiteració d'argumentacions respecte al que ha estat el consens en la reforma d'una llei; una petita reforma, però no de poca transcendència, no? Potser sigui aquesta una de les reformes legals més importants que aprovarà aquest Parlament en els darrers temps, perquè és, com dic, una petita reforma, però de gran abast i d'ampli efecte. Perquè del que parlem, en definitiva, és de contribuir a millorar la democràcia, la qualitat democràtica de què ara parlàvem tot just en la sessió de control. I sobretot contribuïrem a millorar els mecanismes de participació ciutadana i a acostar, sobretot, les decisions polítiques als ciutadans.

Però del que veritablement parla aquesta reforma de la llei és d'apoderar els ciutadans perquè puguin incorporar a l'agenda política determinats debats que habitualment no arriben, i que sí que són d'interès ciutadà,

i que sí que veritablement interessin a la ciutadania. I aquest serà un mecanisme per incorporar precisament a aquesta agenda política el debat sobre aquestes qüestions.

Però jo comparteixo un dels apunts que feia ara en aquests moments el senyor Santi Rodríguez, que és que la democràcia representativa no és limitativa de la participació ciutadana, però sí que estableix altres mecanismes per posar en marxa aquesta iniciativa política i posar a l'agenda política i al debat parlamentari determinats debats que estan al carrer i que potser serien difícils d'aportar o de posar en l'agenda política. Ara bé, això no significa que totes aquestes iniciatives legislatives hagin de ser acceptades per la majoria representativa, que és qui té realment el poder de decisió a l'hora d'establir i de legislar.

Tot fa pensar que si el que volem són mesures de regeneració democràtica i garantir una més alta participació dels ciutadans, cal millorar aquests mecanismes de participació democràtica. I el que farem avui amb aquesta modificació legislativa és introduir una millora en aquests mecanismes per tal de garantir que la societat..., que, especialment amb els darrers moviments socials, ha reivindicat aquesta millora de la participació ciutadana i la incidència més directa en la presa de decisions.

A més a més, també ens trobem en un moment en què les noves tecnologies incideixen també directament, o volen incidir també..., garanteixen un millor accés dels ciutadans a la participació política. I, a més a més, la incorporació en aquesta mateixa llei de l'habilitació de la signatura electrònica el que ha fet és remoure un dels esculls que la llei del 2006 no havia aconseguit superar, no?, que és la recollida de signatures. I, per tant, la millora.

Per tant, estem davant una reforma que implica fer de la Llei de la iniciativa legislativa popular un veritable instrument de democràcia participativa.

I, miri, senyora Ribas, jo no m'autoqualificaré. Jo he participat en aquesta ponència amb la intenció de participar en un consens, perquè creia que el Grup Socialista havia detectat una dificultat en la tramitació de les iniciatives legislatives populars, i crec que era bo fer consens per tal de millorar i garantir que aquesta participació ciutadana fos millor. Però, home, criticar l'actitud de determinats grups parlamentaris quan vostès han governat vuit anys i no han estat capaços precisament d'agilitar, modernitzar i garantir una millor participació ciutadana, quan tenien tots els ressorts del poder al seu abast, no deixa de ser una mica curiós, no? Jo crec que vostès han tingut temps de garantir tots aquests instruments de participació ciutadana. A més a més, curiosament, el seu conseller era conseller de Participació Ciutadana i podia haver-ho tirat endavant, i no va fer-ho. Per tant, escolti'm, jo crec que abans d'autoqualificar-nos i posar-nos medalles per tal de garantir-nos un cert ressò públic, el que podríem fer és treballar precisament per afavorir aquests consensos, que milloren lleis com aquestes, que les fan més adequades a aquesta reivindicació de participació ciutadana que demana la ciutadania..., i

que garantirà que determinats debats que són al carrer arribin també al debat parlamentari.

Per tant, nosaltres votarem favorablement aquesta llei, perquè crec que amb aquesta reforma garantim més i millor el mecanisme de participació democràtica que és la ILP. I per això hi votarem a favor. I, en definitiva, perquè considerem que els punts que s'han incorporat en la reforma legislativa permeten precisament això: que la societat incorpori a l'agenda política debats que interessin als ciutadans; garantim que aquests debats es celebrin en un termini raonable, que és aquesta la disfunció que el Grup Socialista va trobar en aquesta llei.

Quan es va constituir la ponència tots vam ser conscients que calia..., o era un bon moment per arribar més enllà. I jo crec que s'ha arribat més enllà. S'ha donat veu i control a la comissió promotora sobre com va evolucionant aquesta iniciativa legislativa popular, que en altres casos havia quedat al calaix com a conseqüència que a determinades majories polítiques no els interessava aquest tipus de debat, i per tant els paralitzaven a través de les seves majories a les juntes de portaveus. En aquest cas no es podrà fer així. I a més a més tindran participació, quan la ponència parlamentària així ho demani..., perquè puguin venir a la ponència i participar en el debat de ponència en termes d'assessorament.

Però amb el que no estem d'acord és a convertir la comissió promotora en un diputat més, perquè per això caldria incorporar-los a les llistes de manera oberta i democràtica, i si són elegits que puguin accedir a un escó parlamentari perquè així puguin participar en l'activitat parlamentària com un altre diputat qualsevol.

Jo crec que hem fet un bon treball. Nosaltres considerem que hem millorat un mecanisme de participació democràtica de manera evident, demanat per la ciutadania. I crec que avui fem un bon treball, un bon treball de què tots ens hem de sentir... Potser sí que, en definitiva, en el futur haurem de millorar més els mecanismes de participació ciutadana en altres aspectes, però jo crec que avui fem un pas endavant, i crec que d'això en donarem compte a la vista de com s'aniran tramitant altres iniciatives legislatives que en aquests moments estan a l'espera en aquest Parlament.

Jo vull agrair a tots els diputats de la ponència l'esforç que s'ha fet de consens. No votarem favorablement les esmenes que han quedat vives. I, sobretot, agrair també al lletrat, com no podia ser d'altra manera, que ens hagi ajudat en les tasques d'assessorament, com ajudarà també les comissions promotores que en endavant participin en la tramitació d'aquestes iniciatives legislatives en les seves tasques d'assessorament, també objecte de reforma en aquesta reforma legal.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, nosaltres fem una lectura dels esdeveniments després de la crisi i dels canvis de mentalitat que han operat en bona part de la població, la que més ha rebut de la crisi, que ens porta a pensar que cada vegada hi ha més gent que s'ha adonat d'una realitat cada vegada també més clara i més evident, que és que mentre els mercats financers han decidit i decideixen a diari sobre les nostres vides, sobre l'ordenació de l'economia, sobre quin paper ens toca jugar com a societat o no, sobre quins drets tenim, a aquells que no som rics, aquells que no tenim recursos econòmics i que només ens tenim a nosaltres, és a dir, les classes populars, només se'ns crida a votar cada quatre anys. Se'ns crida a votar, a més a més, per uns parlaments, per unes institucions, que tenen un poder molt limitat d'opinió i de decisió sobre aquelles qüestions substantives que afecten la nostra vida quotidiana, els nostres drets, el repartiment de la riquesa, el repartiment del territori, etcètera.

Per tant, jo crec, o pensem nosaltres, que hi ha en tota la reacció, la mobilització social, el canvi de consciència que hi ha hagut i que s'ha operat en la població, sobretot arran de la crisi econòmica viscuda..., cada vegada més gent ha tingut consciència i té consciència que tenim molt poca sobirania com a societat i com a país i que a més a més aquesta sobirania és poc democràtica o dóna molt pocs espais en els quals la gent pot opinar directament sobre el que vol. Perquè, a més a més, òbviament, el sistema parlamentari té virtuts, però té també el defecte que obliga la gent a enquadrar les seves voluntats de participació, enquadrar-les via vot en un sistema de partits, doncs, normalment molt tancat, molt tancat per les dificultats evidents en el terreny mediàtic, en el terreny econòmic, etcètera, de formar cada dos per tres noves formacions polítiques amb possibilitats de tenir èxit. Per tant, una situació de restricció de la sobirania i una situació de restricció dels mecanismes democràtics, que la gent, en vistes de l'enorme delegació del seu poder com a ciutadania que havia dipositat en el poder econòmic i en poder polític i en vistes de quina gestió s'ha fet de l'economia i del poder polític arran d'aquesta crisi, el que ha fet és adornar-se sobretot que li calien més mecanismes de democràcia i probablement li cal al conjunt de la societat més sobirania sobre les decisions públiques que es prenen a diari en la nostra societat.

Una consigna, que ha estat la de no delegar més, a partir d'aquell potser simbòlic «no ens representeu», en realitat el que hi havia darrere era una consciència de no voler delegar més absolutament tot en els partits polítics a través de les eleccions i poder opinar sobre més assumptes. Francament, és molt difícil, és molt difícil en una societat diversa, en una societat activa, en una societat que vol participar. I la nostra és una societat que cada dia que passa, sobretot després de la crisi, cada dia que passa hi ha més gent que vol participar, que vol opinar, que vol ser protagonista, que no vol delegar més. Francament, és molt difícil ordenar de forma perfecta el vot entre cinc, sis, set opcions parlamentàries sobre cent cinquanta ítems diferents que poden ser tractats durant una legislatura en

un parlament. És francament molt difícil alinear, enquadrar, que tothom se senti representat en aquest repartiment via partits. És un dels mecanismes existents, és un mecanisme amb unes certes virtuts, però que té altres defectes.

La voluntat creixent de més participació, la voluntat de no delegar més de bona part de la població, la gran diversitat de la nostra societat, que, òbviament, a més a més, es reflecteix en una creixent fragmentació dels arcs parlamentaris, aquí, a l'Estat espanyol i a totes les societats que estan vivint aquestes efervescències de participació, efervescències de mobilització, tot plegat porta que sigui cada vegada més necessari iniciar reformes com la que s'ha iniciat de la iniciativa legislativa popular, de la Llei de referèndums, de la Llei de consultes populars, dels mecanismes de participació ciutadana, amb una consciència clara que hem de tenir des del principi, o amb dues qüestions clares que hem de tenir des del principi.

A la gent no se la pot tornar a enganyar amb mesures cosmètiques de participació ciutadana. La gent no està demanant amb aquestes ganes, jo crec que observables per tothom, de més participació, de més decisió, de menys delegació del poder de decisió, no està volent gometes ni està volent dinàmiques col·lectives de participació, que són vàlides en altres àmbits però no per a la intervenció en el poder públic, ni està volent autobusos de l'Estatut ni altres mecanismes que en cert moment s'havia pensat que podien substituir mecanismes de participació. Està volent intervenir directament. Intervenir. Intervenir responsablement. Això fa por a més d'un. Hi ha societats molt més responsables que tenen molts més mecanismes d'intervenció, com la suïssa, i que, òbviament, per arribar a l'estadi a què han arribat ara han comès errors, i donant la paraula a la gent han comès errors i després la mateixa ciutadania els ha hagut de rectificar, als mateixos que han comès l'error, perquè, com més poder es dona a la ciutadania, més responsabilitat s'atorga. Però això s'ha de fer des d'una relació franca de cessió de parcel·les importants de decisió a la població, de fet, de totes les parcel·les, diríem nosaltres, importants de decisió a la població, de retorn del poder de decisió a la gent, que és a qui realment pertany en tots els àmbits.

Aquesta era una premissa bàsica. I la segona, que jo ja me l'havia escrita, diguem-ne, al principi de la intervenció perquè era plenament conscient que algú la deixaria anar i, efectivament, ha estat el representant del Partit Popular qui ha deixat anar l'espantall de dir: «Ep, alerta, que si deixem massa poder de decisió a la gent, una ILP» —em direu vosaltres també— «això pot ser el principi del final de l'ordre conegut fins ara i del món conegut.» I no és ben bé així. No es volen, ni amb la ILP ni amb altres mecanismes de participació, dreceres contràries al principi democràtic de majories. Aquí ningú s'està inventant dreceres que se saltin el principi de les majories democràtiques, i aquest és un fantasma de l'argumentació dels contraris, diguem-ne, a l'obertura democràtica que hauríem de fer desaparèixer. Ningú vol cap drecera, ningú es vol saltar cap pas i establir mecanismes contraris al principi de les majories, sinó establir mecanismes alternatius de coe-

xistència absolutament compatible, que se saltin l'enquadrament obligatori en el vot dels partits polítics i en la delegació del vot cada quatre anys en unes eleccions, és a dir, que siguin alternatius a aquest, que generin majories, configuracions majoritàries alternatives a l'enquadrament via vot de la voluntat de cada ciutadà, de cada persona, de l'enquadrament en el sistema de partits, per tant, en l'oferta limitada que ofereixen els partits polítics, perquè no la poden oferir més àmplia, perquè hi ha un espai limitat, perquè han d'opinar sobre molts temes i perquè, doncs, és un enquadrament restrictiu de la voluntat popular.

Amb tot, i explicat el context, l'origen i, diguem-ne, els principis que creiem nosaltres que han de guiar l'obertura democràtica, l'aprofundiment democràtic, la radicalització democràtica, és a dir, la cessió cada vegada més gran d'espais i de parcel·les de poder de decisió real a la ciutadania, via vot directe, via participació directa, via iniciativa legislativa directa, nosaltres ens alegrem que s'hagi iniciat aquesta reforma. És una millora substantiva a què s'ha arribat amb l'acord.

Votarem, òbviament, a favor de les esmenes que entenem com a més coherents i raonables, que són les dues presentades per Iniciativa, especialment aquella —perquè, si no, estem a punt de crear un absurd—, especialment aquella que diu que si la ILP és rebutjada en el Parlament pugui passar a un altre mecanisme que existirà ben aviat, que són les consultes populars i que requeriran també i s'iniciaran també en funció d'una recollida de firmes. I, per tant, ens podem trobar l'absurd que es faci una recollida de firmes per una qüestió, es voti que no al Parlament i s'hagi de reiniciar la mateixa recollida de firmes, amb la mateixa gent, un altre tràmit i, per tant, que estigui llançant el missatge de: «És que, en realitat, a base de tràmits esperem que us en canseu», no?, que els tràmits estan allà perquè els hagi de repetir una vegada i una altra i us en canseu, finalment, de participar per excés de burocràcia i excés de tràmits.

Nosaltres estaríem, doncs, d'acord que, amb les degudes formes, amb les degudes quantitats de firmes que s'acordin, etcètera, és a dir, sense cap mena de voluntat de traçar dreceres que se saltin el principi democràtic de majories... No hi ha aquesta voluntat, no hi ha estat mai, això és un espantall, és un fantasma que s'agita per fer por de tot el que se surti del control absolut dels partits i del parlamentarisme sobre la vida política i la decisió popular. Doncs, sense això, que pugui permetre mecanismes raonables de recollides de firmes idèntiques, puguin servir per a totes dues coses. Per tant, votarem a favor d'aquestes esmenes, que entenem que serien les lògiques en una llei d'ILP.

A més, tinguem-ho present. És a dir, per moltes ILP que arribin aquí, és molt fàcil, des de la talaia del Parlament i des de la legitimitat que li dona també el vot al Parlament, anar rebutjant una darrere l'altra totes les iniciatives que tan costosament es fabriquen des de baix, que tan costosament recorren el territori recollint firmes, etcètera, és a dir, que tan costosament des de baix i des de la participació ciutadana s'articulen. Menys fàcil seria rebutjar-les de pla, una darrere l'altra, fent valdre el mecanisme de la majoria parla-

mentària permanent, menys fàcil, si pesés l'espasa de Dàmocles d'haver-ho de sotmetre, si hi ha una negativa rotunda, a la voluntat popular. Perquè llavors les argumentacions dels partits polítics no podrien ser «no» i prou, haurien de ser «no» i tot un argumentari complet, perquè, si no, es posaria a votació i, per tant, s'hauria de defensar públicament l'argumentari contrari. Per tant, això forçaria, això, únicament aquesta mesura, debats molt més serens, molt més meditats, molt més pausats, molt més treballats i molt més debats en el Parlament i en la societat per a cada ILP que entrés, i seria un mecanisme de reforç de la potència de les ILP.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, començo, en nom de Convergència i Unió, agraint la tasca de tots, també, els diputats que han participat en la ponència, també els serveis del Parlament que ens hi han ajudat, el lletrat i assessors del meu grup parlamentari.

I començant per la intervenció final, del Grup Mixt, deixi'm dir-li que el més coherent i el més realista potser seria, aquests que demanen tanta participació i que sembla que mirin només cap a Convergència i Unió, doncs, aquesta participació també es fa venint algun dia a la ponència i treballant a la llei. Perquè si ens passem el dia que volem participació, participació i participació i no vénen ni a una ponència i avui apareixen aquí i s'estan deu minuts mirant a Convergència i Unió i explicant-nos no sé què, a mi, la veritat, això..., bé, això no s'aguanta, s'aguanta ben poc.

Dit això, nosaltres fem una bona valoració del text articulat que avui es posa a votació. En fem una bona valoració perquè entenem que és fruit d'un consens que no ha estat senzill. Això en principi va començar, aquesta proposta de llei, que només havíem de modificar el termini en el qual veuríem el debat de la totalitat, i es va començar, doncs, amb un termini de tres mesos, que al final s'ha acabat en quatre, però després va incorporant diferents coses. I, per tant, que avui puguem presentar amb un ampli consens el text, millorant, entenem, la legislació en aquest àmbit, doncs, creiem que és molt positiu.

La iniciativa legislativa popular per a nosaltres és una figura que dona un valor afegit al sistema de democràcia parlamentària i que, com es diu en el preàmbul del text articulat que queda, la complementa i la fa més rica, per tal com permet que determinades demandes socials que per les raons que sigui no queden recollides den l'agenda dels partits polítics, doncs, puguin arribar al Parlament, puguin ser discutides i, en última instància, aprovades.

Estem vivint moments que el nostre grup, com bé s'ha dit, en fa una valoració, que són moments de canvis en el sistema democràtic i, en aquest sentit, creiem que en

aquesta legislatura Catalunya i aquest Parlament faran un pas endavant si som capaços entre tots d'aprovar la Llei electoral, la Llei de consultes, la Llei de transparència. I avui, amb aquesta llei que aprovem avui, doncs, és l'inici d'un periple que entenem que pot ser el que la majoria de ciutadania ens demana.

Al moment d'aprovar-se la Llei 1/2006, que era la de la iniciativa legislativa popular, ja es va recollir molta de l'experiència acumulada des de la vigència de la primera llei que hi va haver de regulació de la iniciativa legislativa popular, de l'any 95, i es va realitzar una millora legislativa substancial. En aquell moment es va rebaixar als setze l'edat mínima per donar suport a una ILP; es va obrir la possibilitat que els immigrants que residien legalment i estiguessin empadronats, doncs, que hi poguessin donar suport; reduíem de 65.000 a 50.000 les signatures necessàries per formular la iniciativa i facilitava els treballs de la comissió promotora durant la tramitació parlamentària. I avui el que fem és encara, doncs, anar molt més enllà, millorar encara molt més aquest text i, ja, recollir encara més experiència, aquella inicial legislació, que primer va ser la del 95 i després va ser la del 2006. Com dic, s'intenta fer un pas molt més enllà en aquesta institució i es fixa –i aquest entenem que, com he dit, és el fet més important– un termini de quatre mesos per tal que les iniciatives legislatives siguin incloses automàticament en l'ordre del dia de la sessió plenària i d'aquesta manera s'eviti que la inclusió depengui de la voluntat dels diferents grups parlamentaris i dels òrgans parlamentaris.

I així mateix, i aquest no és un aspecte menor, s'ha volgut reforçar la intervenció dels promotors en el debat de la totalitat com en la tramitació posterior de la iniciativa. Per això, i ja s'ha anat dient però ho volem recalcar, la comissió promotora podrà compareixen a la ponència, en la primera sessió d'aquesta que es faci; també podrà ser escoltada abans que s'obri el període de presentació d'esmenes a l'article; podrà proposar compareixences de persones i entitats a través dels grups parlamentaris; podrà designar un representant, com he dit, que assisteixi a la primera reunió de ponència i també podrà anar compareixent a les reunions de ponència sempre que se li requereixi per part d'aquesta.

També volem remarcar, ja que no s'ha fet aquí, la importància de l'article 2, de com queda finalment el redactat, que és que s'habilita el Parlament per tal de facilitar la signatura electrònica en la presentació de la iniciativa legislativa; que dicti unes instruccions pertinents per garantir l'eficàcia i la seguretat d'aquest mitjà telemàtic. Per tant, no només ho deixem en l'àmbit del Govern, sinó que també instem, doncs, el Parlament que properament també dicti aquestes instruccions perquè la recollida i l'eficàcia, doncs, dels mitjans telemàtics siguin un fet.

Com he dit, el redactat resultant de la llei s'ha fet en base a les aportacions de les esmenes dels diferents grups. És un text consensuat en les diferents reunions de ponència, i nosaltres no acabem d'entendre o no compartim la manera en què han actuat alguns grups parlamentaris, d'arribar a acords a la ponència, amb el que això significa, i després, doncs, que dos grups

parlamentaris hagin mantingut igualment les seves esmenes. Ja sé que ho van dir en la ponència, i ho respectem, però aquest no és el nostre estil, i entenem, doncs, que quan hi ha un consens no és per mantenir les posicions de màxims davant d'aquesta cambra. Però, en tot cas, doncs, ho respectem.

I sí que volem dir, concretament, de l'esmena número 7 d'Iniciativa, que no la votarem a favor, perquè el que pretenen amb aquest article és convertir les ILP que decauen en el tràmit de debat de la totalitat, com s'ha dit, en una consulta popular d'iniciativa ciutadana, sense que s'hagin de reunir de nou les signatures ja validades. Deixant de banda que, en tot cas, la regulació d'aquesta qüestió correspondria a una proposició de llei de consultes populars no referendàries que actualment tramita el Parlament, entenem que admetre aquesta possibilitat provocaria un xoc de legitimitats entre el Parlament, que hauria decidit en un debat a la totalitat no tirar endavant la regulació demanada per la ILP, i la ciutadania, consultada amb posterioritat a la decisió del Parlament. No compartim el que deia el representant del Grup Mixt, doncs, que això era molta més feina, recollir una signatura, per després tornar-la a recollir. Si una comissió promotora ja té clar al principi, doncs, que hi ha aquest perill, com bé s'ha dit, pot fer firmar dos cops la mateixa persona, deixant clar a la persona que firma que una cosa serà suplementària a l'altra si no va bé. Però aprofitar la mateixa firma entenem que no és correcte.

I per acabar, per anar acabant, dir-li a la senyora Ribas també, de la intervenció que ha fet, que esperem que la seva decepció que ha dit que ha tingut no la hi hagi ocasionat el meu grup parlamentari, en aquest cas jo mateix, perquè, ja que..., per nosaltres, si la seva nota, com ha dit, és de notable, d'aquesta llei, no d'excel·lent, és perquè en aquest cas el notable significa que nosaltres intentem diferenciar entre la democràcia representativa i la democràcia participativa, i entenem que no es pot equiparar ni barrejar una amb l'altra, sinó que aquestes han de ser complementàries. Sota aquesta premissa, ens sembla que el redactat final de la llei no és de notable, com ha dit vostè, sinó que el podríem qualificar, doncs, d'excel·lent, i, per tant, el nostre grup parlamentari donarà suport al text articulat, entenent que és un bon text. I, per què no dir-ho?, nosaltres estem contents, finalment, de com ha quedat redactada aquesta llei i esperem que s'aprovi per unanimitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Quim Arrufat Ibáñez

Jo li volia dir al representant de Convergència que no estava mirant especialment Convergència, estava mirant tot l'hemicicle quan intervenia. Ha dit que he parlat deu minuts. Té el dret de reclamar una modificació del Reglament que limiti més el temps per als grups més petits; jo utilitzo els minuts que se'm donen, o utilitzem els minuts que se'ns donen per reglament.

Miri, hi ha una diferència, diguéssim: en un parlament qui té cinquanta diputats, enfront de qui en té tres, té més possibilitats que les seves lleis s'aprovin, les seves propostes s'aprovin; qui en té tres, no. Però, a més a més, hi ha un impediment més gran: que nosaltres tenim tres persones per assistir entre trenta i quaranta grups, subgrups, comissions, intergrups, comissions legislatives, comissions d'estudi, etcètera, i no donem l'abast. I, per tant, no podem estar presents a tot arreu; intentem seguir-ho tot, però no podem. Però això no crec que sigui argument per deslegitimar ni una intervenció ni un posicionament. Perquè estudiar-ho, ho hem estudiat; perquè seguir-ho, ho hem estat seguint. Però no podem ser físicament presents a tot arreu, no podem.

(*Marta Ribas Frías demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Marta Ribas Frías

Al·lusions diverses que crec que han demostrat..., com deia en el debat que ja havíem tingut en la ponència, no?, en què diversos diputats i diputades, doncs, han vist o continuen veient la democràcia participativa com un risc per a la democràcia representativa, quan en realitat al nostre parer és ben bé al contrari.

Permetin-me un argument per rebatre algunes de les al·lusions que m'han fet respecte de l'esmena nostra, a veure si encara se'l repensen, el seu vot. Per costos –si de cas facin-ho per costos–, subvencionar dues vegades la recollida de cinquanta mil firmes per part del Govern de la Generalitat és eficiència, és sostenibilitat financera i econòmica, en els termes del Partit Popular? Per costos, és interessant realment mantenir, subvencionar dues vegades la recollida de cinquanta mil firmes per poder fer una ILP i, si no prospera, haver de fer després una consulta? Realment no creuen que la nostra esmena resoldria també aquest tema?

La presidenta

Passarem a la votació d'aquesta proposició de llei.

I, en primer lloc, votarem les esmenes reservades número 1 i 3, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 35 vots a favor i 96 en contra.

A continuació votem l'esmena reservada número 2, del Grup Parlamentari Socialista.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 67 en contra.

Per acabar votem el text del dictamen aprovat per la Comissió d'Afers Institucionals.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Interpel·lació

al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu (tram. 300-00180/10)

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els recordo que se substanciaran a continuació el punt 5 i el punt 6, que són les dues primeres interpel·lacions; que la sessió d'aquesta tarda es reprendrà a les quatre amb la substanciació del punt 7, la tercera interpel·lació, i a continuació, a dos quarts de cinc, substanciaré el punt 3, relatiu a la Proposició de llei del règim especial d'Aran.

Punt cinquè: interpel·lació al Govern sobre la reconfiguració del mapa comunicatiu. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(Remor de veus. Pausa.)

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia de nou. Volíem fer aquesta interpel·lació des de feia temps sobre el mapa audiovisual, sobre com es reparteix el mercat –perquè ja és bàsicament un mercat audiovisual– i si això respon bàsicament a la funció social i al bé públic que representa que haurien de ser l'espai radioelèctric i l'espai audiovisual al nostre país, si està correctament i democràticament repartit, si respon a criteris socials, si respon al bé públic que hauria de ser un dret a la informació plural, eficaç, divers, contrastat, i si això és així.

Nosaltres pensem que no, però, a més a més, ho pensem en base a les diferents lleis que s'han fet els últims anys, a com s'ha anat reconfigurant aquest mapa, a quin és el resultat final que tenim a les nostres llars, com ens arriba la informació, com ens arriba l'entreteniment, a través de qui, qui està controlant l'opinió publicada, qui està manant sobre la informació que es publica i, per tant, quins són els debats que s'estan generant dins d'aquest espai públic audiovisual, és a dir, de repartiment públic, de criteri públic per ser repartit. Però, a més a més, ens preocupa que enmig de tot plegat –i de fet no és casualitat– això s'ha radicalitzat amb la crisi i, a més a més, s'ha radicalitzat un altre aspecte, que és que, si bé el mercat ha anat guanyant cada vegada –quan dic «el mercat» són les grans corporacions en mans de bancs–,

ha anat guanyant cada vegada més canals, cada vegada més recursos, cada vegada més instruments d'accés a les nostres llars, és a dir, de programació, d'informació, de construcció de l'opinió, la part pública, que ja era més petita, ha anat perdent de forma escandalosa els últims mesos més i més espai. L'últim debat ha estat encetat fa poques setmanes, amb la previsible o possible desaparició de diferents canals de Televisió de Catalunya, però ve precedida pel tancament de Canal 9 al País Valencià, ve precedida també pel tancament de les emissions de TV3 al País Valencià, de Televisió de Mallorca a les Illes Balears i, per tant, d'una reducció gradual, d'acord amb les retallades o amb l'excusa de les retallades, amb l'excusa de l'austeritat, d'una reducció gradual d'aquells espais que quedaven en mans del poder públic.

Miri, tenim la impressió que és com un..., s'actua, s'està actuant amb la precisió d'un rellotge suís. És a dir, allò que a l'Amèrica Llatina es va viure –com a referent més proper temporalment i culturalment– als anys noranta amb les mesures dictades pel Fons Monetari Internacional, d'austeritat, d'endeutament progressiu dels països amb els bancs, de mesures neoliberals, de liberalització del mercat del treball, de liberalització de tots els mercats, va comportar a l'Amèrica Llatina, automàticament, una concentració dels mitjans de comunicació en mans, justament, d'aquells que estaven fent negoci amb tota aquesta crisi, amb totes aquestes mesures del Fons Monetari Internacional, que és la banca. Exactament el mateix està passant en el nostre país i amb l'oferta que ens arriba a les nostres llars, està passant en el nostre país. Cada vegada hi ha aparentment més oferta de canals –bé, ara s'han reduït, perquè se n'han tancat uns quants–, cada vegada se suposa que hi ha més diversitat, però en realitat hi ha una concentració, hi ha una baixada enorme de la qualitat televisiva, de la qualitat de la informació, de la qualitat dels mitjans de comunicació que ens arriben a casa, però, a més a més, hi ha una concentració d'aquests cada vegada en més poques mans i, per tant, una uniformització i una unidireccionalitat de la informació que ens arriba a casa nostra. S'ha acabat, en realitat, l'era..., fa temps que s'anava gasant, però s'ha acabat, pensem nosaltres, l'era en què un suposat ciutadà Kane tenia tot el poder o tenia tant de poder i era poderós. Ara no estem en aquella època en què els mitjans de comunicació responien als interessos col·lectius o responien als interessos de la ciutadania, sinó més aviat al contrari.

Tot plegat, com dic, afecta, a més a més, no només la part privada de la distribució del mapa audiovisual, sinó la part pública. Les retallades, en general, en els pressupostos públics i, en concert, a les televisions i als mitjans públics estan portant, òbviament, a privatitzacions parcials o totals d'aquests mitjans de comunicació. La necessitat de buscar més rendibilitat, més finançament, allò, l'externalització de la gestió comercial o l'externalització de determinada programació, les necessitats que es generen al voltant de les retallades pressupostàries servint-se del mercat al que porten, òbviament, és a un condicionament major del mercat sobre els continguts d'aquesta televisió pública que era, atesa l'enorme participació privada en tot el mapa audiovisual, en el reducte que li quedava a la

part pública, almenys el bastió sotmès al control democràtic o almenys a la crítica democràtica, aquells mitjans que formaven part de la part pública. La seva progressiva privatització el que està fent és un major condicionament, és a dir, dels continguts del programa; programes que han de cercar *sponsors* per finançar cadascuna de les seves accions i, per tant, que condicionen els continguts d'aquesta programació. Nosaltres tenim la certesa i la por absoluta, diguéssim, que els propers anys es materialitzarà encara més l'oligopoli efectiu que existeix en la distribució del mapa audiovisual.

Però, amb tot això, a més a més, ens preguntem –i justament veníem de fer una intervenció parlant de les enormes o creixents ganes de la població de participar, d'intervenir, de construir, de decidir–, a tot això, als mitjans comunitaris, al periodisme comunitari, als mitjans construïts des de baix per l'associacionisme, per la iniciativa ciutadana, quin espai els queda? Home, doncs, en el nostre país, alguna xifra molt propera a zero, d'espai, els queda a aquests espais comunitaris.

Els antecedents són clars. La Llei catalana de l'audiovisual, del 2005, sí que establia l'obligatorietat per llei de donar unes fraccions de l'espai públic, de l'espai públic de la comunicació, d'aquesta distribució de canals de ràdio i de televisió, a mitjans sense afany de lucre, és a dir, en mans de fundacions, d'associacions, d'entitats. És clar que això no s'ha complert mai. Això no s'ha complert mai, perquè, entre altres coses, després dels concursos corresponents a la distribució de tots aquests canals, molts d'ells en mans..., bona part d'aquesta distribució en mans de la comunitat autònoma, de les lleis autonòmiques, no n'ha quedat cap per als mitjans comunitaris. S'han repartit tots o bé entre la part pública o, majoritàriament, entre la part privada; majoritàriament i creixentment entre la part privada.

La llei espanyola, la Llei espanyola general de l'audiovisual, del 2010, limitava encara més la presència o la possibilitat d'existència d'una part reservada als mitjans comunitaris, establint que per mitjans comunitaris només es podria entendre, només es podria permetre televisions o mitjans d'àmbit local, i, per tant, reservant tot aquell espai supralocal o bé al control estatal de la comunicació –i això està molt bé si el Govern de torn està bé, diguéssim, i si no està bé pel gust de cadascú, doncs, llavors no està bé, diguéssim–..., l'espai supralocal només reservat a mitjans d'àmbit públic, per tant, de l'Estat, o, majoritàriament, l'àmbit supralocal reservat només a les grans corporacions de la comunicació, sovint, i per necessitats financeres evidents, pròpies de la crisi, en mans directament de la banca privada, com és el cas a l'Estat espanyol de totes les grans corporacions de comunicació, en mans de la banca privada i amb delegats dins dels consells d'administració d'aquestes grans corporacions directament posats per la banca, i, per tant, que informaran i opinaran d'una determinada manera i no d'una altra, i, per tant, que atempten contra la pluralitat informativa necessària i el periodisme o la informació veraç necessària.

La cirereta va venir, també, amb el decret que estableix el pla tècnic estatal de la TDT, que, a més a més..., on hi tenia una gran part per decidir les comunitats autònomes, que van excloure expressament els mitjans comunitaris d'aquesta distribució. I tenim la TDT que tenim, que fa vergonya aliena, d'una baixa qualitat enorme, on un munt de grans corporacions potinegen amb un munt de canals, teleporqueria, informació de molt baixa qualitat, absolutament esbiaixada i amb una manca de pluralisme i de participació popular evident.

És aquí on, als concursos de la TDT local del 2008 i els concursos de distribució de les emissores de ràdio del 2006 al 2013, es va excloure, perquè no en va quedar cap més..., cap mitjà comunitari. Això no seria..., bé, això va acabar, diguéssim, de tancar-se legislativament amb la Llei espanyola de l'economia sostenible, que tindria altres virtuts, no ho sé, però en el cas de l'espai de comunicació el que va fer és transposar una directiva europea que obligava a la privatització absoluta de l'espai, a la liberalització de l'espai radioelèctric. Europa va pensar, amb aquestes idees brillants que té, sempre en benefici del capital financer, que si liberalitzava tots els espais radioelèctrics i, per tant, tota la distribució de canals i, per tant, ho venia tot al gran capital, ingressaria entre 8 i 9 bilions d'euros; és a dir, ingressaria..., mouria, totes aquestes operacions farien moure entre 8 i 9 bilions d'euros.

El que potser no va comptar tant, aquesta decisió, aquesta directiva europea, és que pel mig es carregava el dret de la ciutadania a tenir un espai radioelèctric i audiovisual amb una clara funció social i un clar esperit democràtic i participatiu per part de la gent.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, deixi'm intentar adreçar, no sé si exactament la meua resposta..., si més no explicar-li, entenc, una mica, doncs, interpretant la seva intervenció..., perquè jo li confesso una cosa: és a dir, a mi ja m'agradaria, diguem-ne, de tot el que ha exposat poder-ne assumir la responsabilitat, ni que no fos meua directament, sinó com a conseqüència d'una herència rebuda, perquè voldria dir que aquest és un parlament plenament sobirà per prendre tot un conjunt de decisions que, en aquest tema que avui ens ocupa, doncs, no estan al nostre abast, no? I comprendrà que jo li digui que m'agradaria que aquestes decisions les hauríem pogut o les poguéssim prendre des d'aquest Parlament mateix, no? Per tant, jo li donaré compte, en el marge que tenim com a govern, eh?, i com a institució, a data d'avui –que és un marge, com sap, estret; és la realitat–, doncs, com hi estem actuant amb relació al que vostè em planteja, no?

La primera qüestió, que l'ha tocat molt de passada, és la relativa al debat..., més que debat, diguem-ne, al

propòsit d'imposició per part del Govern espanyol, del Partit Popular, doncs, de limitar-nos, eh? –de «limitar-nos», no «delimitar-nos», de *limitar-nos*–, l'espai radioelèctric disponible que pot tutelar aquest Parlament.

Per fer un punt de memòria..., i tinguem una perspectiva precisa al respecte, doncs, simplement recordar-los que en aquests moments al nostre país, a Catalunya, es poden visibilitzar, veure, vaja, fins a trenta-dos canals, que són conseqüència de vuit múltiples –això és, a vegades, un punt complex, no?; a cada múltiple, amb la tecnologia d'avui, hi ha espai per a quatre canals, no?; vuit per quatre, trenta-dos–, que estan en mans de la tutela de l'Estat a tots els efectes, eh?, i que puguin estar, diguem-ne, supervisats, diguem-ho així, sotmesos a la legislació catalana, n'hi ha dotze; trenta-dos en mans de l'Estat espanyol, a tots els efectes, i dotze, doncs..., sobre la possibilitat que aquest Parlament hi pugui incidir d'una manera o una altra, parcialment, s'ha de dir tot, eh?, però almenys hi podem incidir d'una manera o una altra. Per tant, ja veu quina és la proporció de la nostra capacitat d'incidir en aquest espai radioelèctric. L'Estat, trenta-dos; el Parlament de Catalunya pot incidir sobre dotze. Aquesta és l'oferta, diguem-ne, que tenim en aquests moments a les nostres llars en el nostre país, no?

Fins ara teníem una discussió, de fa dos anys cap aquí, amb el Govern espanyol sobre com en aquest espai –trenta-dos per una banda, dotze per una altra–, doncs, s'hi encabia el que és conegut com a, vaja, la quarta generació de la telefonia mòbil, per entendre'ns, i a veure qui, d'aquests trenta-dos, o dotze, o tots junts, s'havia de moure en el dial, cosa que sempre fa un punt d'angúnia, perquè sempre tens la sensació que, havent-te de moure tu en el dial, potser una part de la teva audiència es despista i no es reconnecta i, per tant, la pots arribar a perdre, no?

Però és evident que aquest problema ha passat a ser més petit en el moment en què se'ns comunica que «no, no; no es tracta que vostès s'han de moure en el dial, sinó que vostès han de deixar de ser-hi en una part». I aquesta proporció trenta-dos/dotze, que ja és molt descompensada, eh?, i que no ens garanteix una oferta televisiva, per exemple, en català suficient, ni tan sols aproximada a un 50 per cent, eh? Estem molt lluny en el terreny de l'oferta, no de la demanda; si hi ha alguna cosa que es constata en el nostre país és que la demanda de televisió en català està per sobre de la capacitat d'oferta que hi ha. Per tant, ja es veu que aquí, a més a més, amb criteri, diguem-ne, de sentit comú, hi ha un biaix, clarament, no?

Doncs, resulta que el Govern espanyol és tan original que, d'aquests trenta-dos, no en toca ni un, i aquests dotze diu que s'han de convertir en vuit. Això és la fotografia del que tenim en aquests moments. I, com a conseqüència d'això, doncs, varem fer una denúncia pública, després d'haver fet diferents intents de fer-los notar que això no guardava cap proporció.

En el moment de fer aquella denúncia pública nosaltres teníem coneixement, doncs, de la possibilitat que es precipités aquesta decisió d'una manera irremeia-

ble. Se'ns va acusar, ho deu recordar vostè, i no pas perquè ho fessin vostès, doncs, d'electoralistes, no? En aquell context, el ministre responsable d'aquesta matèria va dir que «todo esto había sido un malentendido», no? Ell sí que va fer electoralisme, perquè, just després de les eleccions, va dir, amb totes les lletres, que efectivament, eh?, que allà on n'hi havia trenta-dos continuarien havent-n'hi trenta-dos, que és el que li toca a l'Estat, segons el seu criteri, i allà on n'hi havia dotze passarien a ser vuit. Però això ho va dir després de les eleccions, no fos cas, eh?, que hi hagués, diguem-ne, alguna afectació en el partit que representa, que és el Partit Popular, no?

A conseqüència d'això hi va haver una reunió, en la qual també vostès van participar, com a grup, a on es va posar en comú aquesta situació, es va donar compte precis, doncs, de quins són els aspectes tècnics, els aspectes, diguem-ne, legals, que afecten. I hi va haver, des d'aquesta perspectiva, un consens molt ampli del conjunt de les formacions polítiques que com a mínim tenen sensibilitat en la qüestió de l'espai comunicacional català i de la llengua catalana, i que com a mínim aspiren al fet que la llengua catalana estigui..., aspiri a ser, i ja ho diem amb tota aquesta prudència, fixin-se, no?..., a una certa capacitat d'igualtat del castellà –imagini's amb què ens conformem–; doncs, que, concretament, no?, els grups..., el que vostè representa, el d'Esquerra Republicana, el del Partit dels Socialistes de Catalunya, el d'Iniciativa per Catalunya..., hi havia un consens, i el de Convergència i Unió, òbviament, hi havia un consens –amb un grup de Ciutadans que va dir que ho volia acabar d'estudiar a fons, tot això, i, evidentment, el Grup del PP que va fer, doncs, una consideració ben diferent–; doncs que hi havia un consens de tota aquesta gran majoria parlamentària catalana de, vaja, no deixar-nos imposar allò que ens pretén imposar el Govern espanyol, ho reitero, d'una manera arbitrària, absolutament innecessària i a més a més amb aquest biaix, eh?; és a dir, si aquí s'ha de fer espai, que el facin els que s'expressen en català i no pas aquells que són tutelats per l'Estat espanyol.

Bé, aquesta és, diguem-ne, la situació que en aquests moments, com a Govern, procurem administrar, amb el suport de tots vostès. Jo crec que aquest és un moment que des d'aquest punt de vista hem de fer pinya abans no es consolidi aquesta decisió. I, evidentment, doncs, tindrem temps i oportunitat de parlar d'altres consideracions, en part en la línia del que vostè apuntava, no?

Jo li vull fer notar, amb el temps que tinc, vaja, perquè tingui, diguem-ne, situat..., ho he explicat en altres ocasions, no?, però perquè tingui situat l'ordre de prioritats des de la perspectiva del Govern, que, a més a més, és la defensa d'un model que s'ha construït d'una manera molt àmplia per aquesta casa, també; no és exclusiu del Govern de Catalunya actual, el que li diré ara, sinó d'allà on hem intentat situar els pesos, doncs, amb la màxima eficàcia possible en tot moment, doncs, de defensar un model comunicatiu català, que, de fet, té tres, tres potes, no?, l'hem definit d'aquesta manera col·lectivament: la qüestió, òbviament, de la llengua i la de la defensa de la cultura catalana; evidentment, tota

la conceptualització de servei públic, i aquí hi ha aspectes de pluralitat, de qualitat, per descomptat de proximitat, no?, i un tercer element, doncs, un model de gestió, de participació, en aquest model de comunicació català, on hi hagi, doncs, un protagonisme, evidentment, de la dimensió pública, d'allò que és de titularitat pública, i, òbviament, un terreny per córrer, també, per la iniciativa privada.

És veritat que, des de la perspectiva del Govern, en aquesta conjuntura, doncs, nosaltres hem fet, hem decantat els nostres esforços, sobretot els pressupostaris, d'una manera molt clara, molt, diguem-ne, rotunda, a favor de l'àmbit públic, perquè pensàvem que era el que ens tocava. I, tot i així, és evident –i vostè abans n'ha fet un esment de passada–, hem aplicat, doncs, unes reduccions d'aportació molt grans, no? Però, si vostè compara el que dediquem al sector públic, a la televisió pública, a l'espai públic de mitjans audiovisuals i allò que dediquem a la iniciativa privada, és evident que hi ha un decantament molt gran, de l'ordre del 97 per cent, al 3 per cent; molt més gran, per exemple, que tres anys enrere, si vostè vol tenir una referència, no?

Tenim –i amb això acabo aquesta primera intervenció–, a propòsit d'una llei, que a més a més vàrem convenir tots que fos tramitada com a ponència conjunta, un espai, doncs, per acabar d'arrodonir el que és la pervivència d'aquest model comunicatiu català, que, si convé, després hi faré més referències.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, efectivament, nosaltres subscrivim i ens hem sumat a la denúncia per tota la qüestió del tercer múltiplex, o del múltiplex..., però és obvi que hi ha..., dins dels marges que tenia l'autonomia per jugar amb els múltiplexs, és a dir, els dotze canals a disposició, l'aposta d'aquest Govern..., i d'altres, però en tot cas l'aposta actual és la que és: és un múltiplex en mans del Grup Godó infrautilitzat, és a dir, amb canals o que no funcionen o que tenen molt poca audiència i no serveixen la funció social que entendríem nosaltres que haurien de servir, el bé públic que representa aquest mapa audiovisual que hauríem de tenir, i en la part pública, òbviament, amb possibilitats de fer moltes més coses i altres coses amb els canals existents, i, òbviament, un arraconament de qualsevol voluntat de tenir cap espai comunitari, cap espai ciutadà, organitzant canals de comunicació, per tant, reservant-ho tot o bé al control de la CCMA o bé al control, en aquest cas, del Grup Godó, i, per tant, una mica, diguéssim, quedar tot al saló de casa, eh?, una mica, i tenir-ho tot bastant sota control. És una manca de creença en la comunicació i l'espai comunicatiu, ordenat públicament com una funció social bàsica, d'apoderament democràtic, de debat democràtic, de creixement col-

lectiu de la societat. És no creure-s'ho i, per tant, tirar per altres vies.

Mirin, algunes de les mesures que nosaltres entendríem com a molt raonables, com a criteris a l'hora d'entendre aquest espai comunicatiu, passarien, per exemple, per prohibir el control bancari dels mitjans de comunicació que ocupen aquest espai. No es pot permetre, enmig d'aquesta crisi, amb el paper que estan jugant els bancs, amb el control absolut que estan prenent de partits polítics, d'institucions públiques a través del deute, del debat públic, etcètera, que a sobre controlin allò que hauria de jugar una funció social i que, per tant, no hauria de ser un instrument a través del qual enganyéssim la població: «No, escolti, està escoltant informació veraç.» No, està escoltant el que interessa al BBVA, el que interessa a «la Caixa» o el que interessa al Santander, i aquí es limita aquesta llibertat d'informació.

Un altre criteri hauria de ser contribuir a la democratització dels mitjans i, per tant, crear condicions materials, jurídiques i polítiques per assolir i aprofundir en la democratització de la propietat i l'accés als mitjans de comunicació, així com a generar espais de participació i facilitar l'accés a les freqüències de l'espectre radioelèctric.

Un tercer criteri hauria de ser una distribució equitativa de les freqüències, bàsicament en aquests tres àmbits de què hem estat parlant; a parts iguals, si vol: a l'àmbit privat, a qui li pertorqui –és a dir, aquelles cadenes que es financen bàsicament a través de la publicitat i, per tant, fan un ús comercial de la comunicació, també legítimament, doncs, que tinguin el seu espai–, un espai per a la part pública i un espai per a l'àmbit comunitari.

Òbviament, acompanyades d'una altra mesura, que és promoure que els espais comunitaris de comunicació..., que al nostre país n'existeixen; vostès, entre altres, n'han perseguit alguns els últims mesos, com per exemple LaTele.cat, enviant a desmantellar les freqüències que emetia com a televisió comunitària, però n'han existit molts altres, com ràdios comunitàries o com la televisió de Cardedeu, la primera de l'Estat espanyol construïda amb base comunitària. D'experiències, n'hi ha hagut moltes en aquest país, de televisions comunitàries. Doncs, se'ls hauria de donar el suport necessari perquè puguin emetre amb un mínim de condicions iguals a la resta de mitjans. Però seria una quarta mesura, aquesta, les mesures de suport als mitjans comunitaris, que nosaltres impulsaríem.

Una cinquena seria la prohibició de la propietat estrangera dels mitjans. És a dir, que les grans corporacions acabin en mans de bancs estrangers, de grups de comunicació de Berlusconi i que hagin de dependre, diguéssim, d'aquestes decisions, entenem que no té cap mena de raonabilitat, quan l'espai que distribueixen aquests canals és públic i, per tant, sotmès al bé comú.

D'aquí no entendríem tampoc –i aquesta és la sisena mesura que proposaríem–, no entenem tampoc com es pot permetre, com es pot arribar a comercialitzar tant una funció social bàsica de tota societat democràtica com és la comunicació, com es pot arribar a comercia-

litzar tant, fins al punt de vendre un múltiplex a una empresa de comunicació, però casualment de comunicació –podria ser qualsevol, perquè n'han comprat també empreses qualssevol–, que després els seus canals els ven i els revèn a qui li dóna la gana, sense cap mena de criteri social, criteri comunicatiu, etcètera. No ho entenem en absolut.

Bé, les sis mesures que li he dit són les sis bases de la llei, per exemple, de l'Equador dels mitjans de comunicació, i de comunicació entesa en la seva funció social. No són re de l'altre món, funcionen perfectament, amb una diversitat enorme, però òbviament amb una diversitat que representa les diferents parts de la societat: el mercat, l'Estat, la societat autoorganitzada, i que per tant ofereix, allà sí, una qualitat i una pluralitat de programació molt, però molt lluny de la teleporqueria amb què estem alimentant un tant per cent molt gran –un tant per cent molt gran– del que entra per la televisió a casa nostra. Però bé, d'aquestes escoles i d'aquests mitjans, se n'acabarà produint la societat que se n'acabarà produint, i després encara ens en penedirem.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Bé, jo li vull fer notar que hi ha una part del seu diagnòstic que no la comparteixo, sincerament, eh? Perquè, vaja, ha donat una visió com si tot el que està al nostre abast de poder consumir, doncs, ve absolutament tutelat pels bancs, etcètera, no? Ho planteja, ho presenta d'aquesta manera.

Jo li..., vaja, se m'acut fer-li un comentari, que tampoc sé si és cert del tot, eh? –vostè potser el podrà contrastar–, però es diu, per exemple, no?, que el líder de Podemos, que és una força política que ha aparegut recentment, el senyor Pablo Iglesias, ha fet el salt entre l'opinió pública pel coneixement que ha obtingut en una televisió, que és La Sexta. No sé si és exactament així, però com a mínim això es comenta.

Bé, doncs, vaja, no sé si això lliga prou amb el diagnòstic sever que vostè feia. Jo tinc la sensació que el seu diagnòstic podria ser –si més no, m'ho ha d'admetre– una mica més precís. Perquè sap què passa? Al darrere dels mitjans –i ara em refereixo, a més a més, als que es fan a Catalunya– hi ha professionals, hi ha periodistes, i no tinc jo la sensació que estiguin supeditats als bancs, m'entén? –no tinc jo la sensació que estiguin supeditats als bancs. I, ja que ha sortit aquí a fer un lament sobre un determinat mitjà de comunicació concret, no?, m'hauria agradat –i jo comparteixo aquest lament, eh?– que hagués fet una referència a l'absoluta bretolada, doncs, de..., vaja, carregar-se una furgoneta de TV3, per exemple. També aniria bé, eh?, que es fes notar, diguem-ne, amb el mateix èmfasi que aquest tipus d'actuacions no es poden fer. Perquè a més a més és pertinent en aquest debat que tenim, pel que representa, també pel que representa, no? Per

tant, és evident que vostè i jo tenim una apreciació ben diferent.

Li vull fer notar que a més a més... –ho dic perquè no hi hagués algú que es pogués, diguem-ne, confondre–, a Catalunya digui'm on hi ha una progressiva privatització dels mitjans públics. Home, és clar..., és que, escolti, és més aviat al contrari. Hi ha una aposta principalment, evidentment, en un context de contenció pressupostària –això és més que conegut, no?–, com a conseqüència, doncs, de raons que són també conegudes per tots, però hi ha una prioritització absoluta a favor dels mitjans públics. És que, si no, vostès no coneixen què és el sector de la comunicació al nostre país, no?

I aleshores aquí..., i aquí sí que, diguem-ne, li faig una consideració absoluta, no? Escolti, la televisió de tots, la televisió pública de tots –perquè, si no, jo em perdo, eh?–, és la que tenim, és la de TV3. Aquesta és la més comunitària de tots, absolutament. Sí, home, és que, clar, al final, si no, arribes a la conclusió que vostès pensen, doncs, que aquesta està subordinada també a no sé quins interessos privats de no sé ben bé qui. Carai, és la que podem tutelar, exigir, criticar..., però que al final és la de tots, i que hi han uns... (*Veus de fons.*) Sí, sí, és la de tots. (*Veus de fons.*) Bé, escolti, doncs, vostè sabrà, eh? Ja veig que el Partit Popular coincideix amb la CUP, no?, en l'apreciació sobre TV3. (*Remor de veus.*) Em deixa perplex...

La vicepresidenta primera

Un moment, conseller. Demano...

El conseller de la Presidència

...em deixa certament perplex.

La vicepresidenta primera

Un moment, conseller. Demano silenci a l'hemicicle i que es deixi acabar la intervenció del conseller, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar.

El conseller de la Presidència

Sí, em deixa perplex. Sí, no es queixi, senyor Arrufat, perquè un dels arguments que utilitzava amb relació al múltiplex és exactament el mateix que utilitza el Partit Popular amb relació a si estan ben aprofitats o no estan ben aprofitats. Ha utilitzat exactament el mateix argument que ha utilitzat i que utilitza el Partit Popular.

Acabo subratllant aquesta idea que per nosaltres és central, eh?: la televisió de tots ja la tenim, la televisió més comunitària és Televisió de Catalunya en el nostre país. Vostès potser volen –com alguns poderosos, que potser també ho volen, no ho sé– tenir una televisió particular per defensar els seus interessos particulars, que no són els del poble, són els seus.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural.

Interpellació

al Govern sobre l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (tram. 300-00186/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, secretaria general de Cultura, senyores i senyors diputats... L'interpel·lo, conseller, sobre l'Agència del Patrimoni, sobre les noves necessitats de comunicació, de màrqueting, de promoció, de col·laboració amb Turisme –sobretot amb Turisme– i quin paper volen que juguin les tecnologies de la informació i de la comunicació i les xarxes socials en la difusió del nostre patrimoni. També sobre com fer de la visita una experiència, com tenen previst augmentar el nombre de visitants, i també el grau de satisfacció dels usuaris del patrimoni cultural; sobre quin impacte té la taxa turística en la conservació i el manteniment del patrimoni cultural català, i si tenen definits quins són els *targets* prioritaris de consumidors culturals, a qui des de l'agència s'han de dirigir, si saben com fer-ho, per augmentar aquest repte del 20 per cent del nombre de visitants que s'han proposat en els equipaments gestionats pel Govern.

Vint-i-dos milions i mig de persones visiten el patrimoni cultural de Catalunya procedents de la resta d'Espanya, turistes europeus, i també internacionals. Turistes que majoritàriament visiten equipaments privats o bé fundacions, o en tot cas de gestió local o de diputacions, equipaments com la Sagrada Família, la Pedrera, la Casa Batlló, el Museu Dalí, el Museu Picasso; i deixi'm també que en recordi altres més modestos, com el Gaudí Centre de Reus, que, per cert, hauria de ser visita obligada per a tothom qui vulgui interpretar l'obra de Gaudí i conèixer l'home que s'amaga darrere del geni. Equipaments gestionats pensant en el seu usuari, en el seu consumidor, en el turista.

No sabem si els equipaments públics de la Generalitat tenen aquesta mentalitat a l'hora de la seva explotació; si té l'agència definit quin és el perfil de turista consumidor cultural, la procedència, l'impacte econòmic que genera, les preferències, les expectatives; si saben els països d'origen dels consumidors culturals, aquells que vénen a Catalunya també per veure, per consumir, per viure el nostre patrimoni, que vénen atrets per la cultura, per la gastronomia, per l'oferta que ofereixen marques tan potents com la marca Espanya, la marca Catalunya, però per descomptat també marques pròpies, com Barcelona, Costa Daurada, Costa Brava, Terres de l'Ebre, Prioritat, Pirineus, per exemple. I no li ho pregunto perquè sí, sinó per una cosa tan senzilla com en els idiomes amb què ens donem a conèixer al món, és important saber quin és el públic objectiu a què ens dirigim.

Considerem a més que és clau tenir col·laboració, cooperació i treball conjunt, sinèrgies amb Turisme. I no només amb Turisme de la Generalitat, sinó de manera especial amb els patronats de turisme de les diputacions, i sobretot amb els ens locals. Comparteixen dades amb Turisme? En comparteixen informació? Treballen les dades conjuntament? Ja sé que em dirà que al consell d'administració de l'agència hi ha un representant de Turisme i dos del món local, però no és a això al que m'estic referint. No pot ser que Cultura, que Patrimoni, en aquest cas, i Turisme treballassin sense compartir; és independent que pertanyin, o no, als mateixos departaments o a les mateixes conselleries, però caldria un treball conjunt en benefici de la promoció i de la difusió del valor patrimonial que atreu tants turistes l'any que volen consumir el nostre patrimoni.

Cada vegada més el visitant demana visites experiencials, que la visita sigui una experiència, que aportin un valor afegit; no es demana visitar un museu, per exemple, i ser un mer espectador estàtic, sense poder ni tocar ni participar, ni tan sols, moltes vegades, parlar en veu alta. Els públics estan canviant a marxes accelerades, en els temps, amb la implantació de tecnologies de la comunicació i de la informació, amb les apps dels telèfons, que transporten a un món virtual ple d'informació en pocs segons. O som capaços de captar el públic de la generació digital, de la generació de les xarxes, de la generació Google, si m'ho permet, o bé perdrem oportunitats de millorar tant el nombre de visitants com sobretot la qualitat de l'oferta cultural. Li demanem que aposti per les TIC, per les *smart cities*, per les apps, que canviïn la mentalitat i es posin a la pell del consumidor cultural. I això Turisme ho fa des de fa molts anys.

Cal un salt qualitatiu i de mentalitat. Aquests més de 22 milions de turistes que vénen l'any a Catalunya generen un impacte de 400 milions d'euros en un sector on hi ha prop de sis-centes empreses creades i on es generen més quatre mil llocs de treball. Això són les dades que ens faciliten vostès. Per tant, és un sector gens menyspreable, el del patrimoni, que ha d'ajudar a sortir també de la crisi, a complementar l'oferta de sol i platja, d'oci, de gastronomia, d'enoturisme, tota l'oferta riquíssima que tenim a Catalunya, promoció també el patrimoni, tot ell: els orígens, els jaciments paleontològics, el món ibèric, el món grec, el món romà, el romànic, el gòtic, la Catalunya moderna, la Catalunya de la revolució industrial, el modernisme; evidentment, tenim genials arquitectes modernistes, no només Gaudí, sinó Domènech i Montaner, que ens obren al món, sens dubte.

Coneixem que els consumidors culturals i de patrimoni, per exemple, els turistes, són els russos, els exsoviètics. Fins i tot quan jo li parlava de traduir la pàgina web a l'ucraïnès, que vostè en aquell moment no em va entendre, era perquè abans de la crisi de Crimea el mercat d'Ucraïna era un dels mercats interessants que arribaven a Catalunya, amb un alt poder adquisitiu i amb moltes ganes de consumir cultura.

Enguany les previsions no són tan optimistes, a la Costa Daurada i a la Costa Brava ja ens diuen que, d'aquests

visitants exsoviètics, russos, les previsions són entre un 10 i un 30 per cent menys, de previsió. Però, en tot cas, són consumidors culturals, consumidors de patrimoni i estan molt atrets pel patrimoni català i pel patrimoni espanyol. Com estem promocionant el patrimoni en aquests mercats? Tenen ja, per exemple, la pàgina web traduïda al rus?

Altres mercats interessants, com el japonès, l'israelià, mercats que estan fent prospeccions des de patronats de turisme, des de Turisme Catalunya. Li demanem que aprofiti les sinergies per captar aquests, també, nous visitants.

I, evidentment, li vull parlar del turisme de proximitat. Com promocionem el patrimoni cultural català als mateixos habitants de Catalunya i també als de la resta d'Espanya? Quines accions concretes es duen a terme per tal de compensar la baixada del turisme internacional amb l'interès, de nou, creixent del turista de proximitat? Les dades d'aquesta Setmana Santa passada són positives, perquè el turisme espanyol ha tornat a viatjar i ha tornat a venir a Catalunya. I creiem que això ho ha d'aprofitar.

Voldria fer un apunt sobre els museus gestionats pel seu departament; si estan gestionant un pla estratègic per atreure nous públics i oferir experiències diferents. Sabem de propostes d'èxit que estan canviant la manera de percebre i de viure els museus, com oferir vetllades de música, tastos de vins, tastos de cava, tastos, visites guiades, visites teatralitzades. Si estan pensant a dur a terme aquestes accions.

I li demanem que evolucioni la manera de gestionar el patrimoni, la promoció i la difusió, innovant, seleccionant i fent que es parli d'una nova experiència de visita cultural, de visita patrimonial a Catalunya. Si no ho fa així, és molt difícil incrementar l'ús i el coneixement dels elements patrimonials entre la població, és difícil incrementar la diversitat de públics i saber què oferim a cadascun dels *targets*, és complicat incrementar el grau de satisfacció dels usuaris.

Per això li proposem, conseller, que posi l'accent en la comunicació i en el màrqueting. Potser cal reforçar ara el departament de promoció amb professionals que vulguin innovar. Caldria un pla de màrqueting. Aquest dematí el conseller Puig deia que estan aplicant un pla estratègic i un pla de màrqueting en el turisme; nosaltres li demanem que faci un pla de màrqueting també en el patrimoni, amb mentalitat empresarial. Potser s'haurien de plantejar contractar serveis de professionals en aquest sector per innovar, per crear, per dimensionar, per promocionar, per afegir un valor que en aquests moments no tenim, passant de ser estàtics a ser dinàmics, passant a la interactivitat, als *mappings*, als 4D, als audiovisuals.

I d'altra banda, li volia parlar també de recursos, de finançament. Les retallades en el pressupost de Cultura han fet que cada vegada es destinin menys diners a restauració i conservació de patrimoni, i a manteniment. Hi ha evidents dificultats. Espero que avui ens anunciï que ja ha rebut la transferència de la taxa turística, i ho espero sincerament, i m'agradaria també que em digui que són més de 300.000 euros que vos-

tè té destinats als programes en inversió provinents d'aquesta taxa turística.

Però 300.000 euros, en el cas que sigui així, que ja els hagi rebut Cultura, com ja els han rebut alguns ajuntaments, no ens semblaria tampoc una quantitat per tirar coets o digna, tenint en compte el total que s'ha recaptat amb aquesta taxa. L'agència ha de donar servei a 130 monuments registrats, a 396 col·leccions, a 74 monuments oberts, i 300.000 euros podrien millorar-se.

Per tant, també li demanem que s'imposi als seus companys de govern, perquè és just i de sentit comú que part de la taxa reverteixi directament en el patrimoni, en la seva conservació i també en la seva promoció. Jo no sé quines relacions hi ha al Govern, però és hora de fer entendre que invertir en manteniment, conservació i promoció del patrimoni és fonamental en aquests moments i sobretot té retorn.

Sobre noves formes de finançament, no sé si ha començat a treballar en fórmules de mecenatge o patrocini. Ja sé que em dirà que estem esperant la llei estatal –nosaltres també. Però també li direm que no ha d'esperar de braços plegats, sinó buscar fórmules, també, de les competències autonòmiques, dels trams autonòmics, per poder fomentar mecenatge, micromecenatge, patrocini, *business angels*, cultura, patrimoni; si estan treballant algunes d'elles.

Per acabar, conseller, perquè vegi que no tot sempre és negatiu, permeti'm que, abans d'acabar, li transmeti una felicitació per als responsables de l'equip del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, en especial a la seva directora, per la magnífica feina de restauració que han fet amb el mausoleu del general Prim; una feina fantàstica que es pot observar des de dissabte al mausoleu del cementiri de Reus, on per fi descansen les despulles del general, un reusenc universal del qual enguany es celebra el bicentenari del seu naixement, el 1814; un reusenc universal, un català universal i un espanyol universal. I, per tant, volem que transmeti la felicitació, que han fet una excel·lent feina, que és de justícia reconèixer-ho.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, moltíssimes gràcies per la seva intervenció, per les seves paraules, certament propositives, i em penso que, per tant, en què podem coincidir amb molts dels aspectes que vostè ha plantejat.

En termes generals, només dir-li dues coses. Evidentment, la feina feta pel centre de restauració respecte al mausoleu del general Prim és la que correspon, és la que es fa sempre, és la que es fa sempre des d'aquest centre, caracteritzat per treballar bé i al servei, doncs, de totes les demandes, propostes i necessitats del nostre patrimoni. Evidentment, no varem posar en marxa aquesta operació perquè avui tinguéssim aquesta sessió; per tant, forma part de la feina habitual, i crec que

sempre d'una manera molt correcta es resolten les necessitats de restauració del nostre patrimoni.

Li agraeixo, de tota manera, i ho traslladaré al centre i a la seva directora, les seves consideracions, que estic segur que es poden multiplicar, doncs, amb totes aquelles altres activitats que s'estan fent. Li ho agraeixo molt.

Li agraeixo també, i vostè ho ha dit, el to general de la intervenció. Miri, jo el que li puc ratificar és que les qüestions que vostè esmenta són les que ens preocupen, les que l'agència té l'obligació de respondre i les que està treballant. L'agència té, li ho recordo, sis mesos de vida. Va ser un procés molt llarg. Alguns opinàvem que era necessari anar de pressa, justament perquè l'agència ens podria aportar moltes de les coses que vostè ha plantejat, justament perquè plantejàvem que aquestes eren les obligacions de l'agència i les necessitats del nostre patrimoni. Ens va costar una mica, una mica més del compte, probablement. Però, bé, aquestes coses solen ser així, què hi farem. Ara ho tenim en marxa, tenim sis mesos de treball, i en aquests sis mesos hem anat afrontant pràcticament tots i cadascun dels assumptes pendents, que són molts, en l'àmbit del patrimoni del nostre país.

Vostè ho ha dit, és un sector gens menyspreable, és molt important des de tots els punts de vista: des del punt de vista de la quantitat de patrimoni que tenim en el nostre país, des del punt de vista de la seva qualitat, des del punt de vista del que significa en termes d'identitats locals i en termes d'identitat nacional, des del punt de vista del que significa per reforçar el turisme i des del punt de vista del que suposa fins i tot en termes estrictes de llocs de treball; són moltes les persones que treballen en l'àmbit del patrimoni del nostre país. Per totes aquestes raons hi coincidim plenament: aquest és un sector gens menyspreable. Celebro que hi coincidim. Estic convençut que és molt important que els partits d'aquesta cambra justament coincideixin a assenyalar la importància que té el patrimoni per al nostre país.

Bé, les coses que s'estan desenvolupant són les que vostè ja coneix. A través de l'agència, bàsicament –bàsicament–, ens dediquem a intentar posar en marxa una major coordinació entre les institucions –Generalitat, diputacions, ajuntaments–, perquè com vostè sap el patrimoni, doncs, té una propietat molt repartida; ens dediquem a intentar fer això, i jo crec que estem començant a tenir les millors expressions d'aquesta coordinació, d'aquesta cooperació. Evidentment, ens dediquem a mirar de desenvolupar, doncs, de la millor manera possible la difusió del patrimoni. Ja ho vàrem dir al principi: la socialització, el coneixement, el profund coneixement del patrimoni que tenim és una de les principals missions de l'agència, més enllà de restaurar, més enllà de buscar nous recursos per poder fer totes aquestes feines.

Els objectius d'aquest any tenen molt a veure amb la major part de les qüestions generals que vostè ha plantejat. El programa d'ajustament, de dinamització global de les activitats culturals; ara, d'aquí a unes setmanes, tindrem tot el programa coordinat, amb un web exclusiu de tota l'activitat cultural que es farà durant

el període de l'estiu a tots els museus del nostre país, a tots els que es coordinen des de l'agència.

I com vostè sap..., bé, vostè no ho sap, li ho expresse, a partir del mes de setembre tota l'oferta educativa de l'any que ve estarà centralitzada en un sol plantejament que permetrà una molt millor utilització justament de tota aquesta gran oferta que es fa per a les nostres escoles i que fins avui s'anava fent peça a peça de manera no integrada.

Les noves tecnologies són un dels elements fonamentals en la difusió. Vostè mencionava la necessitat de fer aplicacions. Sí, és justament el que s'està produint: aplicacions en el Museu Nacional de la Tècnica, en el Museu d'Història de Catalunya; aplicacions que ens vinculen amb les rutes que estem desenvolupant, la del 1714 i alguna altra; l'Espai Patrimoni serà un espai tecnològicament avançat, ja li ho dic ara, i vostè ja ho sap. També sap que el portal del patrimoni és una de les peces clau que penjaran de l'agència i que integraran el conjunt de l'acció patrimonial del nostre país. Bé, tot aquest conjunt de qüestions, bé, des de pràcticament el primer dia de funcionament de l'agència, s'estan desenvolupant, recollint tot el que hi havia, però mirant de fer una feina infinitament més avançada.

Vostè ha demanat o ha proposat o ha insinuat la necessitat de tenir un pla de màrqueting. S'està treballant: el pla de màrqueting..., el concurs està publicat; el concurs justament per elaborar-lo, per justament poder treballar amb iniciatives externes a la pròpia agència i que ens permetin, ens donin, doncs, tot el coneixement que aquest país té, extraordinari, en l'àmbit del màrqueting, està ja publicat. O sigui, que, per tant, no només és una intenció, sinó que és ja una realitat. De tot això, estem en fase de recepció d'ofertes i ben aviat, espero que a meitat de juliol, tindrem una resolució que ens permetrà començar, doncs, a visibilitzar el conjunt del patrimoni a través d'un sol projecte de màrqueting, cosa que no havia passat mai a la història del patrimoni del nostre país.

El mateix passa amb l'adaptació de la recerca de nous públics. Miri, amb els nous públics la principal qüestió que havíem de fer era entendre bé el públic que tenim. I aquesta és una de les principals missions de l'agència. Ho coneixem molt bé numèricament; però ho coneixíem bé numèricament i tard. Això ja ho havíem dit moltes vegades. Justament el que l'agència està fent és implementar –estarà implementat immediatament després de l'estiu– un sol sistema de recaptació de dades que ens permetin saber quina gent ve, d'on ve, de quina manera ens visita i altres.

Ara què tenim? Normalment, la publicació tardana, i les dades que coneixem de museu en museu, que no estan agregades, no han estat mai agregades. Les podem agregar justament a partir de la feina que està fent l'agència d'agregació de dades. Per tant, nosaltres tindrem un coneixement absolutament precís d'algunes d'aquestes coses que vostè diu.

En tinc algunes, de dades. El Museu Nacional d'Art de Catalunya el visiten, doncs, en primer lloc, els ciutadans francesos i, en un lloc secundari, els ciutadans de la resta de l'Estat. Per què? Bé, això no és..., no és

normal. Hi ha alguna raó aquí, hi ha alguna cosa aquí que ens obliga a fer una feina específica. Això necessita coneixement, eh? I el coneixement és el que justament, a hores d'ara, estem produint, i ens permet, ens permetrà abordar, amb una mica de claredat, totes aquestes qüestions.

Sobre els idiomes, la instrucció i la norma, també vostè ho coneix; és que tot nou desplegament de museus es faci a través de la utilització del català, del castellà, de l'anglès i del francès. Aquestes quatre llengües seran preeminents en tota la descripció museística del nostre país. Una altra cosa és anar incorporant en les webs..., en la web, en el portal de Patrimoni, totes aquelles llengües que ens convinguin per raons de caràcter turístic. Ja ho anirem fent. No sé si l'ucraïnès és la primera, però, en tot cas, hi anirem incorporant llengües en la mesura que des del punt de vista de les dimensions dels nostres visitants..., així ho aconsellin.

Bé, aquest conjunt de realitats són les que ens demanen o ens exigeixen el màxim de finançament, i és el que estem fent. Vam dir que el pressupost per a enguany de l'agència seria de 15,8, si no ho recordo malament, milions d'euros. I vam dir que buscaríem més recursos, perquè els necessitem, tant des de la taxa turística com des d'altres iniciatives vinculades, per exemple, a aquella idea de la Fundació Catalunya Patrimoni.

Totes aquestes coses s'estan desenvolupant, totes; portem sis mesos de treball. No, és impossible que tot el que hem dit, i que vostè recull en una síntesi molt correcta, doncs, es pugui desplegar en aquest curt període de temps. Ara, l'agència està funcionant a tota marxa, jo diria que amb una gran empenta, i tinc l'absoluta convicció que veurem ben aviat uns magnífics resultats, que canviaran, i aquesta era la missió principal de l'agència, doncs, les maneres de gestionar el nostre patrimoni.

Per això va néixer l'agència i en aquest sentit l'estem impulsant i gestionant dia a dia. Pensi que aproximadament cada mes i mig l'agència té una reunió de plenari, més enllà de les reunions dels seus executius, una reunió de plenari en què es verifiquen les feines fetes i es promouen les noves intencions.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Certament, conseller, l'agència té sis mesos de vida, però fa més de dos anys que es va crear administrativament, que es va crear legalment la possibilitat. Ràpid, ràpid, el que es diu «ràpid», no han anat. Però sí que és veritat que en els últims sis mesos sí que estan accelerant els treballs.

Els acords que ens va anunciar del consell d'administració de l'agència, que ens va comunicar que s'havien d'executar aquest 2014, van ser, per exemple, desplegar el mapa patrimonial cultural, el projecte 12x12, l'Espai Patrimoni al Palau Moja. Però, certament, avui vostè ha tornat a recalcar la Ruta 1714. I ja sé que vos-

tè em diu que jo tinc obsessió malaltissa amb aquest tema, però és que no és que jo hi tingui obsessió, és que objectivament estan focalitzant els seus esforços en comunicació i promoció, i a més molts diners, en la Ruta 1714. Si m'ho permet, conseller, l'obsessió no la tinc jo; la tenen al Govern, legítima, però la tenen. I una vegada més li torno a demanar que no utilitzi la cultura, en aquest cas el patrimoni de tots, per difondre el seu pla separatista o per justificar el trencament amb la resta d'Espanya. No ho faci, perquè som molts els que no pensem així.

Ara mateix ens acaba de dir que, del públic del Museu Nacional d'Art de Catalunya, el segon visitant més important que té, en nombre, és el de la resta de l'Estat, el de la resta d'Espanya. Vostè creu que ve aquí perquè els adoctrinem? Ve per una altra cosa. Per tant, l'exposició de les tres-centes diades, els actes del tricentenari..., en què, per cert, es gasten molts diners, no vostè, no des de Cultura, però tinc aquí les últimes licitacions: més de 4 milions i mig d'euros, fins i tot amb alguna partida tan surrealista com que el Consell Català de l'Esport es gasta quasi seixanta mil euros, valor estimat del contracte, en el disseny, elaboració i comunicació del campus virtual de l'esport dins dels actes per la commemoració dels fets de l'11 de setembre de 1714.

No li ho dic, jo –que estigui obsessionada–..., sinó que el que sí que li dic és que hi han accions que no ens representen a tots i que ens agradaria –que és el seu full de ruta– que no oblidí també les seves responsabilitats.

Altres accions sí que ens representen. Promocioni Gaudí, per exemple, Gaudí, si m'ho permet dir-li, un altre reusenc universal que vostè coneix perfectament. Més enllà del consell Gaudí, aquest octubre se celebra a Barcelona un congrés internacional que es tancarà amb 350 congressistes procedents de tot el món, un congrés molt tècnic, un congrés que neix amb la voluntat de ser internacional, biennal, fins al 2026, any en què està previst acabar les obres de la Sagrada Família, i els anys que no hi hagi congrés tenen previst celebrar un simposi en diferents ciutats del món.

Vostè coneix el projecte i, en canvi, fa mesos que sembla que té el conveni de col·laboració amb els organitzadors a sobre de la taula per signar. Fins i tot, ens diuen que a la Biennal de Venècia no han pogut posar un *corner* del congrés a l'estand de Catalunya perquè no hi ha hagut acord. Als organitzadors, sembla que no els tingui massa contents. Li demanem si pot reconduir aquest tema, perquè Gaudí és modernisme, és arquitectura, però també és un geni, un innovador, i sobre tot és una marca que fa que ens projecti en el món.

Un dels objectius que ens va anunciar va ser vincular patrimoni amb territori. I li volíem demanar també com vincula el patrimoni amb el territori, amb la realitat; quina fórmula de col·laboració està seguint amb els ens locals. No ens serveix el que li deia abans, tenir un membre de la Federació de Municipis al consell d'administració o en els òrgans directius, sinó que creiem que cal anar un pas més enllà i tenir una cooperació efectiva amb el món local i vincular patrimoni amb Costa Daurada, amb Terres de l'Ebre, amb Costa

Brava, amb Barcelona, amb Pirineus, amb la Tàrraco romana, per exemple. Creiem que no ho fa suficientment. No és fàcil; té competidors importants del sector privat, competidors que fa molts anys que tenen en el turisme i en la seva oferta l'excel·lència com a objectiu principal, i no és fàcil.

I, finalment, el que li volia comentar, perquè vostè sempre em parla de retruc..., però no és que li vulgui parlar de la relació i de les sinèrgies que hauria de tenir amb els gestors patrimonials de la resta d'Espanya, però crec que les hauria de començar a tenir millor. I abans ens ha dit: «El segon visitant més important del MNAC és el visitant de la resta d'Espanya.» Doncs, hauríem de tenir circuits atractius, rutes patrimonials per Espanya –i dic «Espanya» sense cap tipus de complex–, perquè, òbviament, incloguin Catalunya, ja que compartim molt més del que ens separa; en aquests moments, compartim molt més del que ens vol separar.

I el patrimoni català també és patrimoni espanyol. Sempre li ho dic. Ja sé que a vegades a algú li molesta que ho digui, però sempre els ho dic. Per què no hi ha més col·laboració amb la resta d'Espanya, amb el Govern central, però també amb altres governs autonòmics, amb altres gestors patrimonials? Perquè, per molt que s'hi entestin, jo no veig una barrera ni física ni psicològica entre Catalunya i la resta d'Espanya; res impedeix en aquest moment la col·laboració, la cooperació i la promoció conjunta del patrimoni. Potser, si enceta aquesta nova línia de treball, es sorprendrà dels beneficis que podem tenir sumant i no dividint.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Bé, en la segona part de la intervenció, m'hi ha posat la ideologia, diguem-ne. Certament, em costa d'entendre com pot identificar tota la primera part de la intervenció, fent-me notar tot el que s'ha de fer, tot el és constructiu, tot el que dallò, amb aquesta segona part on ha posat l'accent en aquesta idea d'adoctrinament i aquestes coses, pla separatista... Jo no sé com es pot parlar del que estem fent en patrimoni i això altre si no és que certament hi hagi una mena d'obcecació en el que és..., que s'acabi convertint en impossible parlar de re amb vostès que no tingui al darrere aquesta realitat del que vostès interpreten com a separatisme i totes aquestes coses. És molt difícil.

Tota la primera part, la podem compartir; la segona part es fa difícil d'entendre. Problemes per utilitzar la paraula «Espanya», cap, Espanya. Vol que ho repeteixi trenta-tres vegades? Espanya, Espanya, Espanya, Espanya... El que segurament no interpretarem d'igual manera és el que hi ha al darrere de la paraula, eh?, segur que no, perquè són realitats una mica diferents, el que vostè pensa i el que jo penso.

Però, bé, tot això té poc a veure amb el que estàvem discutint. El 1714 és un projecte que jo crec que els

catalans tenim tot el dret a celebrar; és la mar de normal que recuperem la nostra memòria, la nostra memòria col·lectiva, que ho fem d'una manera, doncs, a través de rutes, a través d'activitats de tota mena. Seria bastant absurd que no ho féssim. I vostè no ho trobaria absurd en qualsevol altre esdeveniment que, justament, no tingués aquesta centralitat a Catalunya i justament amb un element fonamental de la història del país. Ho trobaria normal. No li molestaria que es celebrés les Cortes de Càdiz, no li molestaria que celebréssim el 1812, no li molestaria res de tot això, i, en canvi, li sap greu que celebrem una cosa tan normal com el 1714 i els seus tres-cents anys de vida.

Bé, nosaltres en això estem fent, crec, la feina bastant ben feta, correcta, des del punt de vista de les activitats que es desenvolupen, que són una part molt petita de tot el que estem desenvolupant, de tot el que estem fent: el 12x12, vostè ho ha dit, el mapa, el Palau Moja i el que significarà des del punt de vista de la difusió, el consell Gaudí –el varem crear fa uns mesos, està en marxa–; hi afegirem tot el que convingui.

Em parla d'aquest congrés internacional i em parla de Venècia. A Venècia, en el programa oficial hi havia aquest congrés i hi estàvem representades les institucions catalanes. Vull dir que no sé exactament a què es refereix, ara després m'ho dirà, si vol, però en termes generals nosaltres hem anat fent la feina que se'ns ha demanat respecte d'aquest congrés.

Totes les altres coses van en la línia del que ja hem expressat reiteradament. Per nosaltres és molt important conservar el patrimoni del nostre país i encara és més important, en la fase en què estem vivint, difondre'l, socialitzar-ne la seva existència i fer possible que la gent l'utilitzi amb convicció, justament com a reforçament d'aquesta identitat culta, d'aquesta identitat fonamentada també en el patrimoni, en el passat, en la història, en el coneixement del que hem estat, evidentment, mirant endavant, com és lògic, com el patrimoni sempre expressa.

Bàsicament, quan algú conserva bé el patrimoni el que està expressant és que té reconeixement d'allà on es ve, però també té una bona voluntat de progrés i de futur. I això és el que representa el patrimoni i això és el que ha de fer i això és el que estem fent des de l'agència, molt poc..., diguem-ne, d'una manera, al meu entendre, molt poc vinculada a cap mena d'aquestes obsessions més generals de caràcter ideològic que vostè m'ha col·locat aquí al final i que m'han sorprès. En tota la primera part... No «m'han sorprès», no m'han sorprès gaire perquè ho acostumen a fer, però que ja no esperava, perquè em semblava que ho havíem enfocat correctament.

Sàpiga que, des del punt de vista del plantejament primer, doncs, li agraeixo la reflexió, la tindrem en compte, en tota la primera part, la tindrem en compte. Seguim comptant amb vostè per seguir desenvolupant, doncs, tots els principis i tots els objectius de l'agència, perquè estic segur que, més enllà d'aquestes variants ideològiques o partidistes que finalment acaben sortint, el seu interès pel patrimoni és sincer, és el

mateix que compartim i, per tant, estic segur que podem seguir sumant.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda, que la reprendrem amb el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei del règim especial d'Aran.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La vicepresidenta primera

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre el Projecte de Llei orgànica per la qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó (tram. 300-00182/10)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el Projecte de Llei orgànica pel qual es fa efectiva l'abdicació de Sa Majestat el Rei Joan Carles I de Borbó, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Bona tarde a totí, magnífic síndic Carles Herrera, a la gent de l'Aran que ens acompanyaran amb una magnífica, també, interpellació. Això espero, perquè així espero que sigui la reacció del Govern sobre monarquia, sobre abdicació i sobre l'escenari de fi de règim en què estem a Catalunya, a l'Estat i crec dir-los també a la Vall d'Aran.

Diputades, diputats, vicepresidenta, Toni Domènech, professor de la central, diu que a l'Estat es produeix la fi de règim quan se sumen les crisis socials, les territorials, les democràtiques i quan a aquestes crisis se superposa una crisi entorn al cap d'Estat; fi de règim, diu ell. Doncs, bé, tenim crisi social, l'article 135 el que significa és la ruptura del pacte social, «primer els bancs i després la gent»; en tenim territorial, el pacte

constitucional en l'àmbit territorial va saltar pels aires el dia que es va dictar la sentència de l'Estatut, el 2010; tenim crisis democràtica i de legitimitat, quan se salven bancs, 117.000 milions d'euros per als bancs a costa de la gent, i francament, l'abdicació, l'abdicació no com un acte de relleu sinó com un acte polític, és l'expressió de la reacció del règim, però és la constatació que estem en escenari de fi de règim. Un acte polític, el del rei Joan Carles, que s'ubica –i no és casual– a les portes d'un escenari nacionalment reivindicatiu, com el que vivim a Catalunya, i que s'installa també just després del major toc d'atenció que ha viscut mai el bipartidisme a l'Estat, després, com vostè sap, de les eleccions europees.

És legítim que Felip VI sigui coronat? Sí. Però amb legitimitat. És legítim que sigui rei? Discutible, però ho podria ser, sempre que es renovés el contracte, perquè el contracte ha saltat pels aires. Avui tenim una institució que no és només «decimonònica», sinó que es regeix per la llei sàlica –que no és sàdica, però sí sàlica– i que el que estableix és que, al final, el relleu al cap d'Estat depèn d'on hagi nascut, és més, contravenint els principis marcats a la Constitució que tots som iguals davant de la llei, contravenint també la no-discriminació envers els gèneres, perquè aquest precepte de la Constitució no s'ha modificat. Una successió, una coronació vinculada a una institució, associada també a la impunitat, a la inviolabilitat dels seus actes. Una institució, una coronació associada a una institució els actes de la qual no poden ser jutjats i a un relleu que no comportarà la declaració patrimonial que hauria de fer qualsevol càrrec públic quan surt de les seves responsabilitats.

Doncs, bé, el que li volíem parlar, vicepresidenta, i el que volíem parlar al Govern i el que hem traslladat avui al president Mas és que creiem que, sobre aquesta matèria, aquest Parlament té molt a dir, moltíssimes coses a parlar i moltíssimes coses a dir i a parlar perquè no és casual que això es produeixi ara, perquè no és casual que això es produeixi després de la ruptura constitucional en allò territorial, en allò social, en allò democràtic i perquè, a més, avui, a l'Estat, hi ha molta gent, segons una darrera enquesta d'aquest darrer cap de setmana, un 62 per cent –legitimada, vicepresidenta–, que el que reclama a l'Estat és poder consultar la ciutadania. Així de simple. Per tant, la primera reflexió que volia fer és on s'ubicava l'abdicació.

Segona reflexió que m'agradaria fer en aquesta interpellació. On està el moll de l'os? I, des del nostre punt de vista, el moll de l'os està en la democràcia. El debat no és monarquia o república, no és república espanyola o república catalana, el debat és democràcia, legitimitat; aquest és el debat de fons. I això és el que connecta amb la societat catalana i, atenció, i ara també connecta amb la societat de la resta de l'Estat. Quan parlem de «procés constituent», de «república», de «dret a decidir», de «sobirania», aquests ja no són mots només de Catalunya, sinó que també són mots compartits a la resta de l'Estat, i atenció: i això és una bona notícia, una gran notícia per a les reivindicacions que tenim com a país.

Crec que és important i rellevant saber què opina el Parlament, què opinarà Ciutadans quan diu: «Els espanyols tenen dret a decidir el seu futur.» Suposo que hi estaran d'acord, o això no és regeneració democràtica? Què opinaran aquells que es reclamen d'ànima republicana, un xic transmutada darrerament, tot s'ha de dir, però que es reclamen d'ànima republicana? I què opinaran aquells que reclamen el dret a decidir dels catalans quan diem: «Ep! També tenim molt a dir, molt a decidir amb la resta de l'Estat.» Aquest és l'altre sentit de la interpellació. Perquè el que es tracta és de decidir si som ciutadans o súbdits, si som ciutadans i ciutadanes o som clients de la democràcia. Per nosaltres, república és el substantiu, república de ciutadans, associada a la ciutadania, a una ciutadania d'homes i de dones fraternals, lliures, iguals. El que volem és que es faci realitat, doncs, una reivindicació simplement democràtica.

Mirin, el rei en l'acte que anunciava l'abdicació deia: «Una nueva generación reclama, con justa causa, el papel de ser protagonista.» Prenguem-li la paraula. Deia: «En mi proclamación, hace cuatro décadas, asumí el compromiso de que llegaran a ser los ciudadanos los protagonistas de su propio destino.» Ja han passat quatre dècades, som-hi. En un llibre, que jo recomano, *La rebelión catalana*, d'Antonio Baños, Antonio Baños s'adreça a la gent de la resta de l'Estat perquè visquin l'escenari català com una oportunitat per al canvi de règim que l'Estat, que la resta de l'Estat hauria de viure. I en el pròleg d'aquest llibre, Isaac Rossa es pregunta: «I la rebel·lió espanyola?» Doncs, bé, crec que a la resta de l'Estat hi ha símptomes que també hi ha rebel·lió espanyola, si m'ho permeten. Antonio Baños diu que «per a la gent de Sevilla, de València o de Madrid, han de tenir ben present el que succeeix a Catalunya», Doncs, és simple, per a les reivindicacions de Catalunya hem de tenir ben present allò que succeeix a Sevilla, a Madrid, a Lugo o a Gijón.

Mirin, nosaltres vam convèncer que una força d'Estat, amb diputats a Màlaga, a Sevilla, a Madrid, a Saragossa, votés que sí al dret a decidir i molts de vostès li van donar valor i vostès saben que té valor. Perquè la reivindicació catalana tiri endavant el 9 de novembre o més enllà del 9 de novembre és imprescindible tenir aliats. La pregunta és: amb quina autoritat anem a reivindicar aquells, a aquest 62 per cent de la gent que reclama una consulta a la resta de l'Estat si quan ens vénen a dir: «Volem preguntar a la ciutadania sobre república o monarquia», els diem: «Això no va amb nosaltres.» Avui, el president Mas deia: «És que ho portàvem al programa.» Jo els pregunto: Izquierda Unida portava al programa que els catalans poguéssim decidir aquesta legislatura? Els ho pregunto. Ho saben perfectament, no ho portava, i va votar que sí.

Perquè hi ha una qüestió que no l'atorguen els programes ni si està en els programes, l'atorga la nostra condició de ciutadans i de poble. La Declaració de drets humans el que diu és que tenim drets inalienables i el dret a decidir d'un poble és, per nosaltres, un dret inalienable. Però, miri, la democràcia és quelcom massa preuat, massa fonamental, massa central com perquè avui hi hagi qui la reclami perquè els catalans puguem

decidir sobre el nostre futur i hi hagi qui s'abstingui, qui miri cap a una altra banda, si em permeten l'expressió, qui es posi de canto, quan aquesta reivindicació ve de la resta de l'Estat.

Per això, els volem dir que nosaltres, per conviccions democràtiques, creiem que avui aquest Parlament el que ha de dir és: «No hi ha legitimitat sense referèndum», per conviccions democràtiques, per solidaritat amb la resta dels pobles i per intel·ligència política, perquè qui es pensi que es guanyarà el dret a decidir des de la insolidaritat amb la resta dels pobles està ben equivocat. I avui hi ha una expressió, la d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida, la d'Esquerra Republicana, que connecta perfectament la reivindicació catalana amb la reivindicació de la resta de l'Estat.

Però, perdonin, si vostès no rectifiquen –i avui ho podien haver fet, al Ple del Congrés no ho han fet, lamentable decisió, però ho podran fer d'aquí a quinze dies–, si no entén el Govern i el principal grup que li dóna suport que aquesta és una reivindicació catalana, també catalana, no ho entendran, perquè, mirin, el 9 de novembre decidirem sobre el nostre futur, però es reclama fer el referèndum abans i, en tot cas, hem d'entendre que, avui, la qualitat democràtica de Catalunya necessita d'aliats i de correlacions de forces distintes a la resta de l'Estat, és així de senzill, és així de simple.

Ahir hi va haver un magnífic acte a les Cotxeres de Sants que parlava de república. Hi van haver moltes veus que el que van dir, que el que van demanar, que el que van plantejar és que entenguem aquesta reivindicació com una de pròpia. Una de les veus va dir que no entenia aquells que no assumien les demandes democràtiques que venien de la resta de l'Estat. De fet, Ada Colau va explicar que aquells que reclamen el dret a decidir a Catalunya però el neguen a la resta de l'Estat no la representen; a mi tampoc, no ens representen aquells que neguen el dret a decidir dels altres quan es reclama des d'aquí.

Doncs, bé, aquesta interpellació amb la moció subsegüent està feta amb la millor de les intencions, perquè aquells que han votat a favor del dret a decidir dels catalans a Madrid, quan reclamen el dret a decidir, a decidir entre monarquia o república, els puguem mirar a la cara i els puguem dir: «Totes aquelles forces polítiques catalanes que vam demanar el dret a decidir per a Catalunya a Madrid el que fem és dir que sí, que estem amb vosaltres des del Parlament de Catalunya quan voleu decidir sobre quin model d'Estat voleu.»

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. També una salutació especial al síndic d'Aran, als alcaldes, als consellers i a totes les

persones que ens acompanyen. És ben cert, com deia el senyor Joan Herrera, que avui tindrem un debat i avançarem en allò que és l'autogovern de la Vall d'Aran. Deixin, però, senyor Herrera, si em permet, abans de començar la meva interpellació, fer una reflexió en la línia que vostè deia. Vostè deia: «Estem vivint una crisi territorial, democràtica, social», jo crec que de valors també, hi afegeixo jo, però crec que mai hem de posar en perill allò que és més preuat en el nostre país, que és aquest model de convivència, que és un exemple a tot arreu i un exemple, també, de qualitat democràtica, no? Sobretot, perquè les societats democràtiques pel que han d'estar impregnades és per aquest respecte per la llibertat i per poder conciliar drets. I, en aquest sentit, deixin-me, avui i ara, que apunti conciliar el dret al treball amb el dret a la vaga. I, aquí, tenim tots molt a dir, especialment, com li deia, doncs, des d'aquelles forces polítiques que creiem i que hem ajudat a construir una Catalunya de convivència i, especialment, aquells que creiem en l'Estat de dret.

Deixi'm que entri en la seva interpellació, interpellació que vostè em feia, concretament, sobre aquest projecte de llei orgànica que s'ha debatut aquest matí al Congrés dels Diputats; per tant, la seva interpellació, si em permet, jo crec que arriba una mica tard, per dos sentits, eh? Un, perquè ja ha interpellat el Govern, aquest dematí ha interpellat el president de la Generalitat; no hi busqui contradiccions, perquè no les tindrem. Però després, perquè aquest matí una gran majoria del Congrés dels Diputats –si no m'equivoco, un 87 per cent– ha expressat un posicionament, un posicionament, doncs, que va en la línia d'aprovar aquesta llei orgànica i, doncs, pel que sembla també han consensuat tot el que és aquest procés de coronació. Per tant, sense negar-li el debat, que hi ha de ser, faltaria més, però jo crec que s'ha equivocat de fòrum, no?, perquè aquest que vostè em demana no crec que hagi de ser un posicionament que hagi de fer el Govern, sinó els partits i, en aquest sentit, doncs, aquest dematí l'han expressat els partits que tenen representació en el Congrés dels Diputats i en aquest sentit ha sigut, no?

Vostè ha fet diverses consideracions i opinions amb les quals el Govern pot estar, en algunes, amb més i, en altres, doncs, segurament amb menys acord, no?, però coincidirà vostè amb mi que l'acte aquest d'abdicació, respecte al qual, com li deia, aquest Govern, segons la legislació actual, no hi té cap responsabilitat. Un acte, aquest, d'abdicació que, per ella mateixa, no deixa de ser un acte personal del rei, com vostè molt bé deia, i al Govern tampoc li pertoca valorar l'opunitat o la conveniència i tampoc el que farà serà ni aplaudir-la ni censurar-la, perquè, en tot cas, no ens pertoca valorar-ho. Una abdicació que està contemplada en l'article 57 de la Constitució i que exigeix per al seu desenvolupament una llei orgànica, una llei orgànica que s'ha votat, com deia aquest dematí, al Congrés dels Diputats, on estan representats els partits polítics, que no el Govern de la Generalitat.

I, per tant, com també vostè ha dit, aquesta llei orgànica el que no ha obert és un debat sobre monarquia o república. I és un debat ben legítim, com vostè deia, i

ben lògic, no?, i que especialment es revitalitza, doncs, en els moments en què es produeix una successió. Però jo insisteixo que aquest no és el debat més central, en aquest moment, de la societat catalana, ni aquesta qüestió tampoc ens hauria d'impedir o dilatar continuar endavant amb tot allò que ens hem proposat i que és un consens d'aquest Govern, no?

Els governs i els partits polítics marquem les nostres prioritats, i ho fem, com vostè sap perfectament, a través dels programes electorals, uns programes que després es voten i, per tant, estan referendats per les persones que hi donen suport, però també pel debat d'investidura. Si vostè recorda el debat d'investidura del president Mas, en cap cas, doncs, va fer esment d'aquesta qüestió, ni tampoc n'han fet cap dels consellers en les nostres compareixences. Per què? Doncs, perquè el Govern no improvisa, perquè el Govern té un programa electoral, com vostè sap, i l'executa, i perquè, a més a més, un dels temes cabdals que vàrem portar la majoria dels partits polítics a aquesta cambra, i recolzat en el seu programa electoral, és el dret a decidir. I, per tant, aquest acord entre les diferents forces polítiques, jo crec que no li faríem cap favor si quedés desdibuixat per aquest altre debat, no?

Un dret a decidir que ha requerit un consens polític molt important, però també una majoria social que l'impulsi, perquè neix també d'una demanda ciutadana, d'una demanda social, no? Tot això, a més a més, ho hem canalitzat a través dels programes electorals. I segurament en els propers programes electorals la seva formació política i altres, doncs, portaran l'esmena que aquest dematí no ha prosperat i en què el nostre grup parlamentari s'ha abstingut, segurament la portaran en el si del programa electoral. Però, miri, com a govern tenim una prioritat, i és que hem de fer tot el possible per fer que la voluntat dels catalans sigui consultada; aquest és un acord majoritari d'aquesta cambra. Però també com a govern el que ens pertoca és posar a l'abast tots els instruments per tal de generar treball, per tal de generar riquesa, per tal que les famílies, les empreses, les persones, tinguin i visquin cada dia millor al nostre país, en una societat que ha de ser més justa, ha de ser més equitativa i ha de ser més democràtica. I, si em permet, la qüestió de l'abdicació no ens ha de fer desviar ni un mil·límetre del camí que ens hem proposat; no ens ha de fer ni desviar, ni aturar, ni dilatar aquest procés, que té un gran consens parlamentari. Per tant, centrem-nos a donar resposta al que majoritàriament demana la societat catalana i al que la majoria, com deia, de les forces parlamentàries vàrem donar suport, centrem-nos a fer anar el país endavant.

I deixi'm que acabi amb un petit apunt sobre qualitat democràtica. Aquest dematí hem aprovat per unanimitat una modificació de la Llei d'iniciatives legislatives populars, una modificació que fixa uns terminis pels quals jo crec que avancem en qualitat democràtica, avancem en participació i avancem en escolta activa. Segurament podrem debatre iniciatives legislatives populars que estan pendent des de l'any 2007, i, per tant, crec que en aquest sentit entre tots hem fet una aportació important. Per tant, això li ho signifi-

co perquè, en allò que ens toca, el Govern hi posa, i el Parlament, els màxims instruments, perquè sabem que una democràcia més forta només s'aconsegueix amb més democràcia. Aquesta és la voluntat del Govern. No tingui cap dubte que a més a més, si aquesta llei orgànica que aquest dematí s'ha debatut al Congrés dels Diputats vulnerés o contradigués alguna de les competències del nostre Govern, no pateixi que la defensàrem, com hem fet amb totes les lleis que sí que han intentat vulnerar o posar «en entredit» les competències del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyora Ortega, no es tracta de dilatar ni d'aturar; no volem ni dilatar ni aturar res: volem enfortir. I la pregunta que ens hem de fer és: quan vostès neguen el dret a decidir de la resta de l'Estat, enforteixen o debiliten el procés? El debiliten. Vostès el fan més antipàtic, vostès el fan més insolidari. Sí, home, sí. Amb quina cara anem nosaltres a la gent d'Izquierda Unida a dir-los, que van votar a favor del dret a decidir dels catalans, que ara una part de Catalunya, la que representa Convergència i Unió, diu que no, que això no va amb ells, quan avui hi ha expressions de radicalitat democràtica a Lavapiés, a Sevilla, a Màlaga? Amb quina cara? Vostès debiliten el procés –debiliten el procés. Nosaltres el que volem és enfortir-lo –enfortir-lo.

Mirin, jo faig meves... Com vostè sap, jo vaig anar el 8 d'abril a defensar la proposta del Parlament de Catalunya, i faig meves les del que aquell dia era el meu company. El meu company al Congrés dels Diputats va dir que a l'Europa del segle XXI les grans decisions, les transcendentals, es prenen votant. El meu company era Jordi Turull. Però el que era el meu company el 8 d'abril avui s'esborra del mapa i diu: «No, aquest debat no va amb nosaltres.»

I el que els dic és... Avui hem perdut una magnífica oportunitat al Congrés –magnífica. Però el que els dic és: a aquest Parlament no li són aliats aquells debats que es produeixen també a la resta de l'Estat. I, per tant, d'aquí a quinze dies tindran una altra magnífica oportunitat perquè aquest Parlament sigui vist amb simpatia, amb autoritat, amb legitimitat per part de la resta de pobles de l'Estat, que el que reclamen és poder decidir entorn del model d'estat.

Com els deia, el debat no és república o monarquia, igual que el debat no és només les relacions entre Catalunya i l'Estat. El debat és democràcia, no contracte, en un moment en què el contracte constitucional –i nosaltres formàvem part d'aquell contracte– ha saltat pels aires, perquè han saltat pels aires el pacte territorial, el social, el democràtic i tots els que hi anaven darrere.

Mirin, el 70 per cent de la gent de l'Estat *no ha votat* la Constitució, perquè no va votar-la, no va poder vo-

tar-la. Aquesta és la realitat. I el que diem és que en un acte que el que intenta és amarrar la descomposició del règim –perquè aquest és l'acte d'abdicació i coronació posterior–, el que els diem és: estiguin vostès en el bàndol d'aquells que demanen més democràcia, també a l'Estat, perquè d'aquesta manera a la resta de l'Estat tindrem millors aliats, i que hi estigui aquest Parlament.

Què busquem? Miri, solidaritat amb la resta dels pobles d'Espanya, exigència democràtica i, per sentit polític, entendre que des de la insolidaritat com a bandera no es va enlloc ni aconseguirem res. Per tant, què volem? Que aquest Parlament lamenti que la llei orgànica el que faci és avalar un relleu sense consulta. Que constatem que els pactes en què es fonamenta la successió s'han trencat des del punt de vista territorial, social, democràtic, i que, per tant, no hi ha legitimitat sense referèndum, i aquest Parlament això ho digui. Què busquem? Que reclamem un referèndum consultiu entorn de monarquia o república, i que en el futur la convivència dels pobles, les formes en què ens organitzem, es fonamentin en l'exercici del dret a decidir. I què farem? Lamentar l'actitud poc democràtica de la majoria parlamentària que no permet la consulta ni a Catalunya ni a l'Estat.

Mirin, vostè sap, no?, que en Rajoy va dir: «Això no està damunt de la taula.» És exactament el que avui ha dit en català el president Mas i el que acaba vostè de dir. En Rajoy va dir: «Un 87 per cent ha rebutjat la consulta. No s'ha de parlar més.» És el que vostè m'acaba de dir, vicepresidenta. Jo no vull sentir de la seva boca ni de les paraules del president els mateixos arguments que d'en Rajoy, perquè fa mal, perquè no ens ajuda, perquè ens desacredita.

Se n'adonen, que avui hi ha un escenari de fi de règim i que la crisi territorial que viu Catalunya amb l'Estat s'ubica en tota una sèrie de crisis? Se n'adonen, que la correla...? Mirin, sembla molt bàsic, molt gramscian, si vostès volen, però hi ha una cosa que es diu «correlació de forces»; els sona, no? El president Pujol ho entenia perfectament: correlació de forces. La correlació de forces és rellevant políticament per a vostès a l'Estat, sí o no? En un tuit em va dir: «És igual el que passa al Regne Unit que a la resta de l'Estat»; doncs, no, no, no ho és: per les relacions històriques, pel que és aquest país... Llavors, amb correlació de forces, de debò vostès creuen que es poden abstenir quan hi ha una reclamació de democràcia a la resta de l'Estat? Perdonin, és imperdonable, l'error.

I el que els dic és que nosaltres no el volem dilatar, sinó que el procés català tiri endavant, però el que no volem fer en cap cas és debilitar-lo. I el que els dic és que, en un acte d'abdicació i coronació posterior, l'actitud d'avui, la resposta, vostès saben que en fals, d'avui del president..., i ho saben; no passa res, eh? Ara diran que no amb el cap, però després en privat ens diran que sí. Estan en fals; no passa res, estan en fals. Ei, sí, home, sí, perquè la gent de Madrid no portava al seu programa que els catalans poguessin decidir, i molta gent a Madrid va votar que sí, i vostès diuen que no voten. Saben que estan en fals. Doncs, el que estem dient-los és que tenim una oportunitat d'aquí a quin-

ze dies, i que l'aprofitin. Avui l'han desaprofitat, lamentablement, al Congrés, els seus representants, els de Convergència i Unió. Duran i Lleida –acabo, presidenta– ha dit allò d'en Cambó: «Monarquia? República? Catalunya!» Saben de què va el debat avui? –em diu que sí en Batet. Democràcia. Democràcia arreu, a Catalunya i a la resta de l'Estat, per guanyar els debats democràtics que tenim.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Governació i vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, el primer que ha posat sobre la taula aquest dematí que parlàvem de més democràcia és justament el president, i per tant en aquest sentit no hi busquin ni contradiccions... Jo, senyor Herrera, dóna la impressió, doncs, que vostè aquesta interpellació la fa més en clau interna que altra cosa, i em dóna la impressió que és com si tingués més un sentit de justificar-se que d'altra cosa, no?

Però deixi'm que li torni a posar i que torni a situar les coses. Amb la majoria de les forces presents en aquesta cambra, i d'una manera molt transversal, amb un mandat molt, molt clar de la ciutadania, un mandat referendat a les urnes, aquest Govern ha fixat el seu compromís el 9 de novembre de fer una consulta, de poder conèixer el futur col·lectiu que volen els catalans i les catalanes, no? I deixi'm que li digui una cosa: el futur de Catalunya no dependrà de si a Madrid hi ha república o hi ha monarquia, o hi ha rei o no. Sap de què dependrà? Dependrà del que fem aquí. Dependrà que siguem capaços aquí de poder fer que els catalans expressin la seva voluntat en el seu moment. Dependrà d'això.

És per això que jo deixi'm que li demani que la força de la unitat que tenim aquí i que hem expressat en aquesta cambra parlamentària no quedi desdibuixada per l'oportunisme polític, perquè sé i estic convençuda que vostè tampoc ho vol. I, per tant, aquesta força que tenim i que hem aconseguit en aquesta cambra ha de quedar més viva que mai. I és en aquest sentit que li demano que concentrem tots els esforços, que concentrem tots els esforços en aquesta fita democràtica que ens hem reclamat i que ens reclama el poble de Catalunya. Per tant, crec que no hem de desdibuixar el que és el debat. La democràcia avança amb més democràcia.

I deixi'm acabar només amb una mica de pragmatisme. Tots sabem, i avui ho han vist en el Congrés dels Diputats, que tot aquest procés, doncs, ja té un camí dibuixat.

Jo el que li demano i l'encoratjo a sumar-se és a la reclamació que comencem un endemà en el qual les sensibilitats del nostre país, de Catalunya, que es puguin decidir políticament, democràticament i pacíficament

el nostre futur, trobin l'aixopluc que fins ara no hi han trobat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Iniciem ara el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del règim especial d'Aran.

Proposició de llei

del règim especial d'Aran (debat de totalitat) (tram. 202-00055/10)

Abans de començar, em plau saludar les autoritats de la Vall d'Aran que avui ens acompanyen començant pel magnífic síndic d'Aran. Me plau saludar es autoritats d'Aran qu'aué mos acompanyen.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament i atès que es tracta d'un text elaborat en ponència conjunta i que ha estat signat per tots els grups parlamentaris, procedirem a fer un únic torn d'intervenció per un temps màxim de deu minuts per cada grup.

En primer lloc, donarem la paraula a l'il·lustre senyor Àlex Moga, que ha estat designat ponent relator, perquè presenti els treballs de la ponència.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Molt onorable president, vicepresidenta, consellers, diputats i diputades, en aquesta primera intervenció, que hèsqui coma ponent relator dera Proposicion de lei d'Aran, permetetz-me en primer loc arregrair molt personauement as diputats en tant que ponents dera ponència qu'a impulsat aquesta Proposicion de lei deth règim especiau dera Val d'Aran: a Josep Cosconera, d'Esquerra Republicana de Catalunya; a Àngel Ros, que i siguec en primera instància, e a Òscar Ordeig, per part deth Partit Socialista; ara senhora Dolors López; ara senhora Sara Vilà; ara senhora Carina Mejías, e ara senhora Isabel Vallet.

Atau madeish arregrair tanben tot eth trabalh que s'a portat a tèrme per part multitud de persones, tant era letrada, com eth pròpri gestor dera ponència, des servicis lingüistics; eth sindic d'Aran, e eth Conselh General d'Aran, per auer-mos convidat a poder veir *in situ*, en país, es membres dera ponència, e poder partipar en certa manera e poder captar era demana que hè eth pròpri país; as associacions e entitats dera Val d'Aran; as membres dera Mèsa e portaveus des grops parlamentaris; e as diputats e diputades.

Auem confeccionat ua proposicion de lei que, en primera instància, e segons aprovèrem en ua mocion impulsada peth Grop Parlamentari de Convergència e Union..., ua ponència conjunta ena que de bèra manera s'a estructurat ua proposicion de lei damb setanta ueit articles; setanta ueit articles que se configuren en tres blòcs principaus: un institucionau, un competenciau e un aute de finançament.

Laguens d'aguesti tres grani blòcs s'includissen cinc capítols, de çò qu'ei era organizacion deth Conselh Generau d'Aran, e dus capítols mès en çò que hè a postats e competéncies deth pròpri Conselh Generau d'Aran.

S'establissen tanben relacions Conselh Generau d'Aran - Generalitat de Catalonha, eth finançament, e era modificacion de lei atau coma era organizacion pròpria deth Conselh Generau d'Aran e dera maxima institucion deth país. E aguesta gessec en base a un primèr mandat estatutari, que ges der Estatut der an 2006 a on en ua disposicion addicionau cincau manau ath Parlament de Catalonha qu'en quate ans confeccionèsse ua naua lei d'Aran.

A partir d'aquíu s'aprovèc per unanimitat ua mocion en Parlament de Catalonha ena quau instaue ara creacion d'aguesta ponéncia conjunta.

Eth procediment a estat eth següent. Com repetisqui e reitèri, s'a respectat era voluntat deth pòble aranés, manifestada en an 2009, a trauès d'ua prepausa que se trabalhèc ena Val d'Aran, aprovada per unanimitat en Conselh Generau d'Aran, aprovada per unanimitat en conjunt d'ajuntaments dera Val d'Aran, e per tant si-guec, deth conjunt de toti es ponents, de toti es components d'aguesta ponéncia, era voluntat majoritària e unanima de respectar e de méter en valor era veu deth pòble aranés, ua veu que s'expressaue a trauès de ua proposicion de lei qu'en certa manèra ère intrinsecament dirècta ara voluntat anelada pes aranesi.

I a agut ua fase de participacion e de redaccion molt importanta; i an participat, ath marge des ponents, mès de trenta personas; trenta personas as quaus an estat es arregraïments, a toti eri.

E era fase de trabalh s'a establìt en tres granes fases. Ua primèra, ena presentacion e explicacion der estudi dera prepausa, que venguie dera Val d'Aran. Analisèrem eth document article per article damb eth director dera Oficina peth Desenvolopament der Autogovèrn dera Generalitat de Catalonha. Eth mos expliquèc molt detalhadament cada un des articles e eth sòn significat e eth sòn resson a nivèu politic, juridic e legislatiu e era repercusion que poderia auer.

Ua segona fase d'aguesta ponéncia an estat es trabalhs de modificacion e adaptacion ena negociacion der articulat; hérem d'aquera prepausa deth 2009 ua adaptacion juridica e legislativa damb era letrada Esther Andreu, que tanben ei directora dera Oficina d'Aran en Parlament.

E aquerò mos portèc tà ua visita en Aran, convidats peth Conselh Generau d'Aran, entà ueit sessions e ua gessuda..., en aguest cas ua session de trabalh de dus dies, deth 4 e eth 5 d'abriu, ena Val d'Aran.

Auem respectat, eth mandat estatutari que mos manaueth pròpri Estatut deth 2006, tanben, er article 94.4 der Estatut d'autonomia de Catalonha, en qué nomenete e explicite qu'eth Conselh Generau d'Aran a de participar en tota aquera iniciatiua legislativa qu'afècte ath sòn règim especiau. En aquerò demanèrem ath Conselh Generau d'Aran..., tanben eth pròpri Conselh Generau d'Aran mos ac a demanat e mos ac a retor-

nat a nosati; demanèrem un prononciament sus aguesta prepausa de lei de règim especiau dera Val d'Aran, qu'en plen celebrat en Conselh Generau d'Aran aprovauen per unanimitat eth conjunt des fòrces politiquas que lo representen.

En aguest madeish plen tanben se mos convidaueth, se mos demanaue ath pròpri Parlament de Catalonha qu'ac auèssim en compde e que sustot demanauen era participacion deth Conselh Generau d'Aran en dus grani ahèrs que considèren de vitau importància en aguesta lei. Un, eth finançament, e eth dusau, eth sistèma d'eleccions de conselhèrs.

Ei voluntat deth conjunt des membres dera ponéncia ei continuar escotant ath Conselh Generau d'Aran; en tot poder recèber ua prepausa concrèta e, a poder èster unanima, des deth país, en tant qu'entenem qu'ena pròpria Lei d'Aran non aurie justificacion non escotar era voluntat d'Aran e en fin finau en exercici dera legislacion que l'afècte dirèctaments.

Ben, aguesta a estat era estructura, eth trabalh, eth foncionament qu'auem portat a tèrme e que jo arregraïsqi as deputats, atau coma tanben arregraïsqi aué que i age damb nosati eth sindic d'Aran, es magnifics conselhèrs, alcalde, deputat provinciau, conselhèra, autoritats toti. Creigui qu'aué ei un dia important entara Val d'Aran, mès tanben ei un dia important entath Parlament de Catalonha e un orgulh tà toti es qu'auem format part d'aguesta ponéncia.

Creigui qu'ac auem hèt damb respècte ara voluntat majoritària expressada peth pòble aranés en an 2009, qu'ac auem hèt damb era maxima implicacion. Cau díder qu'enes sessions de trabalh que portèrem a tèrme ena Val d'Aran vengueren sies de sèt grops parlamentaris tà trabalhar, tà amassar-mos, e de bèra manèra en jornades continuades, e podèrem, de bèra manèra, captar era demana que se hège tant des des institucions com des deth hilat associatiu. E qu'ac auem hèt damb era maxima voluntat d'èster respectuosi, des d'aguest Parlament de Catalonha, damb era voluntat presentada e motivada en an 2009 a trauès d'aquera prepausa aprovada en plen deth Conselh Generau d'Aran.

Pera mia part, en aguesta primèra intervencion, ena quau coma ponent relator expliqui eth procediment que s'a portat a tèrme, eth trabalh que s'a hèt e eth respècte que i a agut en aguesta cramba ara voluntat expressada pes aranesi. En tot cas, ena segona intervencion, ja en tant que posicionament deth grop parlamentari..., me i dedicaré molt profundament.

Gracies, sindic, conselhèrs, deputats.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Cosconera.

Josep Cosconera Carabassa

Bona tarde a totòm; bona tarde a toti. President, conselhèrs, conselhèrs deth Govèrn, deputades, deputats..., salutacions especiaus ath magnific sindic

d'Aran, vicesindic, conselhers deth govèrn d'Aran, bailes, autoritats e public que mos acompanye.

Avui portem a debat a totalitat un text que regula el règim especial de l'Aran. Ens congratulem que avui es doni un pas endavant en la tramitació d'una llei que en regula la peculiaritat jurídica, i ens alegra especialment que no s'hi hagi presentat cap esmena a la totalitat, mostra, doncs, del consens amb què s'inicia aquesta tramitació.

Ja des d'un inici es pot percebre clarament la voluntat de tots els grups parlamentaris de consensuar al màxim aquesta llei. El nostre grup està especialment interessat en aquest acord, atès que cal reconèixer que les lleis de consens són les que perduren en el temps, i, tenint en compte la naturalesa que regularà la llei objecte de debat, és especialment necessària aquesta perdurabilitat.

És per això que el nostre grup treballarà especialment per mantindre aquest consens amb els grups de la cambra, amb el Govern de la Generalitat, les administracions locals, agents socials i, per descomptat, d'una manera importantíssima, amb el Conselh Generau d'Aran, perquè no s'entendria que féssem una llei per a un poble sense la complicitat del poble aranès representat pel Conselh Generau.

La casualitat ha volgut que aquesta tramitació coincidís amb el fet que fa un any aproximadament el Ple del Parlament va aprovar per unanimitat la moció sobre l'exercici de l'autogovern de l'Aran, que instava a iniciar la ponència i també ens demanava l'adhesió als actes commemoratius dels set-cents anys de la Querimònia; document que, per cert, fa uns dies ha estat retornat a la vall després de la seva restauració i digitalització, i que, com tots vostès saben, recull els furs, els privilegis, que va concedir Jaume II, el Just, a aquest territori fruit del pacte entre el rei i els aranesos, i que expliquen els orígens de l'autogovern de la vall.

En aquella que en podríem dir veritable carta magna dels aranesos, que consta de vint-i-dos capítols, s'hi recollen, per exemple, el reconeixement d'usatges i costums. Per exemple, l'obligació del rei a fer-se càrrec de les despeses quan s'havia de formar part d'una campanya que durés més d'un dia; el dret de retracte gentilici, anomenat «torneria», consistent en el fet que, en cas de voluntat de vendre cases, terres, vinyes, prats o molins o altres béns immobles, s'hagués de requerir als germans, s'hagués de requerir als cosins, parents o més pròxims, per comprar-les si aquestos ho volguessin; la possibilitat d'aconseguir la pau i concòrdia en cas que un home en ferís un altre, d'una manera amigable, sense que fos aplicada la llei, si no fos requerida; la possibilitat que el jutge ordinari escoltés les parts litigants sense cap despesa, que no hagués de desplaçar-se; o la prohibició de fer ús de les muntanyes, dels boscos o dels terrenys comunals de la vila on hagués nascut i d'on hagués anat i a qui establís la seva residència a una altra vila. I així, entre d'altres, fins a vint-i-dos capítols que, com he dit, té aquesta carta magna dels aranesos; furs, drets, costums i deures que penso que caldria reinterpretar en el seu es-

perit, tot i el pas de la història, per tal que la nova llei que hem de fer plegats els tingués com a referència.

La singularitat de l'Aran fou reconeguda amb l'Estatut d'autonomia de 1979 i la posterior Llei del 13 de juliol del 90, que restablia el Conselh Generau i el síndic com a principals institucions de l'organització administrativa de la vall i feia un acte de reparació històrica.

Amb l'Estatut del 2006 s'avança una mica més en el marc de l'autonomia de l'Aran: d'una banda, l'Estatut declara la llengua occitana oficial a tot Catalunya i, en virtut d'aquesta declaració, el Parlament va aprovar la Llei 35/2010, de l'1 d'octubre, de l'occità, aranès a l'Aran; però malauradament hi ha articles que han estat incomprensiblement recorreguts davant del Tribunal Constitucional i es troba pendent de sentència. Esperem que el Tribunal Constitucional sigui sensible i mantingui que la llengua occitana, aranès al territori d'Aran, continuï sent la llengua preferent a totes les institucions de la vall, i en especial a l'educació, perquè, si no és així, amb el temps corre el risc que es vagi perdent.

Per altra banda, l'Estatut d'autonomia reconeix el règim especial d'Aran als seus articles 11 i 94. Aquest darrer article rebla que el règim especial d'Aran és establert per llei del Parlament, i la disposició addicional cinquena estableix la predisposició de realitzar aquesta llei. I ara, amb aquesta proposició de llei, el Parlament de Catalunya complirà el mandat d'aquesta disposició estatutària i revisarà i actualitzarà el règim especial d'Aran, establert a l'article 94 i la vigent llei especial de 1990. Tenim, doncs, una responsabilitat històrica i política important per tal de complir aquest mandat estatutari, i no podem deixar passar una altra legislatura sense aprovar aquesta llei.

El document fet per la ponència conjunta partix del text que el mateix Conselh Generau va acordar i presentar perquè fos tramitat en aquest Parlament en dues legislatures anteriors. Aquest text inicial venia recolzat per tots els grups polítics del consell, així com els ajuntaments de l'Aran. Cal dir, doncs, que el Consell General ha participat de manera activa per primera vegada en la ponència conjunta que ha elaborat..., i així volem que continuï produint-se. I, tal com el mateix consell ens ha sol·licitat, també s'han tingut reunions de la ponència amb el Govern del consell, amb el ple d'aquest mateix i amb els alcaldes de la vall, associacions i organismes culturals, esportius i associatius.

Amb la proposició de llei es presenta i es plasma la voluntat del poble aranès, representat pel consell, i manifesta pels aranesos a través de la seva història, de mantenir-se unida, lliurement, a través del pacte, al Principat de Catalunya, però sense renunciar a les seves institucions i a autogovernar-se. Creiem, doncs, que és fonamental tenir en compte l'opinió dels ciutadans i ciutadanes de l'Aran, mitjançant els seus representants democràtics, per a l'aprovació final del text, atès que allò que demanem per al nostre poble també ho demanem per a la resta dels pobles.

Com a punts a remarcar de la proposició de llei que es presenta, cal citar l'àmbit de l'organització institucional: la inclusió d'un consell d'alcaldes com a òrgan

consultiu del consell; la creació de la figura de la vice-sindicatura, com a òrgan d'existència potestativa que pugui substituir el síndic; la regulació de l'Acadèmia Aranesa de la Llengua; la regulació més detallada de l'estatut del síndic; es defineixen de manera més extensa i explícita les competències del consell en les diferents matèries, i s'aprofundeix en la relació bilateral de la Generalitat i el Consell d'Aran. Cal emfatitzar que, en base a l'acord pres en el si del Consell General d'Aran de 20 de maig, restem a disposició d'aquest perquè participi a fixar el seu posicionament tant pel que fa al model de finançament com al règim especial i el règim electoral d'Aran, tot esperant que el consell arribi a un acord en aquests dos punts que permeti accelerar els treballs de la ponència.

Sempre he pensat –i així ho he manifestat quan n'he tingut l'oportunitat– que aquest territori i la seva llengua són un valor afegit per a Catalunya. Catalunya ha de ser generosa amb l'Aran, i hem d'esmerçar tots els esforços perquè els aranesos se sentin còmodes, cercant de comú acord l'encaix adient, a fi i efecte que aquesta realitat nacional occitana que per nosaltres, per Esquerra Republicana, continua sent l'Aran segueixi fent via amb Catalunya, sense oblidar, però, que cada poble ha de ser lliure per a triar el seu futur.

Per a finalitzar, tot i no ser objecte d'aquest present debat, volem dir que treballarem també per garantir la representació de l'Aran a la futura llei electoral de Catalunya, així com per mantenir intacta la voluntat del poble aranès en la nova Llei de governs locals.

I ja, aprofitant l'avinentesa, i com sigui que el temps també ha volgut que es tingués aquest debat a quatre dies de la commemoració de la restauració del Consell d'Aran, des del nostre grup volem desitjar a tots els aranesos i araneses que gaudeixin plenament de la festa d'Aran el proper dia 17 de juny.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. President, consellers, diputades, diputats, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, i també donant veu al Grup d'Unitat d'Aran, donar la benvinguda, evidentment, a representants del Consell General d'Aran, al magnífic síndic, als consellers del Consell General d'Aran, als alcaldes de la Vall d'Aran i representants de la vall, senador...

Bé, en primer lloc, doncs, agrair molt sincerament la feina dels tècnics, dels lletrats, dels gestors del Parlament, tota la feina que han fet i tota l'ajuda que ens van donar. També agrair la gran rebuda i el bon treball que vam poder fer des de la ponència en la nostra visita a Vielha. Realment, van ser unes jornades molt profitoses, en les quals vam poder parlar amb entitats,

amb institucions, per conèixer de primera mà què era allò que estàvem treballant i, sobretot, intentar apuntar millor en les línies mestres de la proposició que avui presentem.

Bé, jo crec que avui, en primer lloc, amb tota solemnitat podem dir que iniciem..., bé, un deute pendent i el tràmit parlamentari d'aquesta proposició de llei, que és un deute pendent que fa cinc anys, quatre anys i escaig, que s'ha anat encallant, i amb tota solemnitat avui sí que hi donem el tret de sortida. Celebrem que no hi hagi esmenes a la totalitat; per tant, que hi ha un cert acord de dir que cal que hi hagi una tramitació parlamentària per tal d'aprovar la Llei específica del règim especial d'Aran, que faci que es doni un tractament específic a la realitat dels aranesos i la seva gent.

Dit això, no és menys cert que ara també és un punt d'inici en el qual tenim molta feina a fer. Nosaltres, més enllà de fer els antecedents històrics –i, evidentment, compartim gran part de les reflexions que han fet els meus companys, tant el diputat Moga com el diputat d'Esquerra Republicana, evidentment que hi coincidim, doncs, en aquesta gran història, aquesta centenària història de l'Aran, aquest territori de frontera, aquest territori moltes vegades aïllat, aquest territori amb la seva realitat lingüística, cultural, històrica, i que cal preservar i que cal dotar de recursos i dotar de competències perquè pugui desenvolupar-se i protegir aquesta realitat–, doncs bé, sí que tenim un mandat, a més a més, del Consell General d'Aran que ens diu que cal modificar i que cal en aquest tràmit parlamentari afegir alguns aspectes molt i molt importants.

Aquests aspectes, quins són? Doncs bé, tal com ens va dir en l'acord del Ple, i està adjuntat al text que avui estem debatent, cal que treballem en el model de finançament que ha de tenir aquesta llei. Podem tenir competències en carreteres, podem tenir competències a preservar la cultura aranesa, en la llengua, en l'acadèmia, podem tenir competències en organització de totes les transferències que hi hagin, però si no hi ha finançament, si no hi ha diners, que en realitat és el que ens van transmetre quan vam estar fent la visita a Vielha, quan no hi ha diners és molt difícil, evidentment, per no dir impossible, tirar aquestes competències endavant. Per tant, l'Estatut del 79 era un avanç? Sí. L'Estatut, el reconeixement de l'Aran a l'Estatut, el reconeixement..., fem un pas més en l'Estatut del 2006, però, evidentment, això vol dir aprovar la llei i això vol dir dotar-la de finançament, competències acompanyades de finançament. I és aquí on la proposta que avui estem sotmetent a votació no ha avançat, i, per tant, caldria que definíssim...

Per altra banda, també ens demanaven que traslladéssim o que aprovéssim..., que presentéssim una proposta de modificació del sistema electoral vigent. El sistema de terçons, aprovat ja fa molts anys, doncs, ens dona algunes incongruències o algunes faltes d'equitat, eh?, en el sistema, en com escollim els consellers. Per posar-ne algun exemple, si al terç de Castièro per aconseguir un conseller, doncs, necessita un partit 775 vots, a altres llocs, a altres terçons, com a Arties, per aconseguir un conseller només necessites 248 vots. Vol dir que les ponderacions a nivell de territoris no

estan bé? No, estan bé, perquè a Catalunya les tenim. Però sí que moltes vegades cal modular, cal modificar i cal buscar un sistema que sigui més equitatiu, sobretot perquè, a més a més, el que no pot ser és que un vot valgui tres vegades més en un lloc que en un altre, i sobretot perquè veiem que un sistema que és del 90, on abans hi havien els mateixos habitants, doncs, ara hi ha terçons que tenen diferència d'habitants, tenen habitants molt diferents en nombre total, però en canvi trien el mateix nombre de consellers.

Per tant, el mandat del Consell General d'Aran –i això és el que volem posar de manifest en aquesta intervenció el Grup Socialista– és que ens demanen sistema de finançament, ens demanen una modificació del sistema electoral, i, per tant, creiem que són dues de les puntes de llança que nosaltres volem posar de manifest que cal modificar.

De la mateixa manera que diem que sentim la paternitat d'aquesta llei, tant per l'aprovació de l'Estatut com per la proposta que es va enviar des del Consell General d'Aran al seu dia, amb tots els recursos que es van posar a l'abast del Consell General d'Aran per part del Parlament perquè es pogués enviar una proposta consensuada, de la mateixa manera que creiem que és necessari el seu reconeixement, que és necessària aquesta llei, també diem que, si aquests dos punts no es tracten i no es troba un consens necessari, el nostre grup no donarà recolzament a l'aprovació definitiva d'aquesta llei, entenent que aquests són dos punts fonamentals perquè realment tinguem aquesta llei, que ha de durar vint anys, vint-i-cinc anys, i que, per tant, ha de ser la base de les competències, el finançament, i, per tant, de la capacitat d'autogestionar-se, eh?, i també, evidentment, amb les competències que tingui el Consell General, ha de ser la base per als propers vint, vint-i-cinc anys.

Per tant, des del grup també diem: sí a la Llei del règim especial d'Aran, però amb condicions: diners, eh? –que al final les competències es fan amb diners–, i, evidentment, amb un sistema electoral més equitatiu, en un moment molt pertinent, ja que a nivell català també estem discutint sobre quin ha de ser el sistema electoral futur.

A mi em deixaran que els digui, evidentment, per reafirmar el nostre compromís, doncs, l'article 1 de la llei que avui estem discutint, el qual resumeix quina és la posició del nostre grup quant a reconeixement, i que sí que m'agradaria llegir-lo: «L'Aran és una entitat singular, reconeguda per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, formada per l'agrupació de terçons, amb personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat i autonomia, estatutàriament garantida, per al compliment de les seves finalitats.» En base a la definició que fa l'article 1, precisament, d'aquesta proposició de llei, doncs, sí que hem de ser conseqüents i, per tant, intentar que es pugui complir amb l'article 1 de la llei.

Per altra banda, sí que també ens demanaven del Consell General un altre mandat, que era poder participar, perquè no ens passi el que ha passat amb l'Acadèmia de la Llengua, en la qual hem pres algunes determinacions des del Govern que llavors s'han hagut de recti-

ficar, que no ens passi com en el cas de la denominació de la llengua –l'occità, l'aranès a l'Aran, l'aranès... I, per tant, per evitar fer passos endavant, passos enrere, el que sí que també demanem és sobretot –sobretot– que les institucions, que els partits polítics de l'Aran, que la societat civil de l'Aran hi participin en tot moment, com no pot ser d'una altra manera.

I també el nostre suport final dependrà en gran mesura d'això: que Convergència Aranesa, Unitat d'Aran, els partits polítics, la societat civil, les entitats, moltes de les quals ja vam veure a Vielha, puguin participar, puguin analitzar, puguin fer propostes de modificació, a través de les compareixences, evidentment, però també, si fa falta, a través de processos participatius a la Vall d'Aran, per tal que llavors no hàgim de canviar..., que no hàgim de fer passos enrere en algunes decisions equivocades.

Per tant, per part del Grup Socialista, recolzament total. Avui iniciem, posem les bases del que ha de ser el futur del Consell General d'Aran, les seves competències per als propers anys. Volem consens, volem el suport i buscar la màxima amplitud en el sistema electoral i en el sistema de finançament. I, evidentment, també reiterem això: que intentem –intentem– buscar el màxim consens, però que intentem que la llei canviï respecte a com està. Aquesta no és la nostra llei, però acceptem que es faci el debat sobre aquesta llei perquè sigui un text de mínims, una proposta de treball, i que no ha de servir per posar pals a les rodes precisament per poder avançar. Per tant, avancem, però fem-ho bé.

Per últim ja només, evidentment, desitjar, per acabar també..., que els propers dies es celebra la festa de l'Aran; per tant, jo crec que és un bon dia, és molt pertinent que avui aprovem aquí el reconeixement d'aquest país, d'aquest Parlament, a la singularitat, a la diversitat i a la pluralitat del nostre país. Teníem un deute pendent, avui comencem a caminar, esperem que arribi a bon port, però sobretot –sobretot– jo crec que el Parlament de Catalunya el que també hem de dir a les institucions i als ciutadans de l'Aran és que estem al vostre costat, que entenem quina és la realitat, que volem que tinguem recursos, perquè si l'Aran no té recursos no podrà defensar la seva llengua, les seves competències, la seva cultura, la seva història, que al final és la cultura, la història i la llengua de tots els catalans també.

Moltes gràcies, i bona festa de l'Aran.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. President, vicepresidenta, consellers, conselleres, diputats, diputades... Bona tarde a toti. En prumèr lòc, dongui era benvençuda ath magnific sindic d'Aran e a totes es persones que

l'acompanhen tanben, ath senador Paco Boya e ath baile Emili Medan.

Avui comença la tramitació de la Proposició de llei sobre el règim especial de la Vall d'Aran, i comença partint d'una ponència conjunta i després de moltes sessions de treball, de moltes reunions que d'alguna manera han millorat el text inicial sobre el qual vam començar a treballar, i fins i tot, com ja s'ha comentat, amb unes jornades a Vielha –agraïm des d'aquí l'hostialitat del Conselh Generau d'Aran– amb els diferents ponents dels grups parlamentaris, i també amb els tècnics d'aquesta ponència. Allí vam tindre l'oportunitat de fer una immersió aranesa, una immersió tenint reunions amb els consellers, amb alcaldes de la Vall d'Aran, i també amb diferents associacions i entitats que ens van donar el seu punt de vista, les seves reivindicacions, els seus dubtes o, senzillament, els seus comentaris sobre aquesta llei.

Per què estem d'acord, per què hem signat aquesta ponència, aquesta Proposició de llei sobre l'Aran? En primer lloc, perquè hi ha un marc legal, hi ha un marc legal que ja reconeix el mateix Estatut de Catalunya, en el capítol setè del títol segon, «L'organització institucional pròpia de l'Aran»; l'article 94 fa referència al seu règim, i ja prèviament l'article 11 fa referència a l'Aran i reconeix l'Aran com una realitat dotada d'identitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, i l'article 2 de la proposició té precisament com a objecte protegir aquest caràcter singular reconegut a l'Estatut d'autonomia. Per tant, hi estem d'acord perquè hi ha un marc legal que empara aquesta proposició de llei.

Però també hi ha una segona qüestió que avala aquesta proposició, que és la qüestió històrica. De fet, si repassem la història d'Aran de manera breu, no va ser mai un senyoriu feudal. Ja l'any 1175 van signar el Tractat d'Emparança amb el rei Alfons II d'Aragó. L'any 1313, Jaume II els va concedir institucions pròpies, Aran estaria governada per un procurador general aliè al de Catalunya, i se li van atorgar una sèrie de privilegis forals denominats «era Querimònia», de què l'any passat vam celebrar el set-cents aniversari. Aquest any serà dintre de quatre dies, dimarts que ve, el set-cents u aniversari de l'atorgament del privilegi d'era Querimònia. A la Guerra de Successió va estar al costat de Felip V, l'Aran, i així van aconseguir que el Decret de Nova Planta no inclogués aquest territori. A l'Estatut de Catalunya del 79 es va incloure una disposició que reconeix el fet diferencial aranès i obligava el Parlament a legislar la recuperació de les institucions araneses. Però haurien de passar encara onze anys fins que el Parlament, l'any 1990, va aprovar una llei que és la vigent, que és la llei actual.

I, per tant, aquí estem parlant d'una història amb majúscules, hem parlat de la història que està als llibres, però jo sí que vull fer referència a una història que no està als llibres, però sí que també conforma aquesta realitat de la Llei d'Aran, no? I és una història que hem explicat moltíssimes vegades, i segur que els aranesos que estan aquí també l'han escoltat de la seua persona, que és del que aleshores era l'alcalde Vielha i president del Consell Comarcal de la Vall d'Aran, que era el senyor Pepito Calbetó. De fet, quan ell va prendre

posseïció com a president del consell comarcal va dir que era un càrrec provisional, perquè el que demanava era la restitució de les institucions araneses, i va agafar aquest compromís i va lluitar fins que finalment va presentar a l'aleshores president Pujol un text d'una llei d'Aran.

Aquest és un document inicial –és un document inicial–, però a partir d'aquí hem de començar a treballar, hem de començar a treballar per actualitzar el document vigent, que encara ho és, que es va aprovar l'any 1990. Han passat vint-i-quatre anys, i, per tant, cal una nova llei, perquè així ho demana el territori, perquè ho demana el mateix Consell General. Aquest país singular, aquest petit país, com diuen alguns aranesos, té la riquesa, entre altres, de tindre tres llengües, de tindre català, de tindre castellà i de tindre aranès. Aquest petit país demana una nova llei, i, per tant, en això estem.

El nostre grup no comparteix al cent per cent aquest text inicial que se'ns ha presentat, però per nosaltres és un punt de partida, és un punt de partida important. Hi ha alguns punts ideològics que són irrenunciables, com és el tema de la llengua. L'article 8 de la proposició de llei, quan parla de llengua pròpia i de llengües oficials, a l'apartat c, diu que «l'aranès és la llengua vehicular i d'aprenentatge als centres educatius de l'Aran». Si en aquest mateix article, en el punt 2, estableix que l'aranès, juntament amb el català i el castellà, és oficial a l'Aran i a Catalunya, sembla, almenys des del nostre punt de vista, de sentit comú que les llengües vehiculars siguin les tres i no només una sola. Cal protegir i cal preservar l'aranès, però per aconseguir-ho no és necessari una exclusivitat exclouent les altres llengües oficials de l'ensenyament.

Hi ha un altre punt que per nosaltres també és important i irrenunciable, i és la distribució dels terçons. No hi ha proporcionalitat entre el nombre d'habitants i el nombre de consellers als diferents terçons, i en ficaré uns exemples que crec que il·lustraran molt bé aquesta afirmació que estic fent. A Castièro, al terç de Castièro, hi ha pràcticament cinc mil habitants, quatre consellers; a Quate Lòcs, amb la meitat d'habitants, hi ha tres consellers. Però és que, si mirem quants electors es necessiten per a aconseguir un conseller, veiem que aquesta proporcionalitat tampoc no hi és a cap dels terçons. Per tant, cal reconsiderar la distribució, fer-la més justa, més equitativa i que respongui a la realitat actual.

Hem de fer una llei realista –una llei realista–, que es pugui aplicar. Això què vol dir? Això vol dir, tal com han dit alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula, que s'han d'assumir unes competències però que aquestes competències han d'anar acompanyades de recursos, perquè, si no, no serveixen de res. Clar, tenim un territori que és un territori que té unes institucions pròpies, que té una llengua pròpia, però que és un territori que té deu mil habitants, i, per tant, hi ha algunes competències que és complicat que pugui assumir-les; vull dir, hem de ser realistes. Hem de tindre una llei i unes competències que es puguin exercir amb racionalitat, i s'han d'evitar també duplicitats.

I, per descomptat, hi ha el tema del finançament, que sense que aquestes competències vagin acompanyades

d'un finançament, doncs, tindrem un text molt bonic, potser agradarà a molta gent, però que no serà realista i no servirà de res.

Hem de pensar també en la realitat de l'economia aranesa, tradicionalment basada en la ramaderia i l'exploració forestal, però actualment el motor és el turisme. El túnel de Vielha i l'estació de Baqueira Beret, elements clau per a aquest desenvolupament turístic que fa que sigui una de les zones amb més renda *per capita* d'Espanya.

Per tant, tots aquests elements, hem de procurar que quedin reflectits en aquesta proposició de llei quan quedi el text final.

Nosaltres, ja dic, no estem d'acord amb moltes qüestions, amb algunes de les qüestions, bàsicament les que he comentat, però sí que pensem que és positiu que puguem tenir un text de partida en què tots estiguem d'acord, i és important que tinguem molt clar també tots que volem aquesta llei. Jo crec que aquest és un bon punt de partida i que sobre aquestes bases ens hem de posar d'acord, perquè els aranesos així ho demanden, però algunes institucions araneses també han de ser generoses amb el que pensem i amb el que volem els diferents grups parlamentaris. Jo espero que amb la generositat de tots finalment quedi una bona llei que puguem aprovar i que avui comença la seua tramitació.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Bona tarde. Salutacions ath magnific sindic, as autoritats e as aranesi qu'aué mos acompanhen o mos seguissen de casa. Iniciativa - Esquerra Unida volem arregraïr as grops politics damb representacion en Aran, e mès que mès ath deputat Àlex Moga, er impuls d'aguesta lei e eth hèt qu'aué la pogam debàter en Parlament. Atau madeish, tanben arregraïm que se convoquésse ua ponència, didem-ne, informau entà elaborar un tèxte mejanament acordat per consensus des deth començament. E digui «mejanament» pr'amor qu'a nosati aquest tèxte, atau com ei, non mos platz bric. Eth problèma ei qu'enes amassades qu'auem hèt enquia ara ère fòrça malaisit poder hèr aportacions. Maugrat tot, avaloram eth trabalh prealable e credem qu'eth moment reau de plaçar-se des grops començarà a compdar d'ara.

Tot açò per çò qu'ei as grops politics. Mès era nòstra prumèra qüestion ei: qué passe damb es aranesi e es araneses? Quina coneishença an d'aquest tèxte e d'aguesta proposicion de lei actuauments? Malastrosaments, mos cau díder que pòca. Enquiad aciu eth mèn occitan.

Com deia, crec que la participació dels aranesos i de les araneses en aquest text i el coneixement que en

tenen són pocs. Aquest text comença el 2009 amb la participació de tres grups polítics, i, malauradament, falta molta participació i coneixement de causa dels mateixos aranesos i de les mateixes araneses en aquest text. I tot i que agraïm, doncs, aquesta ponència i la voluntat de consensuar un text inicialment..., evidentment, no ens podem oposar, cap grup s'oposarà que es tramiti una nova llei de l'Aran, però no necessàriament estem d'acord amb el seu contingut, i no necessàriament tampoc sabem quin és el pensament i quina és l'opinió que en tenen els aranesos i les araneses, d'aquest text.

Perquè, com hem demanat en reiterades ocasions, des del nostre grup, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, falta un procés participatiu, i benvingut sigui el procés participatiu, doncs, aquesta demanda al PSC, perquè vam fer una esmena a la seva anterior moció en aquest sentit demanant un procés participatiu i no va ser acceptada. Crec que encara estem a temps, estem a temps de repensar-nos, de fer realment un procés participatiu, perquè estem parlant d'una societat de poc més de deu mil habitants, i és absolutament factible fer un procés participatiu amb les entitats, amb les associacions, amb els instituts, amb la gent que conforma aquesta demografia, perquè, doncs, tractant-se de l'Aran, un procés participatiu hi té lloc; hi té lloc en qualsevol societat, en qualsevol administració, però molt més encara en l'Aran.

Per tant, benvingut el PSC, i se sumin també els altres grups, si us plau, a aquesta demanda de procés participatiu, perquè, realment, un procés trauria protagonisme als partidismes, i treu temptacions de partidismes, precisament, d'apropriar-se de processos nacionals com ha passat, per exemple, amb el Pacte nacional pel dret a decidir, que nosaltres lloem. Això centralitza el poder, diguem-ne, el full de ruta en el Parlament, i el Pacte nacional del dret a decidir, amb les associacions i amb les entitats civils i socials, més que no pas en els partits. I això ho valorem com a positiu, i ens agradaria que passés el mateix, i que l'Aran pogués gaudir, també, d'aquesta descentralització de les institucions cap a la societat civil, i que fos un procés realment de baix cap a dalt. Nosaltres, a part del procés participatiu, tenim cinc aportacions més. Crec que avui no era el moment de parlar de la història de l'Aran, ja, ja ho havíem fet en anteriors ocasions, ara toca als grups polítics posicionar-se i aportar, fer aportacions a aquesta nova llei.

Segona aportació, a part del procés participatiu. Incloure capítol de drets i deures. I de principis rectoris. Nosaltres creiem que és important. Estem davant una oportunitat per parlar de drets del poble aranès, però també dels deures, és a dir, de la convivència entre els aranesos i del respecte, també, pel seu entorn. Com es va fer amb l'Estatut, exactament el mateix procés, com es va fer amb l'Estatut d'autonomia. I els principis rectoris, avui en dia, són símptoma, precisament, d'una constitucionalitat moderna i actualitzada. Principis com la perspectiva de gènere, o les polítiques de joventut, o el respecte per la diversitat cultural crec que hi tenen –creiem, vaja– molta cabuda.

Tercera aportació: és una oportunitat per adaptar-se als nous temps polítics que corren i a les noves demandes ciutadanes. Avui en dia no només parlem de crisi econòmica, també parlem de crisi democràtica, de crisi política. Les nostres institucions estan en entredit, més que mai, precisament, per la corrupció. Per tant, ara és un bon moment, també, en aquesta llei, de parlar de tot això. I també tenir-ho en compte, perquè són demandes reals de la ciutadania. Com podem evitar la corrupció? Doncs, amb més transparència. Per tant, de què hem de parlar, en aquesta llei, també? De representativitat, de participació i de transparència. Sí, senyor. Tenim oportunitat de fer-ho, i ja se n'ha parlat; n'ha parlat el PP, n'ha parlat el PSC, precisament, del que es podria fer o les seves aportacions sobre la llei electoral. Nosaltres creiem que és aplicable, també, el sistema holandès, per exemple, amb l'Aran. Fèiem aquesta proposta, també, a nivell de Catalunya, però també és aplicable a nivell d'Aran. Per buscar més proporcionalitat i per buscar més pluralitat i sobretot per extirpar aquest bipartidisme, que no només és mal símptoma de governança a l'Aran, sinó que també és un mal que pateixen moltes de les nostres democràcies, malauradament. Per tant, tenim oportunitat, deia, per adaptar-nos als nous temps de canvi polític.

Quarta aportació que fem des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa: l'Aran és un exemple per a nosaltres, ho hauria de ser i pot arribar a ser, també, exemple en la seva dimensió exterior. Nosaltres ja vam fer una esmena en aquest sentit a la moció del PSC, precisament perquè l'Aran, on es parla l'occità, on es parla l'aranès, on es parla el català i on es parla el castellà, precisament pot ser i és territori clau en la cooperació transfronterera i té molt a dir en les relacions econòmiques, polítiques i culturals entre els Països Catalans i Occitània. Per tant, és territori clau en l'Euroregió, i així ho ha de continuar sent. I aquesta esmena que nosaltres vam aportar a aquesta moció i que va ser aprovada, a més a més, per unanimitat, creiem que s'ha de fer valer. S'ha de fer valer en aquesta llei, també, i s'ha de demanar el pressupost adient per poder desplegar, precisament, aquesta esmena.

L'Aran, també, com exemple de bona governança, per la seva descentralització, precisament. Perquè, com que té les competències més descentralitzades, segurament molt més que moltes altres administracions aquí a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol, els serveis públics queden a l'abast dels ciutadans. I els recursos, els recursos públics queden molt més a l'abast dels ciutadans. Per tant, en moltes ocasions hem vist com l'Aran se n'ha sortit millor que altres administracions locals, precisament per tenir els recursos més a l'abast i més descentralitzats. Per tant, l'Aran, també com a exemple de bona governança, sempre que hi hagi les polítiques públiques adequades, evidentment, i sempre que hi hagi la participació adequada dels ciutadans.

Cinquena aportació: evidentment, tot això no és possible sense un bon finançament, i això és el que ens ha passat amb la llei de l'occità, aranès a l'Aran, precisament. Molt bones intencions, una bona llei feta el 2010, però que no té finançament. També hem fet es-

menes en aquest sentit per demanar el 5 per cent del pressupost de la Direcció General de Política Lingüística, però no han estat mai acceptades. I ni tan sols estem parlant d'un pressupost ics, no estem parlant de números absoluts, de valors absoluts; estem demanant un percentatge, que és el 5 per cent. Si l'occità realment és llengua oficial, i així ens ho prenem i ens ho prenem seriosament, també ha de tenir un percentatge important dins de les nostres polítiques lingüístiques. Però això sembla que a aquesta cambra no li interessa aprovar-ho, i no sabem exactament per què. Per tant, si aquesta llei no té el finançament adequat, també quedarà en frustració, com ha quedat en frustració la Llei d'occità, aranès a l'Aran, i que no s'ha pogut desplegar encara. Per tant, finançament adequat.

I sisè, i per últim, i per nosaltres més important: atès que no hi ha hagut procés participatiu i que els aranesos i les araneses estem segurs i segures que no tenen el coneixement adequat d'aquesta llei i del contingut que té aquest text, el que sí que demanem és que el que surti aprovat d'aquesta cambra també sigui referendat a través d'una consulta a l'Aran. Avui hem tingut ocasió de parlar de la Llei de consultes, precisament, i hem fet un pas més. Doncs, ara també és hora de posar-ho en pràctica pel que fa a l'Aran. I així nosaltres creiem que el fil conductor d'aquesta llei és, precisament, que l'Aran ja no és un consell comarcal una mica especial, com deia Convergència i Unió anteriorment, sinó que és l'expressió d'autogovern.

Bona tarde i gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Magnífic síndic de l'Aran, senyor Barrera, sigui vostè benvingut, com també ho siguin els magnífics consellers del Consell de l'Aran que avui ens acompanyen, els alcaldes, senyores i senyors diputats, bona tarda a *toti*. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans els vull donar la benvinguda a aquest debat sobre la Llei del règim especial de l'Aran. Una accidentada tramitació, senyor síndic, de la llei, per les successives legislatures en què ha decaïgut i que resta pendent de compliment del mandat estatutari que marca l'Estatut del 2006. El Grup Parlamentari de Ciutadans s'ha volgut sumar a aquesta aprovació d'un document, d'un text que neix del consens assolit pels grups polítics a la Vall d'Aran el 2009 i que avui tenim la intenció d'actualitzar –d'actualitzar–, perquè des de Ciutadans donarem un sí crític a aquesta tramitació parlamentària de la llei, avui, reservant la possibilitat d'esmenar aquells aspectes de la llei que no compartim i que hem trobat que estan induïts o contaminats per un discurs obsessiu que avui roman insistent a Catalunya i que s'allunya dels interessos del conjunt dels aranesos, més preocupats per defensar, en

determinats aspectes, posicions polítiques que de treballar i millorar les condicions de vida dels aranesos.

Des de Ciutadans, hem defensat sempre que els drets i les llibertats individuals de les persones, independentment del lloc on visquin, independentment de les dificultats que tinguin al seu territori, enfront de drets plurals o territorials i d'unes suposades identitats col·lectives amb base en uns presumptes drets històrics anacrònics en el segle XXI i en l'Europa actual. És per això que no faré esment ni referència als drets reconeguts pels reis de la Corona d'Aragó o per Felip V fa segles, com el Tractat d'Emparança, o Era Querimònia, més enllà del valor històric que puguin tenir –que sí que els reconeixem–, però al Grup Parlamentari de Ciutadans ens interessa molt més preocupar-nos per la realitat i pels problemes quotidians dels aranesos més que pels símbols, els mites, i volem defensar els seus interessos utilitzant arguments raonables, actuals, i atendre reivindicacions no excessives en lloc de dogmes ideològics inamovibles.

I sabem que les preocupacions dels aranesos no són diferents de les de la resta de catalans o les de la resta dels ciutadans d'Espanya. Tenen molts punts de connexió i també tenen solucions comunes, i així ho vam poder constatar en l'amable invitació que vostè ens va fer per treballar, juntament amb una representació àmplia de les entitats de la Vall d'Aran. Inquietuds que ens van manifestar per la situació econòmica i la inestabilitat política, com pot afectar aquesta situació a la seva principal font d'ingressos, que és el turisme, i majoritàriament provinent de la resta d'Espanya. Em deia un aranès fa pocs dies, quan parlava i comentava d'aquesta llei, que els aranesos, del que parlen habitualment, és de quina ha estat l'ocupació hotelera, quines han estat les vendes, quin nombre d'esquiadors hi han en pista, i el problema que ha suposat l'aplicació d'una taxa turística en una regió, en un territori que viu bàsicament del turisme.

També estan preocupats perquè se'ls garanteixi més i millor serveis públics, ja siguin sanitaris, educatius, infraestructures viàries o de comunicació; infraestructures que l'any passat es van veure molt afectades per les riudes, deixant la zona del Baix Aran sense la seva principal font d'ingressos, que és el comerç amb França, i ja prou deprimida per la poca indústria existent a la zona. Aquesta sí que és una veritable preocupació dels aranesos. Denuncien també una deficient atenció sanitària o un baix rendiment escolar, i tampoc són aliens a la necessitat de mesures de regeneració democràtica, amb sistemes de representació política més proporcionals, millorant la proporcionalitat entre els vots emesos i els representants obtinguts als sis terços. Reclamen, també, més atenció i més protecció del seu patrimoni cultural, natural i lingüístic, una riquesa cultural i una singularitat que li dona aquesta especificitat que també aquesta llei haurà d'emparar.

I a ningú se li escapa, i també han incidit en això els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, en la necessitat de garantir els recursos econòmics suficients per complir de manera eficient les seves funcions i tenir serveis de qualitat. I aquesta llei creiem

que del que s'ha de preocupar és de garantir solucions a aquests problemes, als problemes que reflecteix la societat aranesa del segle XXI, i que ens exigeix allunyar-nos de la idea de recuperar institucions pròpies de l'edat mitjana i poc democràtiques i obsoletes i acostar-nos a la realitat actual, sense renunciar al reconeixement d'aquesta singularitat que és la seva riquesa cultural. I en funció dels canvis que podem introduir en aquesta llei per tal de garantir solucions a aquests problemes, Ciutadans farà dependre i votarà favorablement al resultat final d'aquesta negociació, que esperem que sigui del més alt consens.

Quins són els aspectes que no ens convencen? Doncs, en primer lloc, no hi ha un marc competencial clar. I que considerem que ha de ser assumible, i que vol dir allunyar-se de les reivindicacions de màxims. Un marc de competències que ha de permetre ordenar i gestionar els afers públics oferint uns serveis de qualitat, atendre les necessitats principals dels aranesos sense generar expectatives fictícies que després portin a la frustració, induïdes per l'actual debat que hi ha a Catalunya. La llei no aclareix aquest marc competencial, i en molts casos parla de matèries que clarament excedeixen del seu àmbit competencial, com la d'establir relacions de relleu internacional amb altres països, o la capacitat de modificar els límits territorials de l'Aran. Nosaltres considerem que l'assumpció de competències requerirà el respecte escrupolós del marc constitucional i estatutari i, sens dubte, garantirà una col·laboració lleial i respectuosa entre institucions, ja sigui amb el Govern de l'Estat o sigui amb el Govern de la Generalitat. I d'aquesta col·laboració han de sorgir també els acords que garanteixin un sistema de finançament suficient i raonable que permeti la suficiència financera en l'exercici de les competències assolides i que la llei fia a una negociació de futur incert, i que aquesta llei haurà de determinar.

Una altra qüestió, referent als drets lingüístics. La posició de Ciutadans és clara en aquesta qüestió. Defensarem totes les mesures de protecció de l'aranès; és una llengua minoritària, molt minoritària, i en risc. Defensarem totes les mesures de protecció, les iniciatives per al foment i l'ús de l'aranès, però en cap cas estarem d'acord que sigui l'única llengua vehicular a l'escola o que es tracti d'imposar en l'àmbit privat, preferències que també fa la llei. En un territori que viu bàsicament del turisme, l'aprenentatge de com més llengües millor facilitarà la integració laboral en un futur de les seves noves generacions. I, en aquest sentit, ens preocupa una dada molt indicativa, i és la marxa d'alumnes a les escoles franceses com Luixon o Sent Gaudenç, fugint d'aquesta imposició lingüística i sotmetent les famílies a un perjudici econòmic intolerable i a una discriminació de l'alumnat en base a la capacitat econòmica de les famílies, cosa que és injusta.

Pel que fa a l'acadèmia aranesa de la llengua, encarregada de la protecció del seu patrimoni lingüístic, històric i cultural, ens sobta la seva composició, i esperem que en el tràmit d'esmenes puguem ordenar-la i vincular-la també a aquesta protecció cultural, però d'una manera o des d'un punt de vista més rigorós en l'aspecte acadèmic i austera en el seu cost.

I, per últim, pel que fa a mesures de regeneració democràtica, a la qual els aranesos tampoc són aliens, es nota també, i manifesten aquesta desafecció política per la falta de confiança en les institucions, expressada en la crítica general al sistema d'elecció dels seus representants, allunyats de la realitat, aliens als canvis de població que han patit els municipis de la Vall d'Aran en els últims anys, i que no reflecteixen ni la proporcionalitat democràtica ni la pluralitat política, i que és necessari actualitzar. Això fa que, de fet, el resultat electoral s'acabi decidint entre aquells municipis menys poblats, i els aranesos no queden al marge, també, que aquestes institucions siguin més representatives.

Per la nostra banda, per part de Ciutadans, el Grup Parlamentari de Ciutadans no donarà la seva aprovació a un sistema electoral que fixi privilegis d'un territori sobre un altre o que blindi un sistema tancat i no proporcional, com també defensarem que els aranesos puguin participar en mecanismes de participació directa en les decisions polítiques que els afecten, perquè no se'ls imposin, com ha passat, divisions territorials que no accepten, o perquè se'ls impedeixi participar en la presa de decisions de matèries que són de la seva incumbència.

La llei necessita a dia d'avui una revisió i una actualització, i des de Ciutadans estem decidits a participar-hi en la mesura que puguem modificar-la, actualitzar-la, posar-la al dia, i, per tant, en el tràmit d'esmenes parcials, aconseguir un gran consens que respongui a les necessitats veritables dels ciutadans de la Vall d'Aran.

Agraïm la feina feta als diputats, agraïm la feina que ens va facilitar el Consell General d'Aran, i als membres de la ponència i als tècnics de la comissió, i des d'aquí, en nom del meu grup parlamentari, els volia desitjar a tots els aranesos una bona festa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bona tarda; per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres, doncs, també saludar, no només les autoritats sinó tot el poble aranès, que imaginem que tots aquells que ho sàpiguem estaran pendants, doncs, de quina serà la tramitació que es seguirà avui. Donar les gràcies també a les associacions occitanistes i als treballadors i treballadores que ens van rebre, i d'alguna manera ens van traslladar les seues visions en aquesta visita alternativa que nosaltres vam fer a la visita oficial també a Viella per a conèixer quina era la demanda, quina era la situació allà.

Bé, nosaltres no volem entrar a fer una exposició de la llei que sigui un mer repàs històric o que vagi desgranant article a article, sinó que el que volem fer d'alguna manera és posicionar políticament el nostre grup envers un model i sobretot envers una llei que entenem

que és necessària però que ha d'abordar tres canvis principalment perquè nosaltres ens sentim, d'alguna manera, reflectits en ella.

Primer de res, dir que..., amb tota la bona voluntat del món ho vaig a fer, i espero que disculpen la meua pronúncia, només llegiré un paràgraf en aranès, perquè no m'atreiria a fer-ho més i perquè hi ha algú que en sap més i ja n'ha parlat, però sí que d'alguna manera volíem fer un gest en aquest sentit per a explicar, a trets generals, quina és la nostra posició sobre el projecte.

Era arrason pera quau se tramite en Parlament de Catalonha ua lei entath règim especiau dera Val d'Aran non ei, com ditz er articulat, pr'amor qu'era Val d'Aran sique sonque un territòri singular, o ua comarca a on se parle ua auta lengua, o un territòri a on, degut ara situacion geografica e ath sòn clima atlantic, s'agen conservat ues tradicions diferents as nòstes... Era Val d'Aran a ues institucions pròpies e a d'auer ua lei especiau pr'amor qu'ei un tròç dera nacion occitana jos era administracion catalana.

És a dir, nosaltres defensem que l'Aran ha de tenir unes institucions pròpies, defensem que ha de tenir capacitat per autogovernar-se, defensem que ha de tenir a més a més recursos per autogovernar-se. Entenem, a més a més, que s'ha de fer amb un règim especial de l'Aran. I volem d'alguna manera també posar en valor que, a diferència d'Occitània, doncs, que no ha pogut d'alguna manera conservar institucions amb caràcter legislatiu pròpies, que no ha pogut exercir cap tipus d'autoritat lingüística sobre la seua llengua, ni cap tipus de reconeixement legal, que d'alguna manera no ha pogut impulsar polítiques pròpies de normalització i de protecció i de codificació de la llengua, a la Vall d'Aran sí que s'ha aconseguit fer un treball, i molt important, respecte a la llengua, s'ha recuperat el govern històric. I, per tant, això també ho volem posar en valor.

Per tant, el nostre posicionament a trets generals és que estem a favor que es tramiti aquesta llei i que l'Aran tingui un règim especial d'autogovern, però entenem que s'ha de modificar en tres sentits.

Els tres sentits a grans trets que intentaré explicar, doncs, ara, serien que aquesta ponència entenem que s'ha d'encarar des de la coherència, des de la coherència del moment que estem vivint com a poble i des de la coherència del moment que estem vivint en tots els sentits, des del punt de vista d'una crisi socioeconòmica grandíssima i des del punt de vista d'una crisi democràtica també grandíssima, i, per tant, que ha situat en el punt de mira totes les institucions i també tots els mecanismes de participació respecte a qualsevol eina legislativa. El segon aspecte que entenem que ha de modificar-se és la visió aquesta sobre la llengua o la voluntat de treballar un estàndard de la llengua sense reconeguts lingüistes occitans. I la tercera part és quin és el paper dels aranesos i les araneses i els moviments occitanistes en la tramitació o en el transcurs d'aquesta llei.

Doncs, primer, fent un repàs sobre per què entenem que s'ha d'encarar des de la coherència o què vol dir la coherència per nosaltres. Doncs, bé, ja s'ha dit també:

la Vall d'Aran forma part d'Occitània, que és una nació sense estat; per tant, en aquest sentit, des del nostre punt de vista, i a més és un posicionament que és bastant sabut, nosaltres reconeixem per igual totes les nacions sense estat, bàsicament perquè en som una, i, per tant, doncs, es troba també en un moment de reconstrucció de la pròpia identitat occitana, dins de l'Aran, per tant de reconstrucció de la pròpia identitat aranesa, i és clau quin és el paper que els catalans i les catalanes juguem en aquesta reconstrucció de la identitat nacional aranesa; si els catalans i les catalanes som vistes com una nació que sap reconèixer els iguals i que sap tractar amb respecte els iguals, i, per tant, amb coherència als iguals, o si, en canvi, doncs, vol mirar cap a una altra banda, ho vol omplir amb eufemismes mitjançant «territori singular» o altres expressions que surten, doncs, en el text.

Bàsicament s'ha dit, no?, que es tramiti aquesta llei és també un pas simbòlic no només per a l'Aran sinó per a tot Occitània, perquè té una repercussió gran sobre el fet nacional i una de gran sobre el fet lingüístic, també.

Per tant, és també clau que es valori que el fet que l'Aran tingui un regim especial no és cap dèria, diguéssim, inventada; respon al fet precisament que forma part d'una nació sense estat, i que d'aquí és la seua particularitat lingüística i històrica, i no, doncs, com altres ens fan intentar creure, no?, que són aquestes dèries que ens inventem els catalans: ara ens inventem la nostra, ara ens inventem la de l'Aran i ara ens inventem vés a saber quina.

És clar, també, per tant, que per nosaltres una llei que aspiri a ser plenament democràtica i totalment coherent amb el moment que estem vivint ha de reconèixer el dret a l'autodeterminació, en un futur, que la nació occitana vulgui o pugui exercir, però que en tot cas no hem de ser nosaltres els que no oferim un paraigües legal perquè, dins del dret internacional, pugui ser d'alguna manera reconegut qualsevol anhel nacional o nacionalista respecte a la nació occitana.

També volem dir que és molt important, en aquest sentit, doncs, saber que el castellà és la llengua més parlada a l'Aran. I, per tant, la intervenció de la diputada de Ciutadans fent una apel·lació al fet que els estudiants s'havien de marxar de l'Aran perquè estaven perseguits per parlar castellà, bé, entenem que és una mica allunyada de la realitat, com a mínim.

Dèiem que s'ha de canviar quin és el paper o amb quin paper afrontem la visió sobre la llengua, perquè no pot ser, doncs, que es vulgui treballar en un estàndard i no es deixi lloc a l'Institut d'Estudis Aranesi a occitanistes de reconegut prestigi. No pot ser que en el text es parli que l'Institut d'Estudis Aranesi ha de ser acadèmia, ha de tenir el nivell d'acadèmia, i que, per tant, doncs, no s'estigui executant des de ja un rigor acadèmic i un rigor científic de la institució; que no es permeti la participació, com he dit abans, del Consell Permanent de la Llengua Occitana, de la Universitat de Montpeller, de la Universitat de Tolosa, de la Universitat de Lleida, de lingüistes occitans que estan publicant diccionaris i que estan publicant gramàtiques en llengua occitana, perquè treballar en un estàndard

sense fer menció de la globalitat de la llengua podria fer caure en el ridícul que, per exemple, va suposar en un inici l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, i que els valencians d'alguna manera ho sabem, què és fer política de la nostra llengua, i entendríem, doncs, que en tot cas s'allunya de la seriositat que mereix aquesta llei.

També volem fer un repàs, un esment o una valoració sobre quin és el paper dels aranesos i dels moviments occitanistes en el transcurs de la llei, perquè d'alguna manera, i jo crec que ja s'ha apuntat per alguns grups, molts desconexien que s'estava tramitant aquesta llei, els que hi han participat ho han fet des de les institucions d'alguna manera oficials, però hi ha aranesos i araneses que volen unes institucions més pròximes, hi han aranesos i araneses que volen un control democràtic més ferm sobre les seues institucions, que volen participar activament precisament en les decisions polítiques, que volen també una Vall d'Aran amb una economia productiva i diversa, i no només dependre del turisme, i no només estar pendants de quina quota hotelera existeix o de quina quota d'ocupació a les pistes d'esquí. I, per tant, doncs, entenem que fer transcendir de les fronteres de l'Aran, doncs, aquesta regeneració democràtica, aquesta regeneració des del punt de vista de l'àmbit nacional i lingüístic, i, per tant, fer partícips els diferents moviments occitanistes, suposa un plus, suposa un valor afegit i suposa, d'alguna manera, un posicionament que dóna exemple a altres estats que no són capaços de reconèixer les nacions sense estat que hi conviuen.

Entenem que en aquest moment de la tramitació de la llei sí que cal un gest valent, cal una llei participativa, que no sigui mera estètica, que reconegui, per tant, aquesta necessitat de replantejar els mecanismes legals com a mecanismes d'autogovern, i sobretot que entenem que cal una llei que parli clarament de la nació occitana i del dret a decidir del poble aranès en un futur. I el que no pot ser és que en l'exposició de motius es citi i que, després, a l'article primer, es parli de «territori singular», perquè entenem que no s'ha d'amagar res en tot cas; que, de fet, el fet de la seva singularitat deriva del fet de ser una nació sense estat.

Per tant, com hem dit abans, per qüestions de perdurabilitat, per qüestions de normalitat, per qüestions de respecte i de coherència, nosaltres volem reaccionar davant de les nacions sense estat com ens agradaria que els estats reaccionessin davant dels nostres anhels d'autogovernar-nos i, per tant, d'exercir el dret a l'autodeterminació.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Àlex Moga.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, consellers, diputats i diputades, autoritats d'Aran,

Estatut de 1979, disposicion addicionau; Lei d'Aran, 1990; paquet de competéncies d'autogovern, 1997-2001; Estatut deth 2006; Lei dera lenga pròpria d'Aran en 2010; supòrt parlamentari ar autogovern dera Val d'Aran, 2013; 2014, Proposicion deth nau regim especiau dera Val d'Aran.

Èm eretièrs..., quauqui deputats aciu an agut ocasion de poder dar supòrt ath hèt diferenciau d'Aran a trauès dera sua preséncia ath long des darreres legislatures. Aué, deputats e deputades, començam tanben ua naua configuracion dera Val d'Aran, mès modèrna, mès auançada, e per tant toti es deputats e deputades d'aguesta cambra ètz eretièrs d'aquera istòria entre Aran e Catalonha, Catalonha e Aran. Sentem-mos orgulhosi d'aguest rèpte qu'aué comence mès qu'en tot cas des deth Grop Parlamentari de Convergència e Union ja ei de si ua cresença des des inicis dera pròpria creacion.

Voi agrair en prumèra persona ath president que sigue en debat de totalitat, eth son compromís personau –en sò conscient– e sustot tanben politic entà poder hèr realitat aguesta naua Lei d'Aran. Agrair tanben ath president deth grop parlamentari, Jordi Turull, era ajuda qu'en tot cas a prestat ad aguest deputat entà poder accelerar eth tràmit dera Proposicion de lei d'Aran e ta poder hèr possibla aguesta naua Lei d'Aran; ath Parlament de Catalunya, as qu'auren ocasion de dar recolzament ad aguesta plurinacionalitat de Catalonha e as qu'aué auetz era ocasion e auratz era ocasion de poder dar supòrt ad aguesta plurinacionalitat.

Aguesta non ei era prepausa de lei de Convergència e Union. Ja auanci que, en tot cas, nosati ambicionam quauquarren mès qu'aguesta proposicion de lei, mès en tot cas creiguem qu'ei un document de minims que mos permet trabalhar, que mos permet poder arténher eth mandat estatutari qu'auem des der an 2006 e qu'en cèrta manèra ei eth prumèr viatge, era prumèra veracitat de que se pòrte a tèrme damb volentat, damb rigor, damb seriositat e damb volentat politica d'aprovar ua dusau Lei d'Aran.

Entà Convergència e Union aguesta proposicion de lei ei era guia: era guia entà enfortir Aran, era guia entà enfortir e consolidar era identitat deth pòble aranés, era guia entath progrès des persones que viuen e trabalhen en Aran e era guia entà hèr d'Aran un país d'oportunitats.

Abantes d'entrar entà çò que creigui qu'a d'èster era naua configuracion dera naua Lei d'Aran, permetetz-me que hèsca referéncias a quauques disposicionaments que i a agut per part des grops parlamentaris.

Jo, en prumèr lòc, creigui que Catalonha e aguest Parlament son un exemple en Espanha e en conjunt dera Union Europea, de respècte ara diversitat, de respècte ara pluralitat e de respècte ara diversitat; e ja non son-que de respècte, senon de proteccion. Era proteccion qu'a hèt eth pòble català vèrs era identitat aranesa, establida en cultura, istòria, lengua e autogovern, ei unica en tota Europa, ei unica en tota era antica nacion occitana, e d'aquerò aué es aranesi e es araneses mos sentem plenament orgulhosi, de que atau sigue.

Se demane eth sistèma d'eleccion nau de conselhèrs, se demane participacion... Jo rebrembi, en tant que, tan-

ben, ponent relator e, per tant, en cèrta manèra, en part tanben ena responsabilitat que se me hig ara mia persona, que cau, entà poder auer un nau sistèma d'eleccion de conselhèrs, que bèth un prepausi un nau sistèma d'eleccion de conselhèrs. E aquerò, entath dia d'aué, encara non s'a hèt. Serà a partir deth moment –e atau ac an manifestat et pròpri conselh e eth pròpri Plen deth Conselh Generau d'Aran– en qué hèsque ua prepausa de modificacion d'eleccion de conselhèrs que se daurirà eth debat. E, per tant, en tot cas, aqueri grops que demanen o exigissen un nau sistèma d'eleccions de conselhèrs auran de prepausar quins son es critèris qu'anticipen o priorizen respècte ar uns: se da mès poder a Castièro e ac pren a d'aute terçons..., quines explicacions, quines motivacions e quina ponderacion i aurà. Mès, en tot cas, ja ac veiram quan arribe aquera prepausa.

En cèrta manèra, qué vò Convergència e Union damb era naua Lei d'Aran? Era naua Lei d'Aran mos a de perméter hèr de Catalonha e d'Aran un cas unic en tota Euròpa. Aquera serà era riquesa culturau e identitària tanben de Catalonha a exportar, tant tà Euròpa coma tath mond. A de hèr qu'Aran sigue ua referéncia culturau, lingüística, laguens dera gran nacion occitana e de reconeishement dera diversitat plurau e riquesa culturau e lingüística en tota Euròpa. A de poder expandir era nòsta lengua, tanben er us sociau. A de respectar ath pòble aranés e ara sua maxima institucion e a d'enfortir de bèra manèra era territorialitat d'Aran laguens de Catalonha.

A de dar instruments ara Val d'Aran entara sua modernizacion, entar assoliment dera sua identitat e tà enfortir era sua oportunitat. A d'ajudar en non pòca mesura tà qu'era Lei de racionalizacion dera Administracion locau, LRSAL, non abolisque era maxima institucion aranesa. Ei a dia d'aué ua gran amenaça qu'era reforma dera Administracion locau que i a en vigor, aprovada per Estat, abolisque sèt cents ans dera nòsta istòria.

A d'enfortir er aranesisme e, de retruc, eth catalanisme politic expressat enes darrèrs trenta cinc ans de democràcia. Ac a de hèr un aranesisme democrata e mès modèrn, de respècte e de proteccion as minories, de compromís diari damb es persones, que trabalhe entara modernizacion dera modernizacion, damb sentiment, projeccion europea e internacionau. Ac a de hèr damb volentat de contunhar estant aranesi e damb era volentat de contunhar estant catalanes en aguest marc. E ac a de hèr amb un sentiment globau, sostenible e sociaument just. Ac a de hèr en un marc de finançament estable entre andues institucions: eth Conselh Generau d'Aran e era Generalitat de Catalunya. Ac a de hèr dotant ara Val d'Aran d'ua representacion en Parlament de Catalunya.

Ac a de hèr reconeishent es sns drets. Ac a de hèr un..., a de perméter eth major desenvolopament der autogovern que cap aranés e aranesa auesse imaginat enquiath dia d'aué. Era Lei d'Aran mos a de perméter recuperar part dera nòsta istòria: eth dret civiu aranés, qu'aguest pròpri Parlament de Catalunya s'ac descuedèc en ua des sues darrèrs modificacions. Eth dret de torneria e eth dret de mieja guanhaderia an d'èster tanben patrimòni deth pòble aranés.

Ac a de hèr priorizant era qualitat de servicis troncaus entath benèster des ciutadans, des que viuen e trabalhen ena..., a traùs dera sua sanitat, a traùs des sòns servicis sociaus e a traùs d'un sistèma educatiu. Un sistèma educatiu a on la lengua aranesa sigue *veiculara*. Se non ei atau, era lengua aranesa a tota ua gran amenaça entara sua desaparicion.

Ac a de hèr damb ua guia de potenciacion economica e turistica entà Aran, entara creacion d'un país d'oportunitats que permete eth desvolopament des persones, des collectius e deth país. En cèrta manèra, a de renovar es relacions Catalonha e Aran, ues relacions de tu a tu, ues relacions bilateraus, ues relacions que respècten eth passat, ues relacions qu'enfortisquen eth present e que projecten eth futur. Un futur damb Catalonha e en Catalonha.

Aquera ei era voluntat deth pòble aranés, aquera ei era voluntat deth Grop de Convergència e Union e aqueres seran es nòstes prioritats entà hèr possible eth sòn anelat de molts aranesi e araneses damb era naua Lei d'Aran.

Moltes gràcies, president, vicepresidenta...

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Finalitzat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Un viatge acabat eth debat, e atengut que non s'an presentat esmenes ara totalitat, aquesta iniciatiua legislatiua contunhe era sua tramitacion.

Desitjar a les autoritats d'Aran, als consellers, als alcaldes i a tot el poble aranès unes festes de pau i prosperitat per al dia 17.

(Aplaudiments.)

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors (tram. 261-00002/10)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors.

D'acord amb l'article 58.6 del Reglament del Parlament, la comissió d'investigació ha emès el seu dictamen, que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del dia 6 de juny del 2014.

Passarem, doncs, a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre el dictamen, per un temps màxim de deu minuts per cada grup. Comença el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana amb l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Endavant, senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies...

El vicepresident segon

Endavant, endavant.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyora consellera, diputades, diputats, avui aprovem les conclusions de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors, coneguda com «la comissió d'investigació sobre les caixes d'estalvi», constituïda fa prop d'un any. I el primer que voldria fer és donar les gràcies als companys i companyes dels diferents grups parlamentaris que han format part d'aquesta comissió, i també, doncs, a la presidenta, Dolors Monserrat, perquè ha estat un treball d'un any en què hi ha hagut moments de tot, diguem-ne, però on hi ha hagut un treball rigorós, que nosaltres creiem que es manifesta perfectament en aquestes conclusions que avui es presenten.

Els objectius d'aquesta comissió eren, en primer lloc, investigar, avaluar quina ha estat la gestió de les entitats financeres que ha portat a la desaparició de nou de les deu caixes que hi havia a Catalunya fins a l'any 2013, i també les responsabilitats d'aquesta gestió. I també la vulneració que hi ha hagut sobre els drets dels consumidors per part de les entitats financeres.

Hem de dir que aquesta comissió d'investigació ha nascut amb limitacions evidents. En primer lloc, perquè som un parlament, som poder legislatiu i no poder judicial, i, per tant, el que hem hagut de tractar són les responsabilitats polítiques, i no les responsabilitats penals personals que es derivin de les conclusions que avui emetem, que, en tot cas, correspondran al poder judicial a partir del treball que puguí fer la fiscalia.

En segon lloc, també limitacions perquè es va excloure per part d'una decisió del Partit Popular, Partit Socialista i Convergència i Unió el fet que poguessin tractar-se els casos de vulneració dels drets dels consumidors d'entitats que no han estat formalment intervingudes, tot i que algunes, doncs, han participat en el procés de reestructuració bancària absorbint entitats com poden ser el Banco de Santander, «la Caixa», el BBVA o el Banc de Sabadell.

També limitacions en la documentació aportada. En les conclusions que tots vostès tenen veuran quina és la documentació que vam demanar i quina va ser la documentació que finalment van aportar les entitats.

I també limitacions perquè hi ha hagut responsables polítics per part del Govern de l'Estat, des de responsables del Ministeri d'Economia, del Banc d'Espanya o de la Comissió Nacional del Mercat de Valors

—excepte el senyor Julio Segura—, que van decidir no comparèixer, i els quals es reprovarà en aquestes conclusions d'avui.

Les conclusions; el primer gran apartat i el que nosaltres voldríem destacar: sobre la gestió, la gestió de les entitats. Deia Francesc Cabana que..., titulava un llibre sobre la crisi financera, el titulava, doncs, *La cultura de la cobdícia*, i realment, a la llum del que hem pogut tractar i acreditar en aquesta comissió d'investigació, la cultura de la cobdícia ha presidit bona part de les actuacions en la gestió de les entitats financeres. No en totes, no amb la mateixa intensitat, però sí que és present, amara, ha amarat la manera de gestionar les entitats financeres.

Una exposició al crèdit immobiliari ha estat la causa de l'enfonsament d'aquestes entitats. Un exemple: el cas Procama, Caixa Catalunya, en el qual la mateixa entitat que era la propietària d'aquest hòlding immobiliari tenia una exposició de crèdit que era el 318 per cent del seu capital bàsic. Una excessiva expansió territorial, massa ràpida, fora del seu terreny natural, amb una obertura d'oficines que ha provocat una saturació del mercat de serveis financers. Un augment, a partir de l'any 2001, amb la disminució del risc país per l'entrada d'Espanya en l'euro. Un augment de la dependència respecte al finançament a través dels mercats internacionals, en detriment del que havia estat tradicional, a través de l'estalvi popular. Un augment del risc de crèdit de les entitats per una gestió poc prudent. I també problemes de governança: manca d'informació en els consells d'administració i retribucions absolutament desproporcionades, algunes pel que fa a salaris —com el cas de Caixa Catalunya i posteriorment Catalunya Caixa— o algunes pel que fa a jubilacions —com el cas de Caixa Penedès.

En segon lloc, vulneració dels drets dels consumidors. I bàsicament aquí ens hem centrat en dos tipus de productes: la comercialització de participacions preferents i obligacions de deute subordinat, en què hi ha hagut una mala comercialització, hi ha hagut manca d'informació a bona part dels clients, que ha provocat el que en dret es diu el vici de consentiment, és a dir, quan es signava, en molts casos, es signava sense la informació suficient que permetia emetre el consentiment amb plena voluntat i amb voluntat conscient. Per això qualifiquem, des d'un punt de vista polític, perquè penal correspondrà als tribunals, que bona part de la comercialització de participacions preferents pot tractar-se d'una estafa.

Això va venir provocat, la comercialització d'aquests productes, també per la necessitat de les entitats financeres; com que donaven molt crèdit i anaven expandint el seu crèdit, per tant, el seu actiu, havien de capitalitzar-se amb el passiu a través d'augmentar el capital regulador, i les participacions preferents i les obligacions de deute subordinat computaven fins l'any 2011 com a capital regulador. També considerem que l'arbitratge que s'ha produït, sobretot dissenyat pel FROB, ha estat insuficient i ha deixat fora molta gent.

En segon lloc, pel que fa a la vulneració de drets dels consumidors, contractació de préstecs hipotecaris.

Les clàusules abusives estan presents en bona part dels contractes hipotecaris signats; clàusules sòl, presents moltes d'elles en algunes entitats, per la clara desproporció que hi ha entre el sòl i el sostre del tipus d'interès, han estat tombades pel Tribunal Suprem. Interessos moratoris propis d'usura, la presència de productes vinculats i la concessió de crèdits per més del 80 per cent del valor de la garantia, que és l'habitatge.

Tercera idea: qui són els responsables. Ha estat una pregunta que ha planat durant totes les sessions de la comissió i, bàsicament, a tothom qui preguntàvem apuntava el responsable anterior. Tenint en compte que les caixes d'estalvi tenien la mitjana de cent cinquanta anys d'història, doncs, calia determinar quins eren els responsables. Ho tenim clar: els primers responsables de la situació generada han estat els gestors de les entitats financeres. En segon lloc, altres operadors que donaven cobertura, com a societats de taxació i les agències de ràting. En tercer lloc, institucions que no van fer bé la seva feina: el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors i el Govern espanyol, intervenint, a través del FROB, tard i malament, amb més cost per als contribuents, i fent una Sareb, una societat de gestió d'actius, tard i malament, on encara els sis-cents habitatges que va prometre la senyora Belén Romana que estava negociant amb la Generalitat, encara no s'han cedit, i va ser la compareixença el mes de desembre. I també responsabilitat de la Generalitat, perquè també tenia competències, limitades, perquè, quan va voler actuar, el Banc d'Espanya li va parar els peus, com així va quedar acreditat.

Hem fet un treball a través de desenes de compareixences, de l'estudi dels documents, d'interrogatoris, alguns més durs, d'altres més incisius, sobre les causes de la fi de les caixes d'estalvi i les vulneracions dels drets de consumidors. Aquesta comissió algú em va dir que era gairebé com una causa general contra els mercats financers. Les causes generals, com tots els procediments d'aquest tipus, acostumen a no ser justes i, per tant, el que sí que creiem que ha fet aquesta comissió és que s'ha visualitzat una impugnació social, una impugnació ciutadana de l'actuació dels mercats financers en els darrers anys, en la generació de la bombolla i després en la gestió de la crisi econòmica.

De tota manera, entendríem que no compliríem la nostra responsabilitat si no formulem propostes de futur, i aquestes propostes de futur creiem que s'han de centrar al voltant de la idea que el sistema financer fa una funció bàsica en l'economia, però que hem de situar-ho en uns nous principis, una nova regulació, situant el consumidor al centre, amb una millor regulació, i també, doncs, demanar que el sistema financer internalitzi els costos externs, socials, que també provoca moltes vegades la seva actuació.

I en recomanacions —i utilitzaré el darrer minut per a recomanacions que avui aprovarem—, pel que fa al passat, portar-ho a fiscalia, que actuï. El poder legislatiu ha fet la seva feina; ara li toca al poder judicial i, per tant, ho trametem a fiscalia. De cara al futur, propostes: primera, nou marc regulador bancari, centrat en la protecció, més i millor, dels consumidors; més i millor unió bancària, aplicació i aprovació immediata

de la directiva MIFID II i garantir que hi hagi realment lliure competència en el mercat financer, i que no hi hagin posicions de domini que ara s'estan produint amb la concentració bancària. En segon lloc, regulació de les agències de ràting i millor regulació de les societats de taxació. En tercer lloc, nova regulació hipotecària, incorporar la dació en pagament i una llei de segona oportunitat. Quart punt, nou procediment d'arbitratge per als afectats per participacions preferents. Cinquè punt, separació de la banca d'inversió i de la banca comercial. Sisè punt, l'impuls d'una banca pública que complementi aquest nou marc regulador de l'àmbit financer.

En definitiva, contribuir a establir un nou marc que combati allò que va descriure sobre la regulació bancària Joan Sardà, amb tanta precisió, el 1928, i deia, i amb això acabo: «El liberalisme d'antiga escola que encara predomina actualment, descendent del *laissez faire, laissez passer*, no proclama la llibertat sinó la més tirànica de les tiranies, perquè sota aquesta forma d'organització social només són lliures els poderosos, mentre que la gent que viu del seu treball només obté una ficció de llibertat.» Precisament per això esperem que la feina feta sigui no només un examen al passat sinó una bona dosi de prevenció de cara al futur.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Socialista la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Com no pot ser d'una altra manera, avui intervenc en nom del Grup Socialista, però deixin-me i permetin-me que digui que també sóc la veu del company Juli Fernandez, amb qui hem compartit moltes hores i moltes sessions a la comissió de caixes i, a més a més, va tenir una feina afegida perquè a la meua època de permís de maternitat, doncs, va estar substituint-me amb plena dedicació i, per tant, avui això que presento és un treball a quatre mans que hem fet amb ell.

Ho ha dit el diputat Aragonès: iniciàvem aquesta desena legislatura, els socialistes, amb una idea clara, que era impulsar la comissió que ja s'havia engegat a la novena legislatura per investigar la gestió de les entitats financeres i quin havia sigut tot el seu procés de reestructuració, però també de gestió en l'àmbit dels productes híbrids i dels crèdits hipotecaris. Vam poder, doncs, impulsar aquesta proposta amb els grups d'Iniciativa, de Ciutadans i el Partit Popular. S'hi va donar suport per part de tots els grups i, amb aquesta voluntat i amb aquesta consciència, els socialistes hem volgut des de l'inici que fos una comissió on hi hagués màxima transparència, màxima informació per conèixer tot el que havia passat en aquest procés llarg, i sobretot, també, per intentar resoldre quines havien estat les responsabilitats d'aquells que havien estat al cap-

davant de les entitats i també dels organismes reguladors i supervisors de les entitats financeres. També, evidentment, com té d'objectiu aquesta comissió, veure si hi havia recomanacions a fer per a un futur, i, sobretot, una cosa en què jo crec que no hem sigut prou hàbils, que és donar solucions clares i poder resoldre el problema de moltes persones, de milers de famílies que han estat perjudicades per unes hipoteques molt mal concedides i, evidentment, per una estafa, engany, podríem dir, i permetin-m'ho, en el tema de les preferents.

Per tant, és veritat que hem estat treballant molt, catorze mesos. Algú ha dit i ha escrit que probablement ha sigut una comissió estèril. Jo crec que no, que haver tingut una comissió on han comparegut moltes persones, experts, responsables d'entitats, responsables de governs, ha estat interessant, sobretot perquè la transcripció de totes aquestes compareixences la podem enviar, com avui espero que s'aprovi, al Ministeri Fiscal perquè estudiï, investigui si hi ha indicis de delictes en alguna de les gestions que van fer els responsables de les entitats financeres i també dels governs que tenien la competència de regular i de supervisar aquestes tasques.

En aquests mesos hem constatat moltes coses, hem estat molts mesos treballant. M'agradaria sintetitzar-ne algunes. Pel que fa a la gestió de les entitats financeres, d'una manera molt clara, hem pogut veure una concentració desmesurada de l'activitat creditora en el sector immobiliari, això ha sigut un dels elements clau que després ha portat a una crisi com la que hem viscut en els darrers temps. Una política de riscos deficitària i insuficient. Hem atorgat crèdits, es van atorgar crèdits sense cap garantia a empreses amb dificultats de supervivència que ja se sabia, abans de concedir-los, que segurament no podríem fer-hi front. És a dir, unes situacions una mica complexes. S'han concedit hipoteques també amb informació insuficient, amb clàusules abusives, amb informació poc precisa, és a dir, d'una manera totalment irregular.

Una expansió totalment excessiva de les oficines en territori propi i aliè, és a dir, més enllà de Catalunya. Això ho hem vist d'una manera excepcional per part de moltes entitats, i aquí podria personalitzar amb, per exemple, Caixa Laietana, Caixa Catalunya o Caixa Penedès. Són tres, podríem dir, símbols de com de malament s'han fet les coses a les entitats financeres. Després, també hem vist, pel que fa a la governança, una governança molt feble, en la qual els directors generals –i això s'ha constatat– tenien un paper molt important en la presa de decisions. De fet, els consells d'administració no decidien, gairebé ratificaven el que la direcció general havia decidit; per tant, elements que ens fan veure que alguna cosa no funcionava a les entitats financeres. I, per últim, una cosa vergonyant i impresentable en els temps que corren, que eren les retribucions que tenien els directius de les entitats financeres, totalment desmesurades i fora de la realitat del mercat laboral.

A mi m'agradaria centrar-me un moment de res, uns segons, en Caixa Laietana. Jo sóc una diputada del Maresme i a Mataró i al Maresme hem patit molt la

mala praxi, la mala gestió dels directius de Caixa Laietana. Probablement, és veritat, els polítics que estaven representats al consell d'administració no vam estar amatents al que estava passant, i ja faig d'entrada un *mea culpa*, però, tot i així, la gestió que s'ha portat, doncs, ens ha dut, realment, a una estafa molt important pel que fa a les participacions preferents, més de quinze mil persones afectades, el 15 per cent de la població de Mataró, que té cent vint mil habitants, és a dir, una situació molt complicada. Utilització d'informació privilegiada, més del 90 per cent de la capacitat i de la cartera creditícia basada en promotors... Per tant, uns elements que realment ens fan veure, ens fan a nosaltres constatar, com a mínim, una mala praxi, una situació irregular, engany i altres coses que ens agradaria que el Ministeri Fiscal investigués.

Pel que fa a la vulneració dels drets del consumidor, ho he dit una mica ja amb el que he anat comentant de les entitats financeres: manca d'informació veraç, precisa i concreta sobre les participacions preferents i les hipoteques; s'han intentat comercialitzar productes híbrids, com les preferents, o fins i tot hipoteques, sense la informació necessària, enviant-la i donant-la i oferint-la a col·lectius que no eren els finalistes, és a dir, que hi ha hagut aquí un element molt negatiu pel que fa a la vulneració dels drets dels consumidors. I, evidentment, després de tot això, no solució, és a dir, no hem sigut capaços de donar una solució a totes aquestes famílies que estan patint desnonaments per un abús moltes vegades amb les hipoteques, a través de les clàusules abusives, per exemple, o en el cas de les participacions preferents, on s'ha enganyat molts clients que confiaven en la seva entitat financera des de molt lluny.

Després, el paper dels reguladors i dels supervisors. I aquí, doncs, també volem ser honestos, des del Partit Socialista, evidentment, perquè hem de reconèixer que la tasca que van fer el Govern de l'Estat i el Banc d'Espanya, doncs, probablement no va ser l'adequada. Van veure venir tard la crisi; la crisi no es va voler reconèixer a temps; es va planificar malament el sector financer; es van improvisar totalment les accions sobre l'estructuració bancària; es van prendre decisions o es va permetre que les preferents fossin un element de capitalització de les entitats financeres, amb el que això va produir, que va ser una comercialització massiva d'aquestes a col·lectius no finalistes, com la gent gran, com persones vulnerables, és a dir, no van saber posar límits a això; no van posar límits al crèdit; des del Banc d'Espanya se sabia la situació que hi havia i no es van voler posar límits al crèdit; no es va dotar, per exemple..., la CNMV –vam tenir aquí un dels seus directors– no va posar els recursos necessaris per poder actuar i evitar aquesta estafa de les preferents, i això ens ho va dir en seu parlamentària, per tant, consta a les transcripcions de les compareixences.

Em sembla que l'Estat, el Govern de l'Estat, en aquell moment, i qui dirigia el Banc d'Espanya no van estar a l'alçada del que demanaven els ciutadans, no van estar a l'alçada de defensar els drets dels ciutadans. I nosaltres, des del Grup Socialista, volem reconèixer-ho i demanar disculpes als ciutadans que estan patint tant per unes decisions no preses per aquell Govern.

I a Catalunya, és veritat, a Catalunya, hi havia una limitació competencial amb relació a les entitats financeres i a la seva regulació i control. És cert. I és veritat també que des de la conselleria es van enviar informes al Banc d'Espanya una mica enunciant aquesta situació que veien que podia ocórrer, i el Banc d'Espanya va seguir fent «mutis pel foro», que es diu col·loquialment. I és veritat, per tant, que va intentar fer algunes coses amb les poques competències que tenia. Però, mirin, va fer una cosa, el Govern d'entesa: va modificar la Llei de caixes. I a mi m'agradaria ser una mica crítica amb aquesta llei. Perquè, és clar, un dels elements i de les justificacions de per què es va fer aquesta modificació va ser per intentar equilibrar el poder dels directors generals donant uns sous als presidents de les entitats financeres catalanes, que mai havien cobrat. Doncs, en fi, ja hem vist al llarg del temps com això no va servir exactament de res. Només volia posar aquest incís.

Algunes coses es van fer bé. Es va voler comunicar, es va enunciar, es van transmetre informes, a l'Estat, que no va atendre les nostres peticions. Però, també, potser, des d'aquí no es va ser prou ambiciós amb la llei que es va plantejar per poder aturar alguns aspectes.

I pel que fa a les recomanacions, hauríem de dir –i amb tot el que he dit fins ara crec que compartim bastant les conclusions que avui es posen a votació i que bàsicament han estat acordades per Esquerra Republicana i Convergència i Unió, amb alguna esmena positiva del PSC i alguna també d'Iniciativa– que nosaltres no n'estem tan contents, perquè creiem que han estat poc ambicioses i valentes.

Nosaltres plantejàvem algunes coses que volia anunciar ràpidament, com prioritzar el lloguer social a l'habitatge públic, no vendre cap habitatge públic, fer una moratòria dels desnonaments, modificar la Llei hipotecària o canviar alguna orientació en el FROB. Això no s'ha incorporat, i per tant aquí estem una mica decebuts.

En fi, ha estat una comissió, creiem, positiva. Ens n'anem amb un regust agredolç. Per una banda, estem satisfets en el sentit que hem vist comparèixer gent, malgrat que altra no ha vingut, que això ho podem enviar a fiscalia perquè ho investigui. Però també és veritat que no hem pogut donar solucions a tanta gent que fa tant de temps que ho passa malament. I això, des de la política, és inacceptable. Per tant, doncs, aquest regust agredolç que ens queda, no?

Reconeixem els errors. Ens agradaria esmenar-los i que un govern socialista no tornés a caure en aquest patiment, no?, que s'ha provocat a ell mateix i a tants ciutadans. I esperem, doncs, que aquesta comissió hagi servit per donar altaveu a tanta gent i per intentar solucionar alguns dels problemes que tant i tant pateixen els ciutadans des de ja fa bastant de temps.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per posicionar-se sobre el dictamen, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc vull fer un especial agraïment a la presidenta de la comissió, d'aquesta comissió d'investigació sobre la desaparició de les caixes d'estalvi, la il·lustre diputada Dolors Montserrat i Culleré, per la bona actuació en la gestió i per com han anat, han transcorregut, tots els treballs de la comissió d'investigació sobre aquesta matèria.

Catalunya, senyores i senyors diputats, era la comunitat autònoma d'Espanya on hi havia un major nombre de caixes d'estalvi. La majoria, caixes amb més de cent anys d'història, moltes nascudes a mitjans del segle XIX, a finals del segle XIX i, inclús, algunes a principis del segle XX; caixes que tenien una funció de dinamització de l'economia de la zona on van néixer, de suport a l'economia productiva i de coixí social de les persones més desfavorides econòmicament; caixes que van ser capaces de superar i de portar a terme el seu objecte social i la seva activitat durant el crac de l'any 1929, durant l'autarquia a Espanya, durant les institucions nascudes de Bretton Woods, és a dir, el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial; caixes que van ser capaces d'estar dins la Transició espanyola; caixes que van estar també a l'entrada d'Espanya a la Unió Europea i que van estar també a l'entrada d'Espanya a la zona euro.

Doncs bé, aquest conjunt de caixes d'estalvi que van superar totes aquestes etapes el que no han estat capaces de superar són els governs socialistes de Zapatero i els trenta-quatre anys continuats de governs separatistes d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió. I, per aquest motiu, Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió han imposat les conclusions, aquests dos partits, en aquesta comissió d'investigació sobre la desaparició de les caixes d'estalvi. Avui debatем, de fet, en aquest debat, les conclusions d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Convergència i Unió, les quals han estat imposades sense cap tipus de diàleg amb la resta de grups polítics d'aquesta cambra; unes conclusions que l'únic que pretenen és exonerar de qualsevol responsabilitat els dos partits, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que han tingut a les seves mans la legislació sobre les caixes i el control efectiu de les caixes d'estalvi catalanes en aquests últims trenta-quatre anys.

Segons els partits separatistes, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, les caixes d'estalvi eren un model d'èxit. I, efectivament, ho eren. Però ho eren fins que Esquerra Republicana i Convergència i Unió hi van posar la mà. I avui, desgraciadament, de les deu caixes d'estalvi que hi havia a Catalunya no en queda cap ni una.

I això per què ha succeït? Doncs ha succeït per diferents motius. Primer, perquè les caixes d'estalvi es van convertir en una espècie de pseudobancs que competien a qui donava més crèdit sense garanties i a qui obria més oficines, no en el territori on tenia la seva activitat social inicial.

A això s'hi ha de sumar que les caixes d'estalvi, especialment a Catalunya, han estat l'agència de col·locació

dels elefants polítics de Convergència i Unió, del PSC i a vegades d'Esquerra Republicana de Catalunya. Les caixes d'estalvi catalanes no estaven dirigides per professionals de les finances i de l'economia a Catalunya, sinó que estaven dirigides per professionals dels aparells polítics de Convergència i Unió, del PSC i a vegades d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Davant d'aquesta situació de les caixes d'estalvi catalanes, els òrgans reguladors que tenien la capacitat de controlar l'activitat de les caixes eren més del mateix. Molts dels dirigents d'aquests òrgans reguladors, vinculats especialment al Partit Socialista Obrer Espanyol. Per exemple, el Banc d'Espanya, en l'època de crisi dirigit pel que havia estat secretari d'Estat del primer Govern socialista en matèria d'economia, el senyor Miguel Ángel Fernández Ordóñez, que va permetre i va encoratjar, amb el consentiment del Govern Zapatero, les fusions de les caixes d'estalvi, que posteriorment van portar a la desaparició del sistema de caixes a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

Eren aquells anys en què el president del Govern d'Espanya, Rodríguez Zapatero, socialista, ell, afirmava que Espanya tenia el millor sistema financer del món o que Espanya jugava a la Champions League de l'economia. Recordem que aquells anys qui votava al Congrés dels Diputats les mesures que prenia en matèria econòmica el Govern socialista eren sempre Convergència i Unió i el senyor Duran i Lleida. Una època en què mentre, al nostre entorn, els Estats Units, Bèlgica, Alemanya o la Gran Bretanya aportaven bilions, amb be, d'euros al sistema financer per evitar el pànic bancari, per evitar la retirada massiva de dipòsits, que portarien després al col·lapse financer, doncs en lloc de fer això, en lloc d'aportar bilions d'euros, com van fer en els països del nostre entorn, el que es va fer al conjunt d'Espanya, amb el consentiment dels partits del tripartit, va ser permetre la comercialització massiva de participacions preferents a petits inversors, jubilats i famílies, amb l'objectiu –amb l'objectiu, senyor Aragonès– de capitalitzar les caixes d'estalvi. O, per exemple, en l'àmbit hipotecari, recordem perfectament tots els d'aquesta cambra, malgrat que alguns tenen amnèsia col·lectiva, com la senyora Carme Chacón, en plena crisi financera, en plena crisi econòmica, es ventava de construir i crear deu jutjats nous per portar a terme el desnonament exprés, que va fer que milers de famílies perdessin el seu habitatge.

Davant d'aquesta situació, què va fer el Govern tripartit d'Esquerra Republicana, Iniciativa Verds i el PSC? Doncs zero. Ni un sol avís, ni una sola paraula, ni un sol canvi en l'àmbit legislatiu, tot i ser l'Administració competent en l'àmbit de les caixes. No es va fer re per aturar el sobreendeutament, per aturar l'excés d'expansió d'oficines o per acabar amb la politització massiva de les caixes d'estalvi.

A més de la desaparició del sistema català de caixes, de l'emissió de participacions preferents, de la politització dels òrgans de govern de les caixes o de l'excessiva concessió de crèdit immobiliari i expansió d'oficines, també hi hem de sumar la pèssima gestió de les finances públiques que es va portar a terme en aquella època..., i que haurien pogut servir, si s'hagués portat

bé la gestió de les finances públiques, per poder respondre a la fallida del sistema financer.

Què es va fer en aquella època? Doncs vam veure com l'any 2009, per exemple, a l'economia espanyola hi havia un dèficit públic de l'11 per cent del producte interior brut. O, per exemple, a la Generalitat de Catalunya, l'any 2010, hi havia un dèficit públic que superava els 8500 milions d'euros, sent la Generalitat de Catalunya la comunitat autònoma més endeutada de tot Espanya.

Avui, senyores i senyors diputats, gairebé un any després de l'inici dels treballs d'aquesta comissió d'investigació, la situació del sistema financer ha canviat completament. Avui ja no hi ha cap perill de fallida del sistema financer. Avui ja ningú dubta que Espanya no necessita cap rescat de la troïca, malgrat que ho va demanar el senyor Mas-Colell en el seu moment. Avui ja no hi ha cap dubte que no hi haurà cap *corralito* a l'economia espanyola, com va succeir a Xipre o l'Argentina fa uns anys. Avui Espanya es finança amb uns tipus d'interès menors dels dels Estats Units d'Amèrica. I avui veiem com gràcies al fet que les polítiques socialistes fracassades a l'estil Podemos, de regalar quatre-cents euros a tothom o de fer el Plan E, han desaparegut..., i això, afortunadament, permet que Espanya surti de la crisi, creï ocupació i estigui en recuperació econòmica.

Tot i això, queda encara molt per fer. Queda aprofundir en la unió bancària europea; reforçar els òrgans de govern; evitar qualsevol temptació de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa Verds de fer una espècie de banc central català o de banc públic per col·locar amiguets i intentar substituir el Banc Central Europeu en cas d'una hipotètica Catalunya separada del conjunt d'Espanya, i per tant de la Unió Europea; s'ha de seguir amb la consolidació fiscal; s'ha de seguir treballant perquè el crèdit arribi a les pimes i a les famílies, i s'ha de seguir amb la prohibició de comercialitzar participacions preferents i productes similars entre jubilats, famílies i petits inversors.

Senyores i senyors diputats, no només s'han perdut les caixes d'estalvi, sinó que en aquest procés el Govern d'Espanya, mitjançant el FROB, ha hagut d'injectar més de 18.000 milions d'euros a les caixes d'estalvi catalanes per evitar que els estalviadors catalans perdessin els seus dipòsits.

En definitiva, els poders públics tenim l'obligació de posar les bases perquè una situació com la que hem viscut no es torni a produir. I al mateix temps hem de demanar a la justícia una actuació ferma i veloç davant els dirigents de les caixes d'estalvi que han actuat de forma negligent, abusiva i fora de la llei. Per això, senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari del Partit Popular català exigim que als responsables de les caixes d'estalvi desaparegudes que han actuat fora de la llei se'ls investigui, se'ls jutgi i paguin pel que han fet, tornant els diners que hagin pogut sotstreure de forma il·legal i complint les penes que estableix el Codi penal.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per posicionar-se, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en primer lloc vull fer un agraïment a tota la gent que ha col·laborat amb el nostre grup tant en la preparació de les diferents sessions de la comissió com en les conclusions. Aquest no ha estat un treball individual del David Companyon o del Joan Mena, o meu mateix, sinó que sortosament hem comptat amb la col·laboració dels treballadors i treballadores de les entitats financeres analitzades i d'entitats de consumidors, com Adicae, Estafa Banca, la Plataforma per una Banca Pública o la PAH, les propostes de les quals ens han estat molt útils també per a les recomanacions.

En aquest sentit, vull fer un reconeixement a totes les plataformes i entitats que han lluitat pels drets i la dignitat de la gent, perquè moltes famílies no es quedessin sense casa, perquè moltes famílies no perdessin els seus estalvis, que van guanyar treballant tota la vida.

I també volem fer un reconeixement a tota aquella gent que no es va deixar comprar ni la van fer callar, malgrat les pressions i les amenaces que van rebre. Sortosament, de gent d'aquesta n'hi hagut a totes les caixes. Però especialment vull destacar la gent valenta i imprescindible de Mataró i del Penedès.

La crisi del sistema financer és l'epicentre de la crisi del sistema econòmic i de la devastació social que ha provocat. El rescat del sistema financer comporta una quantitat ingent de recursos públics: 108.000 milions d'euros, l'equivalent a totes les pensions d'un any que hi ha en els pressupostos generals de l'Estat. Això segons els tribunals de comptes, més 110.000 milions d'euros en aval, 40.000 milions d'euros en crèdits fiscals, 355.000 milions d'euros de préstecs del Banc Central Europeu, que han servit no per facilitar el crèdit a les empreses, sinó per comprar deute públic a costa, novament, de la gent. Un de cada tres euros d'increment del deute públic es genera com a conseqüència del rescat de les caixes. Els ajuts a les entitats financeres es paguen amb retallades en la salut, l'educació o la dependència. Sense ajuts públics i trucs comptables, les caixes i bancs, que ara diuen tornar a tenir guanys, tindrien pèrdues. Perquè en aquesta història, en aquesta desgraciada història, hi ha guanyadors i perdedors. Es produeix una transferència brutal de les rendes del treball a les classes més riques mentre la majoria s'empobreix, i el rescat bancari n'és una peça fonamental.

El resultat de tot aquest procés ha estat la desaparició del sistema català de caixes. La darrera, «la Caixa», definitivament apropiada per la seva cúpula directiva.

Sobre els treballs de la comissió, dir que han estat uns treballs, malauradament, incomplets i parcials. Els vots de Convergència i Unió i del PP i l'abstenció del Partit Socialista van impedir la compareixença dels principals responsables de «la Caixa», de Fainé i

Nin, d'Oliu, del Banc Sabadell, de Botín, del Santander, de González, del BBVA, entre d'altres, la compareixença dels quals hauria estat molt necessària tant per les seves responsabilitats en la comercialització de preferents –aquí «la Caixa» hi ha tingut un paper molt destacat– com pel paper que han tingut en la reestructuració del conjunt del sistema financer. Vetar la compareixença de «la Caixa» no és acceptable en termes democràtics. És una expressió del poder polític d'aquesta entitat, no del fet que aquesta entitat fes les coses bé.

També hem de recriminar la no-compareixença dels màxims responsables de l'Estat. I, per això, aquest Parlament, a proposta nostra, n'aprovarà la reprovació.

Amb relació al dictamen acordat entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, no hi donarem suport en termes generals, només a alguns punts concrets, per les següents raons.

Primer, perquè creiem que és insuficient, que no va al fons de la qüestió de la crisi de les caixes. Són unes conclusions que expliquen més el què que el perquè. No estem d'acord amb una de les tesis de les conclusions, que diu: «Es pot afegir com a conclusió general sobre l'actuació de les entitats financeres que aquestes haurien d'haver estat més atentes i corregir pràctiques de gestió que podien esdevenir perilloses en el cas d'un canvi de cicle econòmic.» No era un problema d'estar més atent, no era només un problema de gestió. Era un problema estructural d'una política econòmica neoliberal impulsada pels governs del PSOE i del PP amb el suport de Convergència i Unió, que va promoure un model de creixement basat en l'especulació financera i l'expansió sense fre del crèdit. És un problema estructural d'un capitalisme financer especulatiu i d'una regulació legislativa que va permetre la desregulació del sistema de caixes. És un problema de la mateixa configuració del sistema de caixes, que aquestes perdessin la seva funció social i el lligam amb els seus territoris d'origen.

Esquerra Republicana, malauradament, ha optat per aigualir les seves propostes amb l'acord amb Convergència i Unió. No deixa de ser sorprenent que es passi de puntetes en casos com el de Caixa Penedès o que no es digui res de les irregularitats de Caixa Girona, dels seus casos d'incompatibilitat. Allí on hi ha implicada gent de Convergència i Unió no es diu res.

Les nostres conclusions han volgut respondre a tres preguntes: què ha passat, quins són els responsables i quines són les actuacions més urgents que cal emprendre.

Sobre el que ha passat, la major part dels compareixents han atribuït la fallida de les caixes a la crisi, a la crisi com un accident natural, una tempesta vinguda dels Estats Units, com va dir Narcís Serra.

Pel nostre grup, la crisi financera i la desaparició de les caixes han estat conseqüència d'un enorme frau que té uns responsables concrets. En paraules de John Kenneth Galbraith, un liberal d'esquerres nord-americà, l'economia capitalista actual es basa en un frau. Es difon una versió de la realitat d'acord amb les pressions

pecuniàries i els interessos de les elits directives de les grans corporacions, una versió de la realitat que no té res a veure amb el que passa. Aquest contrast entre relat oficial fals i realitat és per Galbraith la base del frau del sistema econòmic. I això és el que ha passat.

Un frau és una política que afavoria la compra d'habitatge amb la Llei del sòl o amb desgravacions fiscals, amb el mantra que l'habitatge mai baixa de preu, que era la inversió més segura. Hi ha frau més gran que afirmar, com van fer molts dels compareixents, que no s'esperaven que la bombolla esclatés? Hi ha hagut mai a la història cap bombolla especulativa que no esclatés? Hi ha frau més gran que negar que hi hagués una bombolla immobiliària, com van fer els governs del PSOE i del PP? Un frau és la competència irresponsable de les caixes per obrir oficines i expandir-se més enllà del seu territori d'origen. Un frau ha estat el reguitzell de males pràctiques i abusos en la comercialització d'hipoteques, que van convertir les hipoteques en una condemna de per vida per a molta gent, sense dret a una segona oportunitat. Un frau i una estafa és la comercialització de preferents i deute subordinat a petits estalviadors, gent treballadora, gent sense coneixements financers, que van ser tractats com si fossin inversors, a costa dels quals es va fer el primer rescat de les caixes. Un frau, evidentment, són les retribucions desorbitades dels directius de Catalunya Caixa, el robatori –perquè s'ha de dir així, directament, «robatori»– que va perpetrar la cúpula de Caixa Penedès o la presumpta venda de les preferents de la família De Dòria, exdirector general de Caixa Laietana, mentre els altres clients perdien els seus estalvis, un frau en el qual les empreses auditors han estat les còmplices. Però el darrer frau és que entitats que eren patrimoni públic, bé comú, que han estat rescatades amb diner públic, passessin a mans privades, a mans dels grans bancs a preu de saldo, com pot passar amb Catalunya Caixa.

Davant d'aquest desastre, no pot ser que no hi hagi responsabilitats judicials i polítiques. Nosaltres no ens resignem a la impunitat, no ens resignem a sentències com la de Caixa Penedès, aquesta mena de dació en pagament judicial que ha permès que no entressin a la presó.

Quins són els responsables? Per nosaltres els responsables són les cúpules directives de les entitats, els directors generals que es van apropiat pràcticament de les caixes, amb un poder omnímode que facilitava el robatori, com hem vist amb Caixa Penedès, amb actuacions despòtiques a Caixa Laietana o vulnerant principis bàsics i incompatibilitats, com és el cas de Caixa Girona. Són responsables els consells d'administració i els presidents, perquè no feien el paper de control que havien d'haver fet. Són responsables el Banc d'Espanya i la Comissió del Mercat de Valors, perquè no van realitzar les funcions que els pertocava com a reguladors, malgrat que en el cas del Banc d'Espanya els seus inspectors ja van avisar del risc que passava, en què incorrien les entitats financeres el 2006.

I són especialment responsables els governs de l'Estat, tant del PSOE com del PP, en ambdós casos per pro-

moure la bombolla immobiliària que van negar. No es va establir cap límit ni a la inversió immobiliària ni a l'endeutament als mercats financers. El Govern Zapatero va negar la crisi, va assegurar que teníem un dels millors sistemes financers del món i no va intervenir a temps. La seva versió era que no havia esclatat cap bombolla, sinó que es produïa un aterratge suau de l'economia. El Govern del PP va culminar el procés, amb el suport de la troica, de destrucció definitiva de les caixes. La nostra tesi és que hi ha hagut una voluntat deliberada per part dels governs i per part de l'oligopoli bancari d'eliminar, de carregar-se, el sistema de caixes. I també el Govern de la Generalitat, amb porció a les seves competències, té la seva part de responsabilitat, per passivitat, tant en la defensa del model de caixes com en la defensa dels consumidors.

Finalment, quines són les actuacions més urgents? La necessitat d'impulsar una banca pública. No és acceptable que entitats com Catalunya Banc, que han rebut més de 12.000 milions d'euros, siguin ara privatitzades, quan són un patrimoni públic que hauria de romandre en el sector públic. Cal una banca pública sotmesa a control democràtic i que funcioni amb criteris ètics. Cal la creació d'un parc d'habitatges públics amb els habitatges de la Sareb. Cal que la Generalitat es personi com a acusació particular en tots els procediments judicials oberts contra les entitats financeres.

I, finalment, el nostre grup d'aquesta comissió en treu una conclusió. José Luis Sampedro deia que la crisi, un problema econòmic en principi, neix de la dominació política, de la submissió dels governs al poder financer. La crisi econòmica és una crisi de la democràcia, i el major repte és salvar la democràcia del control del poder financer, és sotmetre el poder financer al control democràtic.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per posicionar-se pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, esta comisión, que se puso en marcha a solicitud, además del Partido Popular y de Iniciativa, además de estos dos partidos, de nuestro grupo, ha terminado ya sus conclusiones y las formula hoy en el Parlamento de Cataluña.

Se ha discutido mucho..., y además lo dice mucho la ciudadanía. Cuando nos interpela nos dice: «Bueno, pero ¿esto va a servir para algo? Estas comisiones, esta comisión especial en la que os tiráis un año debatiendo, ¿sirven para algo?» Se ha dicho también aquí por parte de la representante del Grupo Socialista que sirve para poco, pero para algo sí que sirve. Y se han asumido responsabilidades, que eso ya, por parte de la representante del Partido Socialista, en la medida que le corresponde en representación de su partido, ha estado bien. Ha entonado también un *mea culpa*, lo cual dignifica también en parte la política. Para eso ha

servido. Ha servido también para que los responsables que vinieron a comparecer ante los parlamentarios, que son los representantes del pueblo, no aceptasen en absoluto ningún tipo de responsabilidad en su gestión. Todo lo atribuían al tsunami económico en el que ellos decían haberse visto inmersos sin culpa ninguna. Por tanto, parece que sí que es interesante que desde el Parlamento, desde los representantes de la ciudadanía..., se exponga a la vista de los parlamentarios, y, después, como si fuera un escaparate, a la vista de la sociedad qué es lo que ha ocurrido.

Para nuestro grupo, y así lo hemos hecho constar nosotros en nuestras conclusiones y hemos apoyado las conclusiones que iban en la línea que diré, ha habido un primer problema en la cuestión de las cajas que ha propiciado esta desaparición de nueve de las diez cajas que teníamos, y un problema grave en que quizá no se ha abundado lo suficiente. Es la configuración jurídica de las cajas. El modelo de gobierno de las cajas, formadas por un presidente sin poderes ejecutivos; un consejo de administración que en realidad estaba formado por personas que carecían de la experiencia suficiente en el sector financiero, nombradas por una asamblea, que muchas veces pecaba de excesivo localismo y de endogamia... Los miembros de las asambleas estaban muchas veces..., se propiciaba la participación de alguno de los miembros de la asamblea..., que luego llegase a los consejos de administración por medio de grupos de apoyo político. Y, por tanto, teníamos unos consejos no especialistas, endogámicos y poco propicios a cuestionar las decisiones que tomaban los equipos directivos de las cajas. Por tanto, eran consejos de administración que en realidad debían ser un muro de contención ante la actuación de la dirección y debían visar cuáles eran las conductas que se realizaban en las cajas, y no sirvieron para eso.

Otro problema en la configuración jurídica de las cajas era la imposibilidad de acudir a los cauces normales para capitalización. Cuando empezó a evidenciarse que el riesgo de las cajas estaba muy concentrado en el ladrillo y que estaba en compromiso futuro la solvencia de estas instituciones, resultó que las cajas, al no ser sociedades de capital, no podían acudir a los cauces de las ampliaciones de capital como en otras sociedades mercantiles, y eso acabó derivando en la comercialización de productos financieros..., que lo que se pretendía era que capitalizasen a las cajas. Y esa capitalización acabó haciéndose a costa de los ahorros de los pequeños impositores, que nunca quisieron ser inversores pero que se vieron engañados por su propia oficina bancaria, que, necesitada de solvencia y de capital, echó mano precisamente de los más desfavorecidos, engañándoles, y obtuvo esos depósitos, que nunca quisieron ser inversiones y que pasaron a ser inversiones de ahorradores que nunca quisieron dar su dinero a la caja, con dificultad para luego realizarlo y con falta de liquidez.

Otros defectos que han propiciado el desastre de las cajas: la expansión basada en el ladrillo por unos equipos directivos que miraban los resultados y que se alejaron de las pautas tradicionales de la caja de ahorros, que era que estaba más basada en el pequeño ahorro,

en la concessió de hipotecas para vivienda siguiendo, digamos, los parámetros habituales que se piden en el crédito bancario, y que se abandonaron los parámetros del crédito bancario y llegaron a concederse hipotecas a personas sin la suficiente solvencia, sin la suficiente garantía de devolución, comprometiendo muchas veces estas hipotecas con garantías y avales de otras personas que se comprometían también al final en el pago de estos créditos hipotecarios.

Y, en fin, luego, ya entrando en la cuestión de la vulneración de los derechos a los consumidores, pues nos encontramos con que estas hipotecas se comercializaban, además, con unas cláusulas suelo abusivas, con unas tasaciones excesivas, con tasadoras –empresas tasadoras– relacionadas con el propio banco interesado, unas tasaciones que luego, cuando ha habido que ejecutar a las personas las hipotecas, no se han respetado las tasaciones que el propio banco aceptó como valor de tasación en caso de subasta y se han subastado casas por valor muy inferior al precio que las personas pagaron. Y todo ello ha desembocado en una lamentable crisis social con desahucios a muchas personas que han visto declarados vencidos sus créditos con cuotas irrisorias impagadas, y toda esta voracidad bancaria ha acabado con personas, al final, en la calle.

Eso ha sido uno de los problemas con grave vulneración de los derechos de los consumidores y el otro, la venta de productos financieros complejos a la que nos hemos referido, con abuso de confianza. Hemos hablado también en la comisión en reiteradas ocasiones y lo tenemos que reiterar aquí también otra vez, de estafa, un engaño por parte de las entidades con ánimo de proveerse de fondos a costa de la ignorancia por parte de los consumidores de cuáles eran las obligaciones que asumían. Por tanto, en ese contexto, con unas cajas que estaban lanzadas a una voracidad financiera grande, allí converge una crisis grandísima financiera, un paro que hace que no se devuelvan los créditos, una burbuja inmobiliaria que estalla y llegamos al desastre en el que nos encontramos.

Conclusiones de la comisión. Han faltado comparaciones de los que se habían llamado, y se contiene una reprobación en las conclusiones por causa de ello. Ha habido una politización en las conclusiones que nos ha llevado a nuestro grupo, a Ciudadanos, a no apoyar alguno de los puntos, aunque, en general, en la medida en que lo que yo he expuesto ha quedado reflejado también en el informe final de la comisión, damos apoyo a muchos puntos, pero a otros no podemos darlo porque al final lo que sí que ha ocurrido aquí es que algunos partidos políticos han usado estas conclusiones para apuntar a las cajas en las que otros partidos influían, y aquellos otros partidos que influían en unas cajas han procurado cargar las tintas en las acciones de los otros partidos, por lo tanto...

Y luego otra cosa que es, en el ámbito este del proceso soberanista-separatista en el que estamos inmersos, también se ha intentado cargar las tintas en las responsabilidades de las instituciones del Estado, que las tienen y muy graves –que las tienen y muy graves–, pero se han orillado absolutamente las culpas que puedan corresponder a nuestras autoridades autonómicas, a la

conselleria de Economía y a la *conselleria* de Empresa i Ocupació; a la de Economía, por falta de influir en las competencias que tenía estatutarias en la gobernanza de las cajas, que claramente no ha funcionado y ha sido una de las causas de la crisis, y por parte de Empresa i Ocupació, en consumo, que es la competencia que tienen y que ha sido absolutamente inoperante para defender a todas esas personas perjudicadas por la venta indebida de productos financieros. Por lo tanto, sí que han fallado instituciones del Estado que, de haber actuado debidamente, no hubieran llegado las cosas hasta aquí, pero también las instituciones de la Generalitat. Y, por tanto, nosotros, nuestro grupo, se duele que al final estas conclusiones no han sido todo lo rigurosas y objetivas que deberían haber sido. Daremos apoyo, en general, a casi todos sus puntos, pero en otros no podremos darlo por esta razón.

Y, por último, nos sumamos a la recomendación de que sea la Fiscalía quien estudie si se ha podido incurrir en delitos, que nosotros creemos que sí, pero también, como aquí se ha dicho, somos un órgano legislativo y no un tribunal y serán los tribunales quienes deban dilucidar la responsabilidades en las que los gestores de la cajas hayan podido incurrir.

La presidenta

En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Amb un exercici molt, molt extrem de síntesi intentaré dir tot el que volem dir. Hi ha una de les frases més dures de Berlusconi i de la seva impunitat, que és «la veritat no canvia res –*la verità non cambia niente*», i això és el que passa avui, que la veritat no canvia res. La comissió no estava per dilucidar què ha passat, que ho sabem tots, fa set anys, en els set anys de la crisi, sinó sobretot qui ha sigut; i de qui ha sigut, malauradament, en queden totes les ombres i cap aclariment. I segurament també aquella metàfora que qui va fer el malalt ens pretén vendre l'hospital.

Segona prèvia sobre el funcionament de la comissió. Absolutament crítics, perquè hi ha hagut una degradació democràtica, un encobriment manifest i una anomalia institucional profunda limitant l'abast de les tasques imprescindibles d'investigació que havíem de dur a terme. El vet inicial, s'ha dit, de «la Caixa», de personatges com Isidre Fainé o Sebastià Sastre, que podien, també, explicar molt del que ha passat amb el sistema català de caixes, més encara quan «la Caixa» és l'entitat que més preferents va col·locar al mercat català i espanyol, 4.897 milions d'euros en preferents, i va ser pionera en la bancarització de les caixes a mitjans de la dècada dels vuitanta. La insidiosa, insultant i vergonyant *omertà* de què han fet gala molts dels compareixents, que han desplegat tot el repertori de la impunitat i de la desídia, «va ser el d'abans», «va ser el de després», «a mi que em registren, jo no he sigut».

I òbviament, també la comissió, en el si del decurs de les tasques de la comissió d'investigació, de delictes de desobediència amb la negativa a comparèixer.

Nosaltres no acceptem la reprovació, hi ha un delicte penat i reconegut a l'article 502 del Codi penal i al Reglament del Parlament de Catalunya. On queda la dignitat de la casa? Per què es neguen a fer justícia i a fer complir la llei de gent que s'ha passat aquest Parlament per l'arc del triomf? Entre ells, la plana major del Partit Popular, òbviament, i també exministres del Partit Socialista. Per tant, tornem a demostrar l'escassa viabilitat, la poca operativitat, la poca dignitat també i la nul·la eficàcia de la investigació. Veig incomparències i silencis espessos i densos que configuren la trilogia de la impunitat.

Agraïments –nosaltres ho vam dir a les nostres conclusions–, només a les víctimes que han comparegut, als afectats per l'estafa de les preferents, a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, a aquell teixit social que ens ha ajudat a intentar esclarir què ha passat. Sobre les causes de la desaparició, de l'anatomia d'un crim que ha fet desaparèixer el sistema català de caixes, té el seu origen en el neoliberalisme, que va promoure orgies ja des de finals de la dècada dels setanta, i tots els governs, tots, que li van riure les gràcies, els abusos i els saquejos. S'ha parlat de moltes causes, perversió, alteració i adulteració de la seva missió social, implicació directa de les caixes en l'orgia especulativoimmobiliària, en la febre de l'or i en el tsunami financer, expansió territorial irracional, la desbordant cultura de la cobdícia protagonitzada pels equips directius amb el vot de tots els partits i sindicats que estaven presents als consells d'administració, la monitorització politicoconstitucional, les portes giratòries i les legislacions *ad hoc*, com la col·locació en condicions concretes del senyor Narcís Serra 2006-2008, la creixent hostilitat del Banc d'Espanya i dels mercats financers i directament, i això és el que obliden fonamentalment aquestes conclusions, l'acció política, institucional i legislativa dels successius governs, des del decret Fuentes Quintana a finals dels setanta, al Decret 1582/82 fet a mida de «la Caixa» pel PSOE, fins a les reformes del 2006 i 2008, fins a l'estocada final de la LORCA del 2010. Les caixes van jugar al pòquer i van perdre al pòquer; algunes caixes no van jugar al pòquer i mai van perdre al pòquer, i són les caixes cooperatives. Que ningú digui que era inevitable, perquè qui no va jugar al pòquer no va perdre al pòquer.

Cui prodest? Els de sempre, la banca sempre guanya: Santander, BBVA, «la Caixa», Sabadell, el sector més oligàrquic de l'àmbit financer. De còmplices i complicats no rubricarem aquestes conclusions perquè estem farts de trampes al solitari i d'encobriments. Hi ha hagut una sistemàtica legal d'impuls polític que és responsable directe de les desaparicions de les caixes, en la crònica d'un frau, d'una estafa dissenyada també políticament, i avui no val tirar pilotes fora. Algú va legislar la barra lliure i va llaurar el terreny perquè això passés. El regulador es fa l'orni, la tasca del supervisor és kafkiana: com es pot tenir divuit inspectors per a 24.000 sucursals? O la Direcció General de Política Financera mai va ser part de la solució, sinó del problema. O sigui, és a dir, una política deliberada d'afeblir, minimitzar i desaprovar el que havia de ser el regulador i el supervisor. Amb la Comissió Nacional del Mercat de Valors l'acudit, la tragèdia és que

en set anys de crisi ha fet sis sancions i dotze expedients per tota la crisi. La màfia mai s'investiga a si mateixa, efectivament; 1 milió d'euros al Santander per col·locar preferents fraudulentos. Els que s'animen tant amb l'*american way of life* i els Estats Units, saben quan ha pagat Bank of America? 8.800 milions d'euros, 5.000 en multes –5.000 milions en multes– i 3.300 per a les víctimes. Per als que s'enlluernin amb l'*american way of life*.

Nosaltres hem vist de tot en aquesta comissió: paradisos fiscals, plans de pensions milionaris, sous estratosfèrics, gàngsters amb corbata, avui condemnats. Avui podem dir que la cúpula de Caixa Penedès són delinqüents, tot allò que van negar, són delinqüents, i amb una part, només amb una part d'allò robat, se n'ha anat a casa *de rositas*.

Hi ha també –i amb això acabo– dues lectures més. Aquí hi ha moltes mentides, sobretot la del relat, però, en tot cas, hi ha una lectura que és la que ens interessa a nosaltres, que és la penal, la criminal i la criminològica des d'un punt de vista dels delictes corporatius i dels danys socials massius causats a la nostra societat. No tinc temps d'expressar tot el que significa l'atractament, l'espoli i l'assalt al patrimoni públic, el robatori, finalment la transferència de baix a dalt, l'acumulació per desposseïció, el gran cop que ha suposat la caiguda de les caixes preferents. Sí que hi ha hagut *corralito*, senyor Coto, cinc anys de *corralito* per a milers i milers de famílies, i el *corralito* mai és definitiu, és durant un temps. Cinc-cents mil execucions immobiliàries i les pitjors retallades des del final de la dictadura. La banca va guanyar abans 169.000 milions d'euros amb el tsunami immobiliari; durant, 69.000 milions de rescat, 117.000 en avals, 313.000 en crèdits tous que no serveixen per reactivar l'economia, sinó per especular amb el deute públic espanyol. S'ho hauran de fer mirar, i en això també són responsables vostès, que l'especulació sobre el deute financer continuï. La banca espanyola ha guanyat 17.000 milions d'euros només comprant diner barat al BCE i venent-lo car i comprant deute a Espanya.

I finalment, tres reflexions finals. No expliquem res del major frau bancari de la història d'aquest país –de Catalunya, estic parlant–, 12.000 milions d'euros de forat a Caixa Catalunya i encara aquí mai ningú és responsable de res. I és en aquesta transfusió de sang on també se'ns escapa el que estem pagant com a rescat bancari, que és les pitjors retallades socials des del final de la dictadura. Per a nosaltres estem davant d'un espoli social, això és la desaparició de les caixes, abans, al segle xx hi havia cops d'estat, crims d'estat i raons d'estat; avui hi ha cops de mercat, crims de mercat i raons de mercat. Exigim reconeixement, reparació i garantia de no-repetició, això no ha passat, avui no és l'hora de parlar d'alternatives, que n'hi ha, banca ètica, que tornin les caixes, hauran de tornar. Però, malauradament, la nostra conclusió és que no n'hem après res, de la crisi, que l'especulació continua i que *show must go on*.

Votarem pràcticament en contra de totes per insuficients, superficials, estèrils i inútils. Ens abstindrem per respecte a les que fan referència a consumidors.

Només votarem a favor de la del Banc d'Espanya i la que comunica a fiscalia determinats fets. Vigilin amb el llenguatge: en les consideracions, a l'1.8 posa «establir límits a les males pràctiques». No, establir límits a les males pràctiques, no: prohibir les males pràctiques i perseguir-les! I això de fiscalia, amb una referència interessant: aquí es diu que es porti a fiscalia, però un altre cop la societat va per davant d'aquest Parlament. Caixa Penedès, Catalunya Caixa, Caixa Laietana, és també acusacions populars, els que hem decidit –la CUP, entre elles– personar-nos i obrir processos judicials. Aquesta és la realitat de les conclusions i el vot de la CUP - Alternativa d'Esquerres, però permetin-me tres cites per acabar. La primera també, tornant als Estats Units, a Henry Ford, que deia que, si la gent sabés com funciona el sistema bancari, abans de demà al matí hi hauria una revolució.

Segona, com diran que això ho diu la CUP i aquestes coses, ens n'anem a *La Vanguardia*, buc insígnia per a molts de vostès, diumenge passat, que expliquen aquesta comissió i diuen, un dels màxims responsables de la secció d'economia: «Esta semana la comisión de investigación sobre la crisis de las cajas de ahorro del Parlamento de Cataluña ha ofrecido un lamentable ejemplo de cómo escurrir el bulto. Dos, la comisión ha considerado conveniente juzgar a casi todo bicho viviente menos a sus pares políticos. ¿Tendrá esto que ver con el hecho de que la gran mayoría de los partidos que la integran ha asumido labores de gobierno en plena burbuja? Ninguna autocrítica de la actitud sumisa de los distintos gobiernos de la Generalitat, que unos tras otros defendieron el modelo catalán de cajas sin enterarse aparentemente de lo que estaba pasando. Otro caso es cómo la inefable comisión pasó de puntillas por el caso Catalunya Caixa. Simplemente se pone de manifiesto el intento de eludir responsabilidades políticas.»

I acaba l'article: «Es el problema de defender que se hace todo bien y que la culpa siempre le corresponde solo a otro. El resultado es que en Cataluña se ha producido una enorme desamortización con las cajas, que han pasado a ser de propiedad social a sociedades por acciones y el coste social ha sido doble, primero por la pérdida en sí y segundo porque encima los ciudadanos han tenido que poner miles de millones para taponar el agujero.» *La Vanguardia*, diumenge passat.

I finalment, una frase que hem repetit moltes vegades, que és la d'Agustí d'Hipona: «Si els governs s'abstenen de l'acció de la justícia només queda una colla de lladres i pirates.» Aquesta comissió no ha restablert la justícia; per tant, retinguin la resta de la frase. Dit amb altres conceptes actuals: els banquers responsables, a la presó, que és el seu lloc –ho han dit premis Nobel de la pau, que fins que els que han causat la crisi no estiguin a la presó no ens en sortirem–, i els castellers al carrer i a les places, en llibertat. Sergi, llibertat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé, gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, més d'un any de treball de la Comissió d'Investigació sobre Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors, un enunciat de comissió molt llarg, una comissió molt llarga, però un resum molt breu: sí que hi ha responsabilitats i sí que es van vulnerar els drets dels consumidors, dels ciutadans.

Aquesta ha estat una comissió llarga. Més de noranta persones han passat a donar el seu testimoni. Hi hem escoltat de tot, des de la barra d'alguns a les pilotes fora dels altres, a la visió crítica i autocrítica dels de més enllà, fins també les persones més directament afectades pel desgavell de la crisi financera, des dels afectats per les preferents fins als treballadors de les caixes. També hem assistit a silencis vergonyants i viscut absències notables. Però, malgrat això, crec, el nostre grup creu que ha estat una comissió útil, una comissió al servei d'esclarir els fets, però més enllà i de manera molt més important, al servei d'esdevenir aparador i altaveu; aparador per on han passat alguns dels protagonistes de l'enfonsament de les entitats financeres i altaveu des d'on s'han escoltat els testimonis de la gent normal i corrent que n'ha pagat les conseqüències. Així, avui podem afirmar que el Parlament de Catalunya ha fet un bon servei, que ha estat al costat de la gent i ha posat davant dels representants legítims del poble de Catalunya aquells qui van ser protagonistes de la gestió de les caixes i aquells qui, fonamentalment des de la lluita en defensa dels drets dels consumidors, van ajudar a trobar les claus per entendre per què avui ens trobem davant d'una pèrdua de quelcom intangible com és la confiança en nosaltres mateixos, en la societat i, especialment, en el sistema.

Hi ha qui ha sortit aquí a discutir si les conclusions són parcials o si són massa toves. Jo afirmo que no són ni una cosa ni l'altra. No són parcials perquè recullen amb força exactitud una seqüència de fets que assenyalen períodes, responsables i decisions mal preses, i ho fa sense condescendència. És veritat, tampoc no ho fa amb insults, amb sentències fermes ni amb crides revolucionàries, però aquesta comissió no ha estat una estora per on s'han eixugat els peus els poderosos. Hem viscut episodis de tensió en les intervencions, de retrets, de gestos que buscaven una fotografia, però, més enllà de tot això, les conclusions que finalment arriben al Ple no expressen només afirmacions estètiques o ideològiques, no són només titulars agraiats. Els diputats i les diputades no som jutges estrella, no som advocats detectius, no som l'oracle dels antics, que decidia qui vivia i qui moria, som ciutadans que ostentem la representació d'altres. I és amb aquesta filosofia amb la qual el nostre grup ha treballat durant més d'un any per analitzar serenament i objectiva el paper que cadascú ha tingut en un fet innegable: que el model català de caixes d'estalvi ha desaparegut, que hi ha milers de consumidors afectats i que molts treballadors han perdut la seva feina. Hem pogut constatar que hi ha hagut una actuació per part d'algunes entitats que es pot considerar com a estafa, pel que fa, per

exemple, a la comercialització de preferents, amb unes conclusions que afirmen que es va actuar amb mala fe i vulnerant els drets dels consumidors.

En el terreny de les responsabilitats volem assenyalar-ne també una sobre la qual no hem pogut interrogar atesa l'absència dels seus responsables –o irresponsables. El Banc d'Espanya és, en aquest sentit, per la seva negligent actuació de supervisió de segons quines entitats, responsable, també, del que aquesta comissió ha investigat; ho és i no pot al·legar desconeixement del que passava, perquè se'l va advertir des de dins i des de fora que els excessos de risc que estaven assumint les entitats podien generar problemes de solvència a curt termini. Ho va fer l'Associació Professional d'Inspectors del Banc d'Espanya l'any 2006 en un escrit enviat al governador i a l'aleshores ministre d'Economia. El Banc d'Espanya va permetre la multiplicació del risc assumit per les entitats financeres, el Banc d'Espanya va permetre que les entitats dissimulessin les seves pèrdues patrimonials, el Banc d'Espanya va deixar créixer la bombolla i va incentivar que les entitats financeres anessin a buscar diners de clients minoristes per a productes financers complexos, amb les conseqüències que ja hem vist. Per tant, hi pot haver gestors àvids o cobdiciosos; hi pot haver consells d'administració amb déficits de governança, però, tocant l'os del problema, hi va haver el Banc d'Espanya.

Per tant, les conclusions que avui es voten són clares i directes en el diagnòstic del procés analitzat i fan diverses recomanacions per tal de millorar els mecanismes de control del sistema financer català i garantir una millor protecció dels drets dels consumidors, recomanacions per tal de garantir el compromís social de les entitats financeres després de constatar com s'ha preservat una part notable de la seva acció social, recomanacions per assegurar mecanismes de control i supervisió del sistema més eficaços, per impedir incentius vinculats a la comercialització de productes de risc, per reforçar el control dels riscos dins les entitats financeres, per obrir nous períodes d'arbitratge, per reforçar l'Agència Catalana del Consum perquè pugui continuar fent la bona feina que ha fet durant tot aquest temps.

Amb tot aquest contingut, i moltes altres qüestions que per temps no podem esmentar i que, a més a més, ja s'han esmentat prèviament a la nostra intervenció, el nostre grup vol posar de manifest que aquestes conclusions no són un pamflet populista; tampoc no són una tesi d'història econòmica i, més enllà, no són, segur, una descripció freda d'allò que succeí sense apuntar per què va succeir. Aquestes conclusions no aixequen acta notarial i prou d'una defunció; són un document que descriu com, quan un país disposa de diners barats, pot caure en l'error de no donar-los valor i pensar que són infinits i que l'especulació, individual o col·lectiva, orientada només a tenir més i més béns materials pot destrossar de forma irremediable l'intangible del comunitarisme.

Cal afirmar també que no totes les caixes han desaparegut per mala gestió. N'hi ha que ho han fet simplement perquè la decisió de bancaritzar el sistema

financer les ha arrossegat, i aquesta ha estat una decisió exògena, externa a les entitats i a la política catalana. Cal deixar clar que hi hauria hagut caixes del país capaces d'aguantar la crisi perquè s'havien gestionat amb criteris de prudència; d'altres, no –d'altres, no. Són la majoria de les que aparentment eren més grans, les que et trobaves fins a la sopa, les que convertien en els seus clients les persones que no rebien la hipoteca d'alguna de les entitats que, curiosament, finalment no han necessitat diners públics, les que per ésser solvents i equilibrar balanços van haver de córrer a col·locar productes híbrids a ciutadans aprofitant la confiança que després van decebre.

Catalunya, certament, ha perdut les seves caixes, però té dos bancs entre els cinc primers de l'Estat. La situació en termes de musculatura financera del país és, doncs, relativament bona tenint en compte les circumstàncies que s'han produït arreu del món en els darrers anys. Hem de fer tot el possible, i això és el que pretenen les recomanacions, per assegurar que la solidesa del sistema financer propi de Catalunya es mantingui i es reforci. Això és el que al llarg de la història de les caixes catalanes va succeir. Això és el que va fer fallida quan algunes de les caixes van oblidar els seus orígens i varen perdre la seva identitat. El repte que tenim al davant amb el nou escenari que ens ha deixat la desaparició del model de caixes català és entomar tot el que de bo ens deixa la història de les caixes i aprendre una lliçó: no perdre els orígens ni el món de vista, protegir per créixer sòlidament, mirar endavant pensant en el conjunt i no en un mateix. Per això la feina d'aquesta comissió ha estat important, perquè, més enllà de localitzar els responsables del desastre i de donar veu als afectats per la seva gestió, el que calia i el que cal, sobretot, és aprendre del passat perquè no es torni a repetir.

Agraeixo finalment la confiança que m'ha fet el meu grup parlamentari per representar-lo en aquesta comissió, conjuntament amb el diputat Joan Recasens. Agraeixo a tots els grups parlamentaris el seu treball, a la presidenta de la comissió i al seu lletrat l'equitat amb què hem estat tractats i agraeixo, finalment, que aquestes conclusions en comissió hagin rebut l'adhesió majoritària de tots els grups en la majoria dels seus punts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passarem a les votacions del dictamen de la comissió d'investigació.

Votarem en primer lloc els apartats 1 al quart, que són els «Antecedents», «Composició i treballs de la comissió», «Pla de treball aprovat per la comissió» i «Documentació aportada a la comissió». Per tant, en una sola votació votem apartats 1 a 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 124 vots a favor i 3 en contra.

A continuació votarem les que fan referència als diversos punts de les conclusions, les recomanacions i a les consideracions finals.

Apartat A, conclusions, votem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 19 en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 3 en contra i 12 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 en contra.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 en contra.

Votem ara el punt 6, apartat 3 –punt 6, apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor i 33 abstencions.

Votem la resta del punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 3 en contra.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 3 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor i 34 en contra.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor i 42 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 12 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 11, apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 92 vots a favor, 19 en contra i 15 abstencions.

Votem la resta del punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 31 en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt 12, apartat 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 66 vots a favor, 43 en contra i 17 abstencions.

Votem la resta del punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor i 44 en contra.

Passem ara a l'apartat B, de recomanacions i propostes de millora, i votem el punt 1, apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 19 en contra.

Votem ara el punt 1, apartat 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 22 en contra i 12 abstencions.

Votem la resta del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 75 vots a favor, 34 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 3 en contra i 31 abstencions.

I votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 3 en contra i 30 abstencions.

I passem a votar ara les consideracions finals, que és el punt C.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 126 vots a favor.

Interpellació

al Govern sobre l'economia del tercer sector (tram. 300-00183/10)

I continuem amb l'ordre del dia, però els recordo que demà començarà el Ple a les nou i mitja, dos quarts de deu. Avui, ara farem la resta d'interpellacions.

El punt número 8 és la interpellació al Govern sobre l'economia del tercer sector. La formula l'il·lustre senyor Juli Fernandez, del Grup Socialista.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident segon

Quan vulgui, senyor diputat.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades, bona tarda. Bé, el nostre grup fa aquesta interpellació bàsicament, sobre l'economia del tercer sector, sobre tres, diguéssim, espais diferents: un com a entitats generadores d'ocupació i, per tant, de riquesa i, per tant, aportadores al nostre PIB; un segon, com a entitats prestadores de serveis i, per tant, grans col·laboradores en el manteniment del nostre estat del benestar, i un tercer, en el que en podríem anomenar «una gestió econòmica molt més democràtica», per tant, una alternativa a la gestió econòmica.

Però voldria començar, en primer lloc, fent un reconeixement; un reconeixement a la tasca d'aquestes entitats del tercer sector per la seva aportació a la cohesió als nostres pobles i, per tant, del nostre país, i també perquè aquesta interpellació el que intenta posar sobre la taula són diferents problemàtiques en què calen respostes.

Per tant, reconeixement a les entitats, reconeixement al voluntariat, i també intentar aportar solucions a quatre elements que pensem que en aquest moment cal afrontar. Primer, millores orientades al tema de la suficiència financera; per tant, buscar elements de finançament molt més sòlids, i, per tant, segurament que hauríem d'intentar revisar el sistema de subvencions i anar més per la via dels concerts o subvencions més pluriennals. Un segon element fa referència a la formació i l'assessorament d'aquest tercer sector, perquè també els nous reptes són diferents i, per tant, també caldrà apostar per la innovació. Un tercer element fa referència al foment social i al reconeixement; per tant, participació i voluntariat, com he dit abans. I un quart element és la simplificació entre les relacions de les entitats, i també l'Administració pública.

Però un segon element també és reconèixer la importància històrica que han tingut aquestes entitats en tot el que fa referència..., com a prestadores de serveis, i que també ens han ajudat moltíssim a cohesionar la nostra societat. Entitats que alhora són creadores d'ocupació i, per tant, també generen riquesa, com he dit abans. Entitats que formen part d'aquell col·lectiu d'empreses que d'alguna manera produeixen serveis i consum, que són compatibles amb el mercat però que alhora no són capitalistes. Entitats que separen el que és el capital del treball, que aposten per una gestió molt més democràtica dels seus recursos, que reinverteixen els seus beneficis en la mateixa prestació de l'activitat. Estem parlant, bàsicament, d'associacions, fundacions i cooperatives d'iniciativa social; per tant, aquests són els col·lectius als quals el nostre grup es vol referir.

Però és obvi que aquestes entitats també actualment estan passant per una situació difícil. La crisi econòmica està comportant un fort increment de la pobresa i les desigualtats del nostre país; una crisi creada, com s'ha dit abans també, entre altres coses, per una mala gestió dels mercats, però que sobretot ha afectat els ciutadans i ha fet possible un gran increment de les desigualtats; una crisi, com he dit abans, que s'ha produït per una mala gestió i en què, a més a més, els

governos, de la mà de l'austeritat com a excusa, han intentat, doncs, fruit de reajustos de les seves despeses també, han col·laborat en un increment important de les desigualtats. Hem vist com hem sigut incapaços, la política, de fer una conciliació correcta entre mercats i les persones; s'han prioritzat els mercats per sobre de les persones.

Doncs, aquestes entitats han sigut molt importants per cohesionar el nostre model de país i social. Unes entitats que també han tingut diferents etapes: quan varen començar, cap a l'any 78, estaven molt aïllades; a la dècada dels vuitanta, d'alguna manera, doncs, és quan es construeixen gran part d'aquestes entitats; al 90 arriba la seva professionalització i el seu catàleg de serveis, i al 2000 es consoliden. Però ara estem en una etapa, diguéssim, d'alguna manera, d'un canvi d'època, en què cal fer unes apostes innovadores.

Bé, és evident que en aquests moments de crisi econòmica hi ha un increment important de sol·licituds d'ajuda a aquestes entitats, i també és evident que la crisi econòmica ha comportat segurament també la reducció de subvencions, i segurament que també ha comportat una manca a l'hora, sobretot, del pagament dels deutes, que, fruit de la problemàtica que tenen les diferents administracions, de vegades no arriben els pagaments com tenien previst i, per tant, tenen problemes a l'hora de poder finançar les seves pròpies activitats.

Com he dit abans, també són entitats que generen ocupació. Recordem que en aquests moments pràcticament tenim al voltant de 7.500 entitats, que donen feina a unes set mil persones i que atenen més d'1.700.000 persones i que són també uns 245 voluntariats. Per tant, d'alguna manera, unes entitats que generen ocupació i generen riquesa, al voltant del 3 per cent del nostre PIB. Per tant, cal també potenciar-les, perquè tenen també un component econòmic.

Unes entitats que en aquests moments també han d'afrontar nous reptes. D'alguna manera, veiem com la crisi econòmica globalitzada ha fet, diguéssim, créixer, com he dit abans, les desigualtats, ha fet una gran destrucció d'ocupació. Però també han d'afrontar un increment de l'onada immigratòria, amb la qual cosa són diferents cultures i diferents hàbits d'aquestes noves, podríem dir, cultures que també s'han de gestionar. I també hem vist com l'envelliment de la població ha fet que surtin diferents nous reptes a l'hora de la prestació de serveis. Per tant, també, conseller, aquestes entitats necessiten en aquests moments afrontar nous reptes quant a la innovació organitzativa, quant a la innovació dels seus productes i serveis, i, sobretot, continuar amb un paper importantíssim de cohesió de la nostra societat.

Però és important que en qualsevol model econòmic..., el creixement econòmic sostenible implica sobretot la gestió de dos elements bàsics, que són el factor institucional i el factor recursos humans. I és precisament en aquest factor institucional allà on l'Administració té coses a fer. La simplificació administrativa, l'accés al finançament, les subvencions, les ajudes a la innovació i la recerca, aquestes són responsabilitats que pertocquen a les administracions, i, per tant, crec que en

aquests moments és bo que siguem capaços d'incentivar aquesta millor col·laboració entre el sector que en podríem dir «públic» –la Generalitat, en aquest cas– i aquestes entitats que estan fent un gran esforç per poder oferir aquests serveis que cada vegada la societat els demana molt i molt més.

Però, com deia abans, segurament que un dels temes més importants és el problema del finançament. Hem vist com la crisi ha fet que moltes subvencions que rebien, doncs, s'hagin reduït; hem vist com alguns programes que realment estaven fent..., veuen com el seu pagament arriba més tard del compte, i hem vist també com l'accés al crèdit de vegades està limitat. Sabem que hi ha un pla de suport del tercer sector, que es va signar el 17 de setembre del 2012. Per tant, voldríem també que el conseller ens expliqués quines són les polítiques que en aquest cas, d'aquell pla de suport, doncs, s'estan executant. Però entenem que en aquest moment cal afrontar un canvi, sobretot per donar molt més suport a les polítiques públiques de cara a aquestes entitats.

Som conscients que en aquest moment cal afrontar segurament, doncs, propostes que afectin..., articulades al voltant de cinc grans eixos: punt primer, òbviament, un pla de xoc contra la pobresa i l'exclusió social, que hi actuï directament però també, sobretot, en tasques preventives; una elaboració d'una estratègia clara de suport a l'economia social; un pla de sostenibilitat al tercer sector d'acció social, i facilitar sobretot la interlocució entre l'Administració i les diferents entitats per potenciar el diàleg, la participació ciutadana i, sobretot, el diàleg civil.

Per tant, entenem que en aquests moments el que ens cal sobretot és afrontar les reformes que les entitats estan esperant. El nostre grup entén que en aquests moments el que cal sobretot és afrontar reformes per garantir la flexibilitat i la nova adaptació als nous temps, i també a les noves necessitats; per tant, creació d'estructures més flexibles, organitzatives, que els permetin adaptar-se a uns serveis en funció de la demanda.

Cal afrontar una revisió del model de finançament. Unes entitats que han tingut una important dependència del servei públic: han passat..., en el moment actual, aproximadament un 70 per cent dels recursos són públics i un 30 són privats, però d'una forta dependència, i això caldrà intentar..., sobretot garantir que els projectes programa tinguin continuïtat i no estiguin tan subjectes a la subvenció puntual. I, per tant, per això parlem d'actuacions molt més pluriennals, que donin aquesta cobertura i aquesta garantia a l'hora de prestar el servei.

Cal segurament també revisar el que és la fiscalització d'aquests recursos. Per tant, més enllà que, òbviament, s'han de justificar via despeses, també caldria anar molt més a mesurar l'impacte de la mateixa actuació; per tant, també canviar alguns dels elements d'aquesta fiscalització.

Cal també actuar amb un nou..., d'alguna manera, que el funcionament no sigui tan independent, i anar a treballar més cap al treball en xarxa; per tant, una millor col·laboració entre les mateixes entitats.

I, sobretot, ens cal una nova relació amb la societat civil; per tant, buscar la participació, la implicació entre el que és la mateixa Administració i la societat civil.

Aquestes són algunes de les propostes, en termes generals, que el nostre grup després, en la segona part, d'alguna manera, de la meua intervenció, i també en la moció que en serà conseqüència, intentarem concretar, perquè entenem que en aquests moments és un sector molt important, com he dit abans, tant per a la creació de riquesa, com sobretot també per tots aquells serveis que en aquest moment estan donant, i sobretot perquè hi ha moltíssima gent, molt voluntariat que està fent possible que aquestes entitats en aquest moment estiguin amb una gran activitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president. Gràcies, senyores i senyors diputats. Oportuna, la interpellació, senyor diputat, i li agraeixo el to propositiu, en un àmbit que molt probablement, si fos estrictament pel seu dimensionament econòmic i quantitatiu, doncs, ja tindria la seva rellevància i la seva aportació decidida al nostre model econòmic, però que li haig de dir que des de la perspectiva del Govern, i estic convençut que compartida per bona part dels grups d'aquesta cambra, té una dimensió més immaterial, més intangible, però fonamental per al que és l'estructuració ja del nostre model social.

Vostè ha donat unes dades, jo les actualitzaré breument, agafant fins i tot les de la mateixa Taula del Tercer Sector Social, a la seva memòria publicada fa pocs mesos, de l'any 2013: 6.800 entitats, organitzades al voltant del tercer sector, representen entre un 2,8 i un 3 per cent del nostre producte interior brut, la seva generació d'activitat econòmica; més de cent mil, 102.000 persones contractades; mobilitzen prop de 300.000 persones voluntàries, i amb una destinació potencial de diferents aprovisionaments de serveis o d'atenció de més de 2.100.000 persones, considerant tot el volum que es mou, per exemple, al voltant de les cooperatives de serveis o d'altres tipus d'empresa.

Crec que identificant, en definitiva, tota aquesta xarxa d'associacions, de cooperatives d'iniciativa social, de fundacions, estem parlant d'una important articulació d'activitat econòmica, de generació d'ocupació, de provisió de serveis, de solució de necessitats socials i, sobretot, de vehiculació i, per tant, d'enfortiment del que és el nostre sistema de valors, en uns moments en què –això és probable que no estigui compartit per tothom– un dels grans reptes que tenim, al costat de molts, o en paral·lel, o simultàniament a molts dels que hem d'assumir com a país..., estic convençut que la reflexió per reconstruir i regenerar els fonaments ètics

del nostre model econòmic i social es fa més necessària que mai.

Per tant, tot aquest conjunt de compromisos, personals, fundacionals, des de fa molts anys, que han configurat a casa nostra una estructura d'una forta capacitat de resistència i de superació, que s'articulen al voltant, doncs, d'empreses d'inserció, de centres especials de treball, de cooperatives i de societats laborals, d'associacions que s'articulen i s'organitzen al voltant del tercer sector, crec que aquesta interpellació i la moció subsegüent, estic convençut que ens permetran fer-ne encara, des del Parlament, un nou i més important i més contundent reconeixement.

Reconeixement que, en la línia del que el mateix tercer sector ens demanava i que vostè avui recordava, val la pena que actualitzem que s'està produint. El conseller que li parla, modestament, va, en primer lloc, fa més d'un any, incorporar la representació del tercer sector en el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, i avui ja en són membres de ple dret, articulats al voltant, doncs, de la designació o de la proposta com a representants de diferents sectors, més enllà dels agents econòmics i socials, i, per tant, tenen plaça d'alguna manera reconeguda en una de les institucions més importants del país des d'un punt de vista d'assessorament del Govern, d'articulació, en definitiva, de la concertació i de diàleg permanent, no?

Val la pena també recordar –i em sembla que serà oportú l'ordre de les interpellacions, perquè la consellera de Benestar Social i Família, que em succeirà després, en parlarà també a bastament– el desenvolupament de l'acord marc de col·laboració entre el tercer sector i el Govern de Catalunya, a través d'aquest Pla de suport al tercer sector social que es va signar el mes de setembre de l'any 2012 (*veus de fons*) –el veig molt aplicat, diputat Teixidó, moltes gràcies. Val la pena... I li agraeixo la seva atenció, perquè estic convençut que aquesta dimensió social, amb la seva perspectiva liberal, doncs, també hi està molt present, permanentment, en les seves reflexions, no?

Què estem fent, senyor diputat, en aquest àmbit tan transcendent? –i disculpin la transgressió. Bé, en primer lloc, estem intentant renovar el nostre marc legal i el nostre entorn legislatiu. Ja hi ha en tràmit, entrada ja en el Parlament de Catalunya, una nova llei, un nou projecte de llei de cooperatives. Creiem que, per exemple, en aquest entorn en què..., aquí sí que hi ha gestió plena i autènticament democràtica, perquè és evident que al voltant de les empreses d'inserció, de les societats anònimes laborals, dels centres especials de treball, s'articula ja per principi, doncs, un model d'organització, però declarat, d'alguna manera, amb representativitat democràtica fins i tot en els seus òrgans de gestió i de participació. És obvi que el model autèntic és el de les cooperatives. Creiem que aquest model d'organització del treball des d'aquesta perspectiva d'articular el compromís amb la societat, la provisió de serveis, la generació de riquesa, i, en definitiva, un model, ho repeteixo, molt, molt implicat en els nostres valors com a societat requereix una actualització, requereix una adaptació als entorns que requereixen més agilitat, i hem avançat, ho repeteixo, en

una iniciativa que espero que sigui objecte de consens i de diàleg, d'una manera especial també, ja li ho dic, senyor diputat, amb el seu grup parlamentari. Confiem que el Grup Socialista estigui en condicions de poder debatre un projecte de llei que crec, sincerament, que coincideix amb el que en alguns moments, en el passat recent varen també, d'alguna manera, promoure des d'una perspectiva de revisió d'aquesta llei.

Què més estem fent? Com he dit aquest matí, quan disminueixen els recursos, els estem complementant. Quan els diners de les polítiques actives de l'Estat, curiosament, quan més necessaris són per garantir l'ocupabilitat, la formació, la inserció laboral, disminueixen d'una manera rotunda i incomprensible, doncs, en determinades polítiques que entenem bàsiques i prioritàries el Govern de Catalunya complementa, fa un esforç i manté el suport que es dona, per exemple, als centres especials de treball, que són entitats, en aquest cas, que es dediquen sobretot a l'ocupabilitat de persones amb capacitats diferents. I una vegada més, aportarem més recursos per garantir l'estabilitat de prop de 13.000 llocs de treball que s'articulen al voltant de persones amb diferents característiques de capacitats diferents, amb una aportació del Govern de Catalunya complementària als ja només 33 milions d'euros amb relació als 75 que destinem a aquestes polítiques.

Però també estem fent un esforç per donar més impuls i més sortida a les empreses d'inserció. Prop de seixanta empreses d'inserció, hi han a Catalunya, que donen feina a més de 1.800 persones, que tenen, d'alguna manera, molts d'ells, més de la meitat, riscos d'exclusió o que estan en situació de precarietat social. Les empreses d'inserció tindran també, de nou, un impuls important per part del Govern, que ha anat incrementant, en la mesura de les seves possibilitats, els pressupostos destinats a..., tant des d'un punt de vista de programes de protecció i foment del treball, on destinem 13 milions d'euros..., o aquest nou programa que començat a impulsar també amb les empreses d'inserció, però també en col·laboració amb els ens locals i amb altres entitats sense ànim de lucre, per ajudar a la col·locació, a la contractació laboral de persones beneficiàries de la renda mínima. Aquí també intentarem, evidentment, doncs, doblant el pressupost destinat l'any passat, fer esforços per poder introduir en els circuits laborals..., i en això comptem també amb una part important d'aquestes estructures del tercer sector, que són les empreses d'inserció.

Coincidim, i per això ja fa uns mesos, des de l'any 2013, amb una diagnosi, i al llarg d'aquest any 2014, posant en marxa ja algunes de les mesures proposades, impulsem uns plans de competitivitat, d'internacionalització i de suport a la modernització de les estructures organitzatives del tercer sector, amb els centres especials de treball i amb les empreses d'inserció d'una manera decidida, impulsant, per exemple, per primera vegada també, amb Acció, una línia de suport a la internacionalització d'algunes d'aquestes entitats que poden obrir-se no només a la seva vocació a la solidaritat o a la cooperació, sinó també, evidentment, a l'impuls de línies de negoci fora de casa nostra. En aquest sentit, estem treballant també

intensament en noves línies de finançament, de formació empresarial, d'internacionalització o de millora de programes públics de foment.

També en el camp de les cooperatives –i vaig acabant aquesta primera intervenció–, el programa Ara Coop recull i sintetitza aquesta focalització de donar suport a la promoció, a la difusió, a guanyar valor a la nostra societat per part de tot el moviment cooperatiu, i s'està articulant un important programa de desenvolupament, de promoció, per incrementar el nombre de cooperatives que es vagin creant en el futur.

O el Programa marc de l'emprenedoria social a Catalunya, amb què també, des d'una altra perspectiva, amb un conjunt de més de cent entitats que ofereixen recursos als emprenedors socials, estem articulant també tota una xarxa de promoció i d'impuls dels nous models de negoci.

O les línies de finançament per a l'economia social, que s'han dotat amb més de 13 milions d'euros per donar suport –vaig acabant, president– a cooperatives, societats laborals, centres especials de treball, empreses d'inserció, associacions i fundacions amb activitat econòmica i amb orientació social, a través de línies articulades des de l'Institut Català de Finances i gestionades també des de la Direcció General d'Economia Social i Cooperativa i Treball Autònom; línies, en definitiva, de suport, de finançament, de formació, d'acompanyament, de participació.

Crec que estem en la línia de les seves inquietuds, crec que podem compartir bona part de la feina que està fent el Govern, crec que podem repassar tot el desenvolupament del Pla de suport al tercer sector. Però, en definitiva, d'aquest Ple i del Ple de la propera sessió estic convençut que en sortirà un renovat compromís del país, d'aquest Parlament, amb un sector molt important, com he dit abans, sí, per a l'economia, sí, per a l'ocupació, sí, per a la provisió de serveis socials, i, en definitiva, de solucions a persones desvalgudes, però, i sobretot, a l'articulació del nostre sistema de valors, en definitiva, de la nostra cohesió social.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé; gràcies, president. Bé, conseller, d'alguna manera aquesta interpellació, i la que després discutirem jo crec que és una oportunitat molt bona perquè surti d'aquí un nou compromís, un nou impuls de cara al tercer sector. Si suméssim les dues interpellacions, si s'hi fixen, fruit de dues mocions, segurament que podrem fer un paquet important. Però jo crec que d'alguna manera el que toca és, com vostè ha dit també, i ho he dit jo també, primer, un reconeixement a la tasca que estan fent, importantíssima, i segon, també, doncs, resoldre alguns dels elements que veiem que no funcionen, i que d'alguna manera la moció el que fa-

rà serà un impuls a alguna de les tasques que ja estem fent. Vull dir, òbviament, el Govern està fent coses, però pensem que cal fer coses diferents, i sobretot per intentar resoldre aquells temes que en aquest moment entenem nosaltres que queden per resoldre.

Ho he dit abans, el tema del finançament és un tema importantíssim, no tant pel fet del que és l'accés a línies de finançament, que també, sinó per garantir sobretot la seva suficiència financera, que vol dir que d'alguna manera s'haurien de revisar els seus paràmetres a l'hora d'atorgar les subvencions, i anar a programes, contractes programa, amb molta més estabilitat, que permetin garantir una mínima continuïtat, sobretot d'estructura, a l'hora de prestar els seus serveis. Per tant, és un tema a resoldre.

No hem parlat tampoc, que crec que és un tema també a resoldre..., que és el tema de la simplificació administrativa. Aquestes entitats sovint a vegades tenen veritables problemes a l'hora de fer tot el que és la seva tramitació, justificació, petició. Per tant, penso que aquí també tenim recorregut a l'hora de treballar.

Hem parlat que també caldria, doncs, el tema del que és sobretot la formació, l'assessorament, com a element de competitivitat a l'hora que aquestes entitats també guanyin, guanyin valor afegit sobretot a l'hora de poder gestionar molt millor els recursos i que guanyin en competitivitat.

Per tant, la nostra moció el que intentarà sobretot serà posar de manifest algunes d'aquestes mancances que hem detectat o que el mateix sector així ens ho ha manifestat.

Caldria també, segurament, doncs, revisar alguns processos de contractació pública, perquè tinguin en compte les especificitats a l'hora d'aquestes entitats, sobretot en les clàusules socials. Segurament que caldrà també determinar el tema dels períodes de pagament, que en aquests moments n'hi ha moltes, doncs, que tenen quantitats pendents de cobrament, que això també els fa anar molt malament a l'hora de la seva pròpia gestió, diguéssim, de suficiència financera.

Segurament que caldrà parlar d'estratègia d'incentivació del voluntariat i la seva formació. Caldrà parlar d'un compromís a l'hora de la concertació de serveis socials i de les bestretes; per tant, garantir aquests principis bàsics, que és el que ha de garantir aquesta viabilitat.

Segurament que, vostè ho ha dit, s'estan fent canvis legislatius, i el nostre grup, òbviament, aquest projecte de cooperativa se'l mirarà amb el «carinyo» que pertoca, perquè entenem que és un projecte molt important, però ja li dic que nosaltres, tal com ha entrat, no ens agrada del tot i, per tant, farem esmenes amb la voluntat clara de poder arribar a acords, però entenem que aquest projecte, doncs, s'ha de millorar.

I, vostè ho ha dit abans, estem d'alguna manera davant d'una crisi econòmica que a l'hora és social però també de valors. I jo crec que aquí tenim un repte de futur important. I aquestes entitats ens ajuden, perquè d'alguna manera incorporen en la gestió econòmica elements molt més democràtics. I entenem que en aquest

cas s'ha de donar el màxim suport a l'hora que puguin afrontar canvis organitzatius importants perquè es puguin adaptar a les noves necessitats. Vostè ho ha dit, estan treballant en el tema d'internacionalització, important, però segurament que en aquest cas caldrà dotar-los de més suport del que en aquests moments encara s'hi està donant.

Per tant, entén el nostre grup que d'alguna manera, amb aquesta moció que presentarem en el proper ple-nari, el que volem sobretot és reconèixer la feina, reconèixer que tenim temes a tractar en el tema sobretot de la millora del finançament i la millora del que és la capacitat organitzativa, i alhora potenciar també tot allò que faci referència als incentius, perquè segueixin, doncs, creant ocupació, creant riquesa i creant valor afegit, perquè d'alguna manera també ens ho agraïen, perquè a més a més creen, en la mesura de les seves possibilitats, també a vegades llocs de treball, que tenen inclús alguns una certa qualitat afegida en relació amb el sector privat, perquè això també ho tenen bastant més..., gestionen molt millor els recursos humans aquestes entitats, a vegades, que determinat sector privat, que mira molt més el que és, podríem dir, el retorn de beneficis als socis, i no tant, com ells, que busquen el benefici que sigui per als propis usuaris o persones usuàries dels serveis.

Per tant, el nostre grup el que farà serà una moció, com sempre en positiu, per intentar sobretot donar un missatge clar de reconeixement i d'intentar treballar per a aquest nou impuls que entenem que aquestes entitats necessiten perquè són molt importants i, a més a més, són unes entitats que estan fent un gran servei per garantir la cohesió social al nostre país; per tant, s'han de tenir molt en compte a l'hora de poder gestionar els recursos públics.

Moltes gràcies, president, consellera, conseller, diputats, diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president. Com que he gaudit de la seva indulgència en la primera intervenció, consumiré un minut menys en aquest torn de rèplica per ajustar-me al temps.

Crec, senyor diputat, que vostè s'ha llegit molt bé el Pla d'actuació amb el tercer sector que el Govern va aprovar l'any 2012, i li ho agraeixo, perquè vostè s'ha preparat bé la interpellació i ha volgut fer una aportació positiva i constructiva. I ho dic molt sincerament.

Val la pena que d'aquest paquet d'actuacions i de compromisos adquirit pel Govern, i també pel mateix tercer sector, amb sis grans eixos, amb cinquanta mesures... La consellera, estic convençut que la següent interpellació..., i, per cert, ja m'avanço, ho hem comentat la consellera i jo, no sé si els dos grups esta-

ran disposats a fer-ho però..., de dues interpellacions, no sé si procedimentalment estariem innovant o no, però, parlant bàsicament de les actuacions amb el tercer sector, doncs, podria sortir una moció compartida i única. En qualsevol dels casos, crec que com que estarem en condicions de fer des de diferents grups..., i des de diferents responsabilitats, que s'emmarquen en una visió integral del Govern, des de Benestar Social, des de Presidència, des d'altres departaments que proveeixen i garanteixen serveis públics, des d'Empresa i Ocupació, una visió compartida.

Vull recordar, i vostè ja ho ha puntejat, que el pla d'actuació del Govern està desenvolupant mesures en la línia de millorar la suficiència econòmica i, per tant, l'estabilitat del finançament d'aquestes entitats; de facilitar l'accés a línies de finançament; de facilitar l'accés a la contractació pública –és un tema que vostè ha posat sobre la taula i a què hi ha tot un conjunt de deu mesures orientades, algunes de les quals ja s'han començat a articular a través dels mateixos instruments de contractació del Govern de Catalunya–, o fins i tot de contribuir a la facilitació i a la cessió d'espais per a aquestes entitats que els permetin, doncs, d'alguna manera operar amb una reducció de costos logístics o de funcionament millor, no?

Estem impulsant, perquè creiem que l'adaptació al nou mercat i als nous temps fan necessaris, com he dit abans, aquests plans de competitivitat, aquestes mesures orientades a la formació i a l'assessorament. I també, com ja li he dit i anunciat, d'una manera ja decidida, amb Acció o amb el SOC, programes que facilitin o l'ocupabilitat o la internacionalització dels serveis que presten totes aquestes entitats. I, a partir de la formació, evidentment, un increment de la professionalització i de la millora de la seva organització i dels seus serveis.

Altres línies, ho repeteixo, per a la promoció del voluntariat, per facilitar aquesta relació entre el sector social i el món empresarial. Hi han diferents iniciatives que ja estem impulsant en aquest sentit. I de donar reconeixement. Aquesta intervenció en aquesta tribuna ens permet, senyor diputat, des del seu grup i des del Govern de Catalunya, fer aquest reconeixement, com estem fent al llarg d'aquests recents esdeveniments que s'han vingut desenvolupant, com, per exemple, el congrés de l'any passat de la Taula del Tercer Sector Social.

També les mesures de simplificació administrativa. Elevar propostes, i aquí, doncs, estic convençut que trobarem suport de diferents grups de la cambra perquè puguem presentar a nivell estatal reformes de fiscalitat, canvis que avui s'haurien d'adoptar en llei de subvencions o en llei de mecenatge, i que significarien també importants avenços per a aquestes entitats i per a aquestes institucions. I finalment el mateix pla –que ja es planteja amb aquesta visió d'alguna manera de compromís compartit– planteja també uns compromisos per part del mateix sector, que en aquests moments, doncs, també s'estan avaluant amb les diferents reunions, que ja n'hi ha hagut, si no m'equivoco, més de sis, sis o set reunions, de seguiment i desplegament d'aquest programa.

Per tant, senyor diputat, estic convençut que ens trobarem amb aquest compromís per atendre millor les possibilitats de desplegament i desenvolupament encara amb més intensitat, com he dit abans, d'un sector que ens manté en tensió i amb garanties una xarxa de provisió de serveis, que ens genera itineraris de re-inserció laboral i social, que ens permet generar ocupació i que, per tant, dinamitza la nostra economia, i que, finalment, ens dóna aquella fortalesa des d'una perspectiva més ètica del nostre compromís amb la societat, i, per tant, també d'una dimensió no estrictament econòmica sinó molt més humana i molt més de cohesió.

Moltes gràcies per la seva atenció. I ens trobarem a la propera ocasió.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials (tram. 300-00181/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la viabilitat i l'estabilitat de les entitats socials. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, diputats i diputades, de fet, aquesta interpellació que planteja el nostre grup parlamentari la podria estar substanciant qualsevol altre diputat del nostre grup parlamentari, igual que probablement la podria respondre qualsevol altre conseller, perquè, més enllà del títol, i de fet em centraré en bona part en allò que diu el títol, que són les entitats socials, ben probablement una bona part de les mesures que plantejarem tot seguit, a les quals intentarem dedicar la segona part de la intervenció, segurament que tindran una afectació o poden tenir una afectació, si les acabem acordant, que espero que sigui així, en el conjunt del teixit associatiu del nostre país.

Nosaltres partim d'un principi, i és que el teixit associatiu d'aquest país i el voluntariat, en definitiva, que s'hi implica, que són el nervi d'aquest teixit associatiu, són en aquests moments una de les grans peces d'aquest país. I segurament no s'explicaria un país com el nostre, que no ha disposat d'estructures d'estat durant molts anys, sense la potència, sense el nervi, sense la capacitat que ha tingut el teixit associatiu d'aquest país per cobrir àmbits que no han estat coberts durant molts anys per les administracions, àmbits des de la salut, des del món de l'esport, des del món cultural, en definitiva a tots els àmbits de la societat el teixit associatiu ha estat innovador, ha estat una avançada, i, en definitiva, ha anat cobrint aquells espais que en molts anys l'Administració pública no cobria.

Però avui, més enllà que tenim, lògicament, unes mínimes estructures de govern autonòmic, que tots plegats aspirem a què siguin molt més àmplies, el teixit continua essent una de les peces angulars d'aquest país, i en els darrers anys està patint, i vostè segurament que n'és coneixedora, una situació certament complicada; una situació que ve derivada de molts factors, de la seva debilitat probablement, de factors interns, però també ve derivada sobretot per la insuficiència de recursos de les administracions, per les dificultats de liquiditat de moltes administracions i, per tant, per alguns elements que posen en una situació de complexitat aquestes entitats.

Més enllà d'aquesta situació conjuntural, hem anat vehiculant, els diferents governs de la Generalitat, jo crec que ha estat un fil conductor, diferents mecanismes de suport a aquest teixit associatiu. I en voldria esmentar tres, perquè em sembla que són prou importants, i que aniré referenciant en certa mesura perquè constitueixen probablement la base d'alguna de les propostes que després intentarem desgranar.

D'una banda, en el seu moment es va aprovar el Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, una primera peça, que feia referència a tot el teixit associatiu d'aquest país i que plantejava tot un seguit d'eixos d'actuació, amb algunes mesures concretes, que a més a més tenia la virtualitat en el seu moment de constituir, de ser fruit de tot un procés participatiu d'aquest teixit; després, reassignant en el seu moment el primer Pla de suport al tercer sector social, i en aquests moments tenim sobre la taula, en vigència, un pla de suport al tercer sector social, signat el 17 de setembre del 2012, que defineix tot un seguit de mesures de suport a aquest sector social.

Crec que en aquest document es desgranen tot un seguit de mesures que són positives. I com que són positives i entenem que són fruit d'un acord que en el seu moment es subscriu amb la Taula del Tercer Sector Social, és motiu d'aquesta primera part de la interpellació conèixer en quin moment es troben aquest seguit de mesures, quin és el capteniment del Govern per fer-les efectives i, en definitiva, veure si hem avançat o no en aquesta situació.

Hi han diferents blocs; ens volem centrar en alguns d'aquests blocs, lògicament no en tots, perquè n'hi ha alguns que s'escapen del contingut d'aquesta interpellació, però sí en aquells que fan referència a l'objectiu, que és, en definitiva, intentar acordar tot un seguit de mesures per fer l'activitat de les entitats molt més fàcil i, en definitiva, replantejar per constituir, per començar a bastir un canvi de paradigma en allò que han de ser les relacions de les entitats amb l'Administració pública.

Nosaltres partim d'un principi: en la mesura que estem construint un país nou, també volem construir una administració nova i aquesta administració nova ha de partir també d'un principi, que és que s'ha de relacionar amb les entitats de forma nova, que vol dir que ha d'intentar utilitzar com a paradigmes els principis de la transparència, de la confiança i de la simplificació.

És evident que en els últims mesos el Govern ha fet esforços de simplificació en l'àmbit de l'empresa, però ens queda molt de camí per recórrer, i després li'n posaré alguns exemples, en allò que fa referència a les relacions amb les entitats d'aquest país, sobretot amb les entitats socials, però de forma genèrica amb el conjunt de les entitats.

Hi ha un primer bloc, en aquest pla de suport, que fa referència a la millora de la suficiència econòmica, i es defineixen tres objectius bàsics: d'una banda, millorar l'estabilitat en el finançament; facilitar l'accés a aquest finançament, i, d'altra banda, la contractació pública, un dels temes probablement recurrents durant molts anys en allò que fa referència a les clàusules socials.

En aquest sentit, una de les mesures que es proposen és concertar els serveis socials, millorar aquesta concertació i substituir les convocatòries de subvencions per procediments de subvencions plurianuals.

I, en aquest sentit, voldríem saber en quin estat es troben aquestes mesures, quins avenços s'han produït, quin percentatge s'ha assolit en allò que fa referència a aquestes subvencions plurianuals, i, en definitiva, si estem avançant en la bona direcció per allò que fa referència a garantir l'estabilitat de les entitats.

Una altra de les preocupacions recollides també en aquest primer bloc és la que fa referència al finançament, i és una problemàtica que ha generat en els últims mesos amplis debats, tant a nivell de la Comissió de Benestar i Immigració, com també d'algunes interpellacions que s'han substanciat en aquesta cambrà parlamentària.

De forma diària, les entitats ens fan arribar queixes sobre els retards en el pagament del Govern de la Generalitat, que els provoquen problemes seriosos de finançament, tenint en compte que bona part d'aquestes entitats tenen un capítol I de personal molt dimensionat. Ens fan arribar també problemes per aconseguir certificats de reconeixement de deute i, de forma conseqüent, també per accedir a pòlisses de crèdit. I es tracta de retards que no només tenen una afectació sobre la viabilitat de les mateixes entitats, sinó que moltes vegades afecten programes que, en definitiva, arriben al conjunt de persones d'aquest país. I, per tant, estem posant en qüestió el futur de les entitats, però també en qüestió el futur de la seva tasca en el territori.

I, per tant, una bona part de les mesures, ja li ho avanço, que plantejarem el nostre grup parlamentari van destinades a intentar, en la mesura de les possibilitats del Govern, que sabem que, doncs, també són les que són, a intentar incidir o avançar en aquest àmbit.

Un altre bloc –i li vull donar la màxima importància, perquè em sembla que aquí sí que hi ha molt de camí per recórrer i en molts casos no es tracta ni d'innovar ni tan sols de fer una despesa suplementària– és allò que fa referència a la simplificació i a la facilitació de les relacions amb l'Administració.

I li posaré dos exemples, algun dels quals fa referència al seu departament. L'altre dia ens trobàvem amb una entitat d'aquesta ciutat, una entitat que treballa amb infants desprotegits, i ens comentava que rebia dues

subvencions del Departament de Benestar i Immigració, una per valor de divuit mil euros i una altra per valor de dotze mil euros, i que està obligada a justificar-les per via doble i a més a més a justificar set vegades més de l'import que el Govern de la Generalitat li concedia amb cadascuna de les dues subvencions.

Això, consellera, ho hem d'arreglar. I el nostre objectiu no és només arreglar això, és anar molt més enllà, perquè una de les mesures que plantejarem és que hi hagi el principi de treball coordinat amb les diferents administracions per tal que a una entitat que rep recursos per a un mateix programa de diferents administracions que operen al nostre país, es digui Diputació de Barcelona, es digui Ajuntament de Barcelona o es digui Generalitat, li sigui suficient justificar la subvenció a una de les soles entitats, i que simplement aportant aquest justificant li serveixi per a la resta d'administracions.

Això és modernitzar l'Administració i és facilitar la feina a les entitats d'aquest país, i vol dir un canvi radical, si tenim en compte l'exemple que li posava, respecte a allò que està succeint en aquests moments.

Un altre exemple. Fa alguns anys la Taula del Tercer Sector Social publicava un treball de camp molt ben fet en el qual explicaven les duplicitats que hi havia en molts casos d'entitats que rebien de diferents departaments. La mateixa entitat amb qui parlàvem deia que arribava a rebre de cinc departaments del Govern de la Generalitat. Per tant, hem de fer alguna cosa per intentar coordinar això. Però també la dificultat que li representava els canvis moltes vegades de les bases, el fet que les convocatòries es feien en un determinat moment i que impedia que poguessin justificar les quantitats. En definitiva, tot un seguit d'elements que acaben conformant una teranyina infranquejable per al conjunt de les entitats.

Per tant, tot allò que nosaltres volem proposar va en el sentit de canviar el paradigma, de treballar de forma mancomunada el conjunt d'administracions d'aquest país, de fer la vida més fàcil a les entitats.

Li poso un altre exemple que l'altre dia també, doncs, remarcaven al voltant del que és la Llei del voluntariat. En aquest país tenim un munt de censos d'entitats, i quan una entitat vol rebre recursos de l'Administració local ha d'inscriure's en el cens del mateix ajuntament, quan els vol rebre del departament de la Generalitat s'han d'inscriure aquí, s'han d'inscriure allà, i al final acabem tenint no sé quants registres d'entitats. Per què no crear de forma mancomunada, el conjunt d'administracions d'aquest país, un únic cens d'entitats que sigui actualitzat pel conjunt d'administracions d'aquest país i que permeti ser una primera via per facilitar la gestió des d'un punt de vista telemàtic al conjunt de les entitats d'aquest país.

Hi ha, en definitiva, molt recorregut per fer i el recorregut que li plantejem i les propostes que plantejarem tot seguit, en la segona intervenció, van orientades a definir mesures concretes, noves i específiques; mesures que en algun cas algun departament de la Generalitat –i aquest informe que li esmentava anteriorment ho citava– ja està aplicant, i, per tant, que en deter-

minats casos es tracta o bé d'extrapolar algunes mesures que algun departament de la Generalitat aplica, o bé que apliquen alguns ajuntaments, o bé que, en definitiva, estan fent diferents administracions del país.

En definitiva, el que volem és aquest canvi de paradigma. I voldríem la seva complicitat per poder-ho dur a terme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, compartim l'objectiu d'aquesta interpellació, com també de l'anterior, que és, entre d'altres coses, dotar de major suport públic a les actuacions de les entitats socials.

Disposem en aquest país, vostès ho deien, d'un teixit social extraordinari, i això és un autèntic patrimoni del país, i, certament, venim d'etapes on l'absència d'institucions d'autogovern, no cal dir d'estructures d'estat, han propiciat que l'atenció a col·lectius i especialment a col·lectius vulnerables hagi depès en molt bona part d'aquesta tipologia d'entitats. I, en definitiva, som conscients, i aquest és un fil conductor, efectivament, al llarg dels anys, que la suma d'esforços i aquest suport a les entitats del tercer sector són un pilar bàsic de l'estat del benestar. I sabem que treballar en estreta col·laboració amb elles, amb aquest tercer sector contribueix, en definitiva, a millorar la qualitat de vida de les persones. I aquesta és una relació que establim des de també l'òptica de la millora dels recursos i dels esforços.

Vull posar en relleu un parell de coses abans d'entrar pròpiament en la demanda d'informació que vostè efectuava. Una d'elles té a veure amb el fet que aquestes entitats de proximitat són les que coneixen millor, de primera mà, les necessitats reals dels diferents col·lectius, i que, a partir de la seva experiència i de la seva expertesa, podem establir estratègies que són conjuntes i que són consensuades, i, en definitiva, doten de més fortalesa i de més eficàcia les actuacions de l'Administració en cadascun dels àmbits de treball, que són molt diversos.

Vull posar en valor també que, malgrat les dificultats, aquestes entitats han sabut majoritàriament adaptar-se al nou marc econòmic innovant i apostant per noves vies de funcionament.

I, efectivament, com vostè també posava en relleu, han estat diferents els instruments estratègics que des dels successius governs s'han posat en marxa, en conjunt, en concertació amb aquest tercer sector social.

Un d'ells és el vigent Pla de suport al tercer sector, efectivament, no el primer, però sí el vigent, i el seu posterior desenvolupament. Abans el conseller Puig feia referència també a les nombroses reunions que

s'han celebrat de seguiment d'aquest pla de suport, la darrera de fa escassament un mes, crec recordar que el passat 15 de maig. I intentaré explicar els avenços que s'han produït en aquest àmbit. Un acord que és de suport mutu, de compromisos mutus, per tant, i de mesures per millorar aquesta sostenibilitat del model català de benestar social. Dic «de suport mutu» perquè hi han compromisos per part d'ambdues parts: compromisos que assumeix l'Administració, els diferents departaments, als quals faré ara referència, però també un bloc no menys important de compromisos assumits per les mateixes entitats, en aquest cas per la Taula del Tercer Sector Social. Amb un pla interdepartamental, liderat pel Departament de Presidència, però on participem altres departaments, com és el cas d'Empresa i Ocupació, d'Economia i Coneixement, i el propi, Benestar Social i Família, amb cinquanta mesures que queden configurades en uns àmbits d'actuació. Vostè n'ha destacat alguns, crec que són segurament els més estratègics.

Un primer en què vostè ens parlava de les mesures orientades a millorar la suficiència econòmica d'aquestes entitats, efectivament, amb objectius concrets com és la concertació dels serveis o la plurianualitat de les subvencions.

Jo li he de dir, i n'hem parlat, sobretot en allò que fa referència a l'àmbit social, que s'han fet avenços importants en aquesta concertació. Concretament, l'indicador de concertació de places podríem concretar que s'ha avançat respecte de l'any 2013 d'un 13 per cent a un 28 per cent. Que hem de respectar també els ritmes de les entitats, que no són els mateixos quan parlem d'aquest procés de concertació; per a algunes d'elles té una dificultat afegida. I en aquest sentit estem informant, fent tota la pedagogia possible i acompanyant aquelles que tenen més dificultats d'adaptació al nou model o que són, podríem dir, més reactives al canvi. Però, en tot cas, vostè coneix els objectius que ens hem fixat, no només en el marc del pla de suport, sinó també com a objectius pròpiament de departament, per tal d'avançar en el procés de concertació de places en l'àmbit de la discapacitat o, posteriorment, per exemple, en l'àmbit dels serveis de les persones amb problemes mentals.

Però no són aquestes les úniques mesures orientades a millorar la suficiència econòmica; d'altres tenen a veure amb facilitar l'accés al finançament, amb avals, amb bestretes, amb facilitar l'accés a aquestes subvencions a què vostè abans feia referència o a millores en els impostos.

I també una tercera, i crec que fonamental, que és facilitar l'accés del tercer sector social a la contractació pública. En aquest sentit, mesures, clàusules socials, en definitiva, que facilitin aquesta contractació per part de l'Administració. I, en aquest sentit, estem també elaborant un document de treball, com a govern, per tenir en compte tot un seguit de qüestions a valorar de cara a la nova llei de contractació pública.

S'ha fet referència també a un segon àmbit de treball que és el de la formació i l'assessorament al tercer sector, i és que, certament, estem davant d'unes entitats

que reclamen, entre d'altres coses, suport per millorar la seva capacitat de gestió i per millorar la capacitat dels seus professionals. I, en aquest sentit, estem també duent a terme cursos de formació en qualitat, innovació i recerca, amb una àmplia diversificació territorial.

Un tercer bloc té a veure amb el foment social i el reconeixement del tercer sector, en aquest sentit, la promoció del voluntariat –s'hi ha referit, miraré també de fer-ho més endavant– i el reconeixement públic a l'esforç que moltes persones i entitats dediquen a aquest suport social.

I la simplificació i facilitació de la relació amb l'Administració; en aquest sentit, la gestió de les subvencions, la unificació de registres. Vostè hi ha posat això com un exemple, que també miraré de desenvolupar posteriorment.

Un altre aspecte, que no em sembla menor, tenint en compte la capacitat legislativa de l'Estat en aquest sentit, és la defensa dels interessos de la Taula del Tercer Sector davant del Govern de l'Estat. Estem en aquests moments treballant en àmbits on aquest tercer sector social no disposa de representació o d'interlocució directa, en relació amb Govern de l'Estat o amb el mateix Congrés dels Diputats. Tenim un exemple molt clar que és el 0,7 per cent de l'IRPF, que vostè coneix i s'hi ha interessat i ha treballat en aquest sentit.

O davant de l'amenaça de la Llei de subvencions. Vostè sap que estem davant d'un avantprojecte de llei estatal que no s'adapta gens a la singularitat i a les necessitats de les entitats sense afany de lucre. És aquesta una normativa que augmentaria la burocràcia i la tramitació administrativa –precisament, tot al contrari del que aquí volem fer en part amb aquest Pla de suport al tercer sector–, que fins i tot empitjora el procés de justificació dels pagaments i que pretén que les entitats financin amb fons propis o privats un 25 per cent de cada projecte que desenvolupin. També conté un apartat d'enduriment, de fort enduriment, del règim sancionador.

Per tant, aquí s'imposa, com hem pogut fer en altres ocasions, com hem pogut fer amb el 0,7 per cent de l'IRPF, un front comú per tal de batallar enfront d'aquesta llei, com també per reclamar una llei de mecenatge en condicions.

I, com li deia abans, hi ha un darrer bloc d'aquest pla de suport. Crec que és important destacar aquests compromisos per part de la mateixa taula; uns compromisos que tenen, doncs, tot el sentit d'adaptació al nou context econòmic i social, a garantir la qualitat dels serveis, i de fer possible aquesta viabilitat econòmica estructural i funcional.

Com a conseqüència d'aquest pla de suport es generen tot un seguit de grups de treball. Li parlava abans del grup que vam constituir, informal, per tal de compartir informació i fer una defensa del model de 0,7 per cent de l'IRPF, una estratègia conjunta per tal d'exigir a l'Estat el compliment de les sentències judicials, en definitiva, i del traspàs dels fons necessaris per poder disposar d'aquests recursos, que, en definitiva,

van directament a les entitats socials per desenvolupar actuacions en l'àmbit social.

També un grup de treball sobre concertació de serveis socials, amb una proposta que, dins del màxim respecte als principis de transparència, igualtat de tracte i no-discriminació, ha d'avançar en aquesta concertació dels serveis que ja formen part de la Cartera de serveis socials. Ja n'existeixen que funcionen o que poden fer-ho sota aquest règim de concertació, però, com li deia, estem davant també de la necessitat de respectar els ritmes de cada entitat. La seva tipologia és absolutament diversa i plural, i hem de tenir això absolutament en compte.

Més grups de treball per tal d'avançar específicament en mesures concretes i molt estratègiques. La mesura 39 del pla de suport preveu un grup de treball interdepartamental per simplificar els procediments de sol·licitud, tramitació i justificació de subvencions. I és aquí on vull centrar-me, en el temps que em queda, però després també en el segon torn, per explicar-li amb més detall en què estem treballant.

En primer lloc, en una anàlisi i en una avaluació de la normativa actual, per tal de concretar quin és el procés de simplificació del procediment de gestió de subvencions que hem d'encarar per disposar també d'una aplicació corporativa, una aplicació en la gestió d'aquestes subvencions. Som conscients de la necessitat de disposar d'un model tipus, de base reguladora de subvencions, en el règim de concurrència competitiva; d'aprovar unes instruccions d'unificació de criteris adreçades als gestors públics, i, òbviament, de reduir la càrrega documental –ho comparteixo amb vostè– excessiva que es produeix en aquests moments.

En el següent torn miraré de continuar explicant quin és la concreció d'aquestes mesures, així com també des del punt de vista del Departament de Benestar Social i Família, tenint en compte que som un departament amb una forta càrrega de subvencions del conjunt d'entitats socials, quines són les mesures que ja hem començat a treballar i a emprendre per simplificar aquest règim de subvencions.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera. Per al torn de rèplica torna a tenir ara la paraula el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, com comentava en l'anterior intervenció, volem dedicar aquesta segona part a desgranar alguna de les mesures que nosaltres plantejem per fer aquest canvi de paradigma que li comentava. O sigui, la idea és construir un nou país, construir una nova administració i construir unes noves relacions entre l'Administració i les entitats, que es fonamentin en els principis de la transparència, de la confiança i, en definitiva, de la simplificació dels tràmits a les entitats. I això volem fer-ho utilitzant com a motor el Departament de Benestar, però fent-ho extensiu al conjunt de departaments de la Generalitat, i, per tant, li demanarem la

seva complicitat per tal que les mesures que plantejgem es puguin aplicar al conjunt de departaments de la Generalitat.

Què plantejgem? Plantejgem quatre blocs fonamentals. Primer, tot un seguit de mesures que es puguin articular a través d'una instrucció interna, d'obligat compliment per als diferents departaments de la Generalitat, amb tot un seguit de mesures destinades a simplificar la gestió de les subvencions de l'Administració de la Generalitat. Com quines? Doncs, per exemple, sistematitzar i ordenar els terminis d'aprovació de les subvencions, fixant una data límit per a la convocatòria i també una data límit per a la resolució –nosaltres creiem que ha de ser el mes d'abril–; aplegant en una mateixa convocatòria tots aquells serveis que fan referència a una mateixa temàtica; clarificant i incorporant tots els requeriments en les bases de la convocatòria; unificant, a través de les bases reguladores tots els models d'instància i documentació requerida. Introduir de forma progressiva, si vol, la justificació econòmica a través d'una auditoria o a través d'una relació de factures o la tramesa d'aquestes factures a través de correus electrònics, cosa que en aquests moments no és possible. Incorporar també la possibilitat que les entitats puguin destinar una part, un percentatge de la subvenció a les despeses de personal corrents o de funcionament –és un problema que s'ha generat els darrers anys per efecte de les restriccions pressupostàries. Establir una persona de referència que pugui fer el seguiment respecte a l'entitat i la seva relació amb l'Administració en tot el procés, des de l'inici fins al final. Fer sessions obertes de formació abans que s'iniciï i comenci a comptar el termini de concessió d'aquestes subvencions. Reforçar el suport econòmic a les federacions, com a instrument també per arribar al conjunt d'entitats. I un instrument que nosaltres hem plantejat en alguna ocasió o que havíem plantejat quan érem portaveus de Cultura i que voldríem fer extensiu al conjunt de departaments, que és avaluar: necessitem també avaluar les polítiques públiques, i volem que els recursos que la Generalitat i que l'Administració destina a les entitats s'avaluïn, per veure de quina forma repercuteix en retorn social en el territori, en retorn social des d'un punt de vista de superació dels equilibris socials.

Un segon paquet de mesures: volem que el Govern lideri el que ha de ser una nova forma de relació amb les diferents administracions que operen al nostre país, i, per tant, també que això serveixi per simplificar els tràmits en les entitats. Com ara com? Doncs, coordinant, si és possible, tots els terminis de concessió, justificació i pagament de les subvencions que fan referència a programes similars, o fins i tot als mateixos programes que reben diferents entitats del país, de diferents administracions del país. Creant un portal únic de suport a les entitats per part de les diferents administracions del país. Aconseguint –i això ens semblaria un avenç prou notable– que les entitats puguin sol·licitar de forma conjunta ajudes a diferents administracions per a un mateix programa de forma coordinada, i que puguin justificar-ho també fent que l'Administració sigui la que hagi de traspasar la infor-

mació, i no l'entitat la que hagi de duplicar la informació, la justificació. Promovent un únic cens d'entitats que sigui alimentat tant per les administracions locals com també pel Govern de la Generalitat i que sigui l'únic cens que hi hagi en aquest país; que tinguem, en definitiva, un cens, però que sigui un cens actualitzat. I garantint també la utilització dels mitjans telemàtics en tot el procés.

Un tercer paquet de mesures van encaminades a allò que fa referència a l'estabilitat i la suficiència pressupostària de les entitats; ho hem comentat alguna vegada en les sessions de la Comissió de Benestar i Immigració. Entenem que el Govern no pot destinar-hi més recursos, però sí que pot facilitar mecanismes per garantir l'estabilitat de les entitats. De quina forma? Doncs, establint, per exemple, una línia de finançament de circulat o fent, d'alguna forma o altra, que hi hagin mecanismes de compensació a les entitats quan s'incompleixen els terminis que la mateixa Administració fixa en els convenis de col·laboració que estableix amb les entitats. Garantint de forma progressiva el pagament de tot l'import de la subvenció a l'inici del projecte. En definitiva, mecanismes que permetin que hi hagi una estabilitat de les entitats, i també dels projectes.

Un quart paquet el destinem al tema de clàusules socials. L'Ajuntament de Barcelona ha impulsat –probablement vostè ho coneix– una instrucció prou ambiciosa en aquest aspecte –i miri que li poso un exemple d'un govern presidit per Convergència i Unió–, i entenem que el Govern de la Generalitat hauria de ser capaç de fer allò mateix: de fer o d'impulsar una instrucció amb un seguit de clàusules aplicables al conjunt de departaments de la Generalitat de Catalunya i que incorporin alguna de les recomanacions, per exemple, d'una moció que va presentar el nostre grup parlamentari, concretament la diputada Alba Vergés, sobre polítiques de salut, i que es va aprovar en el seu moment a la Comissió de Salut. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) I, com a últim pas –i vaig acabant, senyora presidenta–, crear ha una taula per poder seguir tots aquests acords.

En definitiva, li demanem un canvi de paradigma, que vostè lideri aquest canvi de paradigma, per fer una nova etapa en la qual les relacions entre entitats i Administració es fonamenti en aquests tres principis: simplificació, transparència i, en definitiva, fer la vida fàcil a les entitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

Pere Bosch Cuenca

Perdó. «Senyora presidenta», volia dir.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament que estem compromesos amb aquest

canvi de paradigma que abasta molts àmbits, però també, evidentment, el de la relació entre les administracions i les entitats. I és allà on m'he quedat en l'anterior intervenció, quan parlava que estem treballant en aquests mecanismes de millora del control, de l'eficiència, de la transparència en la gestió de les subvencions; també del control –vostè ja s'hi referia. Li parlava de l'aplicació corporativa de gestió de les subvencions, com a pas previ per donar una empenta al que ha de ser la tramitació electrònica.

I li deia o, millor dit, li apuntava que al Departament de Benestar estem treballant en un projecte de definició i implantació d'una convocatòria única de subvencions a entitats, analitzant quina és la situació actual i dissenyant millores, i amb un procediment optimitzat en la seva gestió. Vostè parlava d'entitats que concorren a subvencions de diferents departaments, de diferents administracions, fins i tot. És evident que hem de començar per allò que tenim més a l'abast i que, per tant, ha de ser més fàcilment regulable, que és disposar d'una convocatòria única, com vostè sap.

I, com li deia abans, el Departament de Benestar Social i Família és un departament amb diferents línies, doncs, de suport i de subvenció a les entitats, però que hem de ser capaços d'avançar en aquesta unificació, que, en definitiva, ha de ser i ha de suposar una millora no només interna, pel que fa a la gestió, molt més àgil, sinó també que això ha de tenir un efecte positiu en les entitats. I en aquest sentit estem analitzant aquest catàleg de subvencions, com deia, per simplificar-ho, per fusionar-les, per tenir un catàleg més coherent i sistemàtic, també analitzant els processos de tramitació, les bases reguladores, que presenten, efectivament, diferències.

I, hi insisteixo, això té una complexitat, implicarà canvis en la gestió administrativa però sobretot tindrà l'impacte positiu que cerquem –n'estic convençuda– en l'agilitat, amb majors facilitats de cara a les entitats del tercer sector.

He oblidat esmentar-li que durant l'any 2013, i dins del marc de les reunions d'aquest pla de suport, es va celebrar també una cimera, una cimera que s'ha de celebrar anualment, de les entitats de la taula amb el president del país, i, fruit d'aquesta trobada, la taula va afegir dotze noves propostes, que, com vostè sap, i crec que n'hem parlat també en seu parlamentària, es van incorporar a mesures addicionals a les que ja consten en el pacte.

I n'hi ha dues que presenten, doncs, crec, una sintonia molt clara –per alguna cosa hi estem treballant, per alguna cosa vostè se'n fa ressò–: una demanda de simplificació, precisament, dels procediments de sol·licitud, de tramitació i de justificació de les subvencions, i una altra que té a veure amb la contractació pública. I li reconec que aquest és un repte de primer ordre, que les diferents administracions hi estem treballant, l'Administració local d'una manera, doncs, crec, molt eficaç; també des del Govern de la Generalitat i des de la mateixa Oficina de Contractació Pública s'estan analitzant aquestes qüestions.

Hi ha una preocupació creixent, efectivament, per part de les entitats socials, en tot allò que té a veure amb les subhastes, amb les ofertes temeràries, amb determinada devaluació de requisits de solvència i de qualitat, que compartim –vostè segur que també– que no són admissibles en cap àmbit, però encara menys quan parlem de serveis d'atenció a les persones, perquè perjudiquen els objectius de cohesió social que tots perseguim. Per tant, la nostra, la meua –la nostra com a conjunt del Govern– complicitat per treballar també en aquesta anàlisi i poder establir uns criteris que siguin d'aplicació i d'observació per part de tothom.

Ha fet referència vostè a l'avantprojecte o, millor dit..., sí, al que és ja un avantprojecte de llei del voluntariat, al Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, aspectes, aquests, que tenen també, doncs, crec, la seva importància quan parlem de millorar el dia a dia de les entitats del tercer sector.

Li reconec la preocupació, que també compartim, des del punt de vista d'allò que provoquen les restriccions pressupostàries, la manca de liquiditat –vostè feia referència als retards, doncs, puntuals en determinats pagaments–, però, en definitiva, jo li manifesto el ple compromís amb aquesta simplificació i amb la facilitació de les tasques de les entitats socials, perquè la seva aportació és clau per al progrés i per a la cohesió social del país; que valorem molt positivament els passos que s'han fet fins ara, abans i ara, dins dels diferents plans de suport del tercer sector social; que som conscients de l'impacte que té la crisi també en el sector, de l'increment de les necessitats i, per tant, del sobre esforç que estan fent administracions, però també entitats, per descomptat, per atendre-les, i que això requereix noves mesures que hem d'anar treballant colze a colze; que en aquest àmbit de la simplificació, de la millora de la justificació, de la concertació, de l'aplicació de clàusules socials, de la fiscalitat i de la solvència hi estem compromesos, en definitiva, per seguir avançant plegats els drets de les persones, i especialment els de les persones més vulnerables.

I estic convençuda que en el tràmit de discussió de la seva moció trobarem elements que ens permetran avançar, segur, en molts d'aquests aspectes, si no en tots.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació actual dels Mossos d'Esquadra.

Interpellació

al Govern sobre la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00184/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, la darrera crisi en el seu departament li dona una nova oportunitat, la dimissió del senyor Prat li dona l'oportunitat de tancar una època i d'obrir-ne una de nova en el si de la policia autonòmica catalana, el Cos de Mossos d'Esquadra; una policia que pateix les carències del model policial espanyol, de la manca de consens polític i de la mala planificació dels cossos policials al conjunt d'Espanya, un problema que ve de lluny i que difícilment podrem arreglar des d'aquest Parlament.

La manca de consens pel que fa a un model policial i eficient al conjunt d'Espanya provoca disfuncions i problemes operatius, sovint greus, en una qüestió essencial com és la seguretat pública i la lluita contra les diferents formes de criminalitat, especialment el crim organitzat. No hi ha consens en el model, sobretot, entre els professionals, que veuen i viuen de primera mà les disfuncions que l'actual model provoca.

Conseller, ens ha sentit dir que cal disposar d'eines i instruments de coordinació, de cooperació, de gestió del coneixement i de la informació, que millorin l'eficàcia dels cossos policials i, en el cas que ens ocupa, de les policies que actuen a Catalunya, principalment el Cos de Mossos d'Esquadra, però no només. I això passa per una correcta distribució competencial, però també, i sobretot, per una voluntat ferma de cooperació i una capacitat adequada de col·laboració i de negociació.

No entraré, perquè no toca, a analitzar a fons el model policial actual. La distribució de competències, tasques i funcions dels diversos cossos policials espanyols, no és el moment d'analitzar-la a fons. Ja li he comentat que aquesta és una qüestió en què no hi ha prou consens i que tampoc tenim prou capacitat per donar-hi solució des d'aquest Parlament. Però disposem d'una regulació normativa i d'una distribució competencial, i ens toca treballar amb el que tenim.

Conseller, s'ha de seguir treballant amb la normativa i la distribució competencial vigent per tal d'enfortir la policia autonòmica, per tal d'enfortir el Cos de Mossos d'Esquadra, i s'han de fer, alhora, tots els esforços necessaris per aconseguir que la seguretat ciutadana, la garantia de llibertat que representa una policia democràtica, com ho és el Cos de Mossos d'Esquadra, resti garantida en les millors condicions possibles per al conjunt dels ciutadans, i així mateix per als agents del cos.

Miri, conseller, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, no tenim cap dubte que disposem d'una policia homologable a d'altres policies del nostre entorn, a d'altres policies democràtiques del nostre entorn. Com

a regla general, no tenim cap dubte de la professionalitat dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra i del seu compromís vocacional amb la seguretat i amb la defensa de la llibertat i dels drets del conjunt dels ciutadans de Catalunya. Això és així, malgrat que hi pugin haver –que n'hi ha– excepcions, però vostè sap molt bé que sempre n'hi han, d'excepcions, a qualsevol regla. Conductes antidemocràtiques contràries a dret, n'hi ha o n'hi pot haver a qualsevol col·lectiu, i també al Cos de Mossos d'Esquadra.

Però no és aquest l'objecte de la nostra interpellació. Avui no li preguntaré ni pel compromís de l'assegurament de la plena vigència de l'estat de dret i del correcte funcionament de les institucions de govern, de tots els nivells de govern..., perquè vostè sap que els grups d'aquesta cambra li vam donar un suport ampli, i també s'hi van comprometre els dos grups que donen suport al Govern de la Generalitat el passat 10 d'abril. Tant Convergència i Unió com Esquerra Republicana de Catalunya s'hi van comprometre, a instància de Ciutadans, en la defensa del nostre ordenament constitucional, en la defensa de la vigència plena a Catalunya de la Constitució espanyola i de l'Estatut d'autonomia i en l'assegurament del normal funcionament de les infraestructures i de les institucions de govern. Per tant, això avui no és el que ens preocupa.

Vostè no, conseller, però el seu Govern, el Govern de CiU, va començar a governar ja fa tres anys i mig. Vostès estan governant des del desembre de 2010 amb continuïtat, i vostè fa un any i mig que està al càrrec de la conselleria d'Interior. Vostè va rebre el llegat del senyor Felip Puig al capdavant d'Interior; el seu tarannà de ben segur que és diferent, no tinc cap mena de dubte que sigui així, però les carències han estat molt semblants.

La dificultat de coordinació i de millorar les relacions amb la resta de les policies, amb la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat, ha estat molt semblant. I no li vull dir que sigui només responsabilitat seva. Tots sabem que en aquestes qüestions relacionades amb la coordinació entre cossos amb interessos diversos, amb la conjunció d'interessos diversos, la responsabilitat sempre és compartida, no tot està a les seves mans. Però tot el que té a veure amb el Cos de Mossos d'Esquadra de forma directa està, o almenys ha d'estar, a les seves mans, i de vegades s'ha tingut la sensació que no era ben bé així.

Avui l'he d'interpellar per un seguit de qüestions relacionades directament o indirectament amb el Cos de Mossos d'Esquadra que a Ciutadans ens preocupen; a nosaltres com a partit, però estem segurs que també preocupen molts dels ciutadans de Catalunya. Són una mena de cara fosca relacionada directament o indirectament amb el Departament d'Interior i amb el Cos de Mossos d'Esquadra.

Amb l'arribada del seu Govern, fins i tot abans que arribés, a Catalunya es va començar a viure una situació que incideix directament en la credibilitat democràtica del seu Govern i d'alguns dels membres del seu Govern; un seguit de qüestions que han anat apareixent, i, veient el que anava sorgint, nosaltres hem demanat

reiteradament que s'obris una comissió d'investigació en seu parlamentària per tal d'esbrinar el que realment ha succeït.

Vostè, alguna d'aquestes coses potser, doncs, se les ha trobat sense voler, allò de «sin comerlo ni beberlo». Però vostè és qui en té a hores d'ara bona part de la responsabilitat; no tota, però bona part de la responsabilitat en aquest moment, i especialment des de fa un any i mig.

Abans que CiU retornés al poder al capdavant de la Generalitat, el 2010, ja passaven coses; els primers casos d'espionatge ja s'estaven produint amb aparent normalitat, i sembla fins i tot que amb una certa sensació d'impunitat. I sembla, per tot el que vàrem començar a saber el 2013, que gairebé tot girava entorn de l'agència de detectius anomenada Método 3. Entorn d'aquesta agència ja hi apareixen noms que estan o han estat lligats al seu Govern, a aquell Govern que ens deien que era el dels millors. Fins i tot, ens vam assabentar del possible espionatge per part d'un conseller sobre un altre, amb un intermediari que Déu n'hi do el que va costar que dimitís. Ja se sap que ho va fer, finalment, per qüestions personals; segur que ho eren, de personals, perquè el senyor Xavier Martorell estava molt directament implicat en aquest primer escàndol de Método 3. Perquè a l'escàndol de Método 3 hi havia molts indicis que assenyalaven directament l'aleshores director dels Serveis Penitenciaris de la Generalitat, que estava sota ordres directes del conseller Gordó. Un escàndol en què hi ha indicis d'espionatge mutu entre membres de l'actual Govern, però fins i tot un escàndol menor pel que després hem sabut, en el qual, per cert, la principal preocupació del Govern de la Generalitat va ser tenir el control policial de les investigacions judicials.

Però això era el 2013; d'escàndols d'espionatge n'hi ha hagut més. Deixi'm que entri en un altre escàndol majúscul i encara vigent. Si el 2013 ens vam trobar amb aquest possible espionatge entre dos consellers, el mateix 2013 vam tenir els primers indicis que un d'aquests consellers, el senyor Puig, tenia la seva pròpia joguina. Quan el 2009 es va crear el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya –el Cesicat–, semblava fins i tot una bona idea: una entitat amb format de fundació pública dedicada a la recerca i al desenvolupament d'instruments i eines de seguretat per a les tecnologies de la informació i de la comunicació, d'aplicació directa a les empreses i a les institucions públiques i privades, que tenia entre els seus objectius arribar a ser autosuficient, mitjançant la comercialització de serveis de seguretat en aquest àmbit. Això semblava una bona idea. Una entitat, per cert, que es va crear sota la dependència de la conselleria de Governació i Administracions Públiques.

Semblava una bona idea, però quan vostès –no vostè directament, però Convergència i Unió– van arribar al poder, de seguida en van tenir de millors, d'idees. El senyor Felip Puig va trobar una eina ideal, pel que hem anat esbrinant de mica en mica, per als seus jocs de guerra, per poder seguir jugant als espies. Amb el primer Govern del senyor Mas, el Cesicat va passar a mans del senyor Puig, va passar a dependre de la con-

selleria d'Interior, una conselleria que –recordem-ho– va deixar a les seves mans, en aquesta legislatura, esquitxat pel cas Ester Quintana. Però, quan va canviar de conselleria, quan es va fer càrrec d'Empresa i Ocupació, també es va emportar el Cesicat; li va deixar el director general, però se'n va emportar el Cesicat. Els amics col·locats estratègicament, però les joguines de control orwellià sempre a l'abast.

Entorn d'aquesta entitat, el Cesicat, han anat sorgint al llarg del temps un seguit de casos d'espionatge i, fins i tot, un esberrany, un estudi meticulós vist com a embrió d'una agència de seguretat de Catalunya, una mena de joguina ampliada, impulsada, com s'ha reconegut, pel mateix senyor Puig, una superagència d'espionatge i de control de les tecnologies de la informació i de la comunicació i sobretot, dels seus usuaris.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, la veritat és que hem començat amb un to que el caracteritza, doncs, obrint el ventall de tot el que s'esdevé a la policia, d'això que vostè anomena «aquestes dificultats de coordinació competencial, de cooperació», i jo anava prenent notes de moltes de les coses que vostè d'alguna manera ha dit i que, d'una altra manera, podria compartir de la primera part de la seva intervenció; respecte a la segona part, no comparteixo absolutament res.

Però de la primera part de la intervenció, home, jo crec que avançaríem, i molt, si simplement respectéssim quin és el marc legal que ordena les competències entre els diferents cossos policials. I permeti'm que, d'una o altra manera, m'hi refereixi, perquè aquest no és un tema menor. La nostra és una policia, doncs, que és catalogada –i no és una invenció d'aquest conseller ni d'aquest Govern– com a policia integral; així ho reconeixen els textos legals que, doncs, la fan néixer i, en definitiva, la creen, i n'hi hauria prou a ser respectuosos amb quines són les competències que té el Cos de Mossos d'Esquadra i, certament, a fer funcionar aquells elements de coordinació entre policies per progressar, per entendre'ns, adequadament.

Per tant, vostè feia un conjunt de reflexions amb un to constructiu, amb un to positiu, de dir: «Escolta, jo no entraré, precisament, doncs, en aquests elements de cooperació i de coordinació.» Home, jo sí que, d'una o altra manera, tinc interès a entrar-hi en aquest sentit: tot allò que sigui respecte competencial –i vull recordar, doncs, quin és l'àmbit competencial, que és de policia integral, per part del Cos de Mossos d'Esquadra– ens ajuda d'una manera important, ens ajuda d'una manera rellevant a fer bé aquesta feina –i estic d'acord amb vostè– que ens exigeixen el conjunt de ciutadans. Tant li fa –i això ho he dit manta vegades– a un ciutadà quin és el cos policial que li dona servei; el que vol és tenir una societat segura i percebre-la com a tal, com a societat segura. Però, en qualsevol cas, no és

un tema menor que des de la perspectiva, en aquest cas, del Govern de la Generalitat exerceixi i exercim, evidentment, així ho fem i així ho farem, les competències.

El títol de la seva interpellació era «quina és la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra». Doncs, la meua resposta és «de normalitat», la situació actual del Cos de Mossos d'Esquadra és de normalitat d'una policia que està absolutament desplegada arran i arreu del país i que té, com vostè deia, doncs, un conjunt de servidors públics amb nivell, amb formació, amb qualitat, que creuen fermament i exerceixen de dia i de nit tota aquesta responsabilitat, els 365 dies de l'any, d'una feina professional, d'una feina rigorosa, d'una feina ben feta, i que, certament, en alguns casos..., i per això, doncs, hi han les diferents instàncies: l'una, la del control parlamentari; l'altra, la del control judicial; també el control a vegades, doncs, més opinable –i li parlo amb tota la sinceritat– que fan i han de continuar fent en un estat de dret també els mitjans de comunicació. Però, en qualsevol cas, la situació de la policia és, responnent al títol de la seva interpellació, una situació d'absoluta normalitat. I «normalitat» vol dir, doncs, que té aquells elements de control estrictament necessaris.

Però sí que voldria, d'una o altra manera, cridar l'atenció sobre un aspecte que, d'alguna manera, ha estat present, doncs, en la seva interpellació; suau, evidentment, en les formes, com el caracteritza evidentment a vostè, però amb un contingut del qual jo, particularment en aquesta segona part, discrepo, no?

Jo dic que és evident que hi ha d'haver, doncs, tots aquests elements de control. Aquest és un exercici que estem fent ara mateix des de la perspectiva parlamentària, sobretot en el que és l'actuació, evidentment, de la policia, com, evidentment, hi ha control..., i tot allò que vostè esmenta en la segona part de la seva intervenció, doncs, si està –que en part hi està– judicialitzat, és la instància judicial qui ha d'acabar d'escatir a veure si totes aquestes fotocòpies que moltes vegades vostès exhibeixen i totes aquestes notícies i tots aquests rumors que eleven a categoria en més d'una ocasió, a veure si això és certament així. Jo tinc els meus dubtes, més que reals, que això sigui així.

En qualsevol cas, sí que posar en valor la necessitat, per un costat, de fer aquests controls; mai m'he negat a comparèixer davant d'aquest Parlament per aquestes qüestions, ni per altres que vostè esmentava. El que passa... Vostè parlava, doncs, de tot el tema de Método 3: no és precisament aquest conseller ni precisament aquest Govern a qui vostè hauria d'interpel·lar, i aquesta cambra en té, doncs, coneixement i ha fet algunes votacions precisament, fa escassament, probablement, una setmana, de compareixences, perquè ens ajudarien a escatir algunes de les qüestions relacionades amb Método 3. I voldria recordar, doncs, quin ha estat el sentit de les votacions i quina ha estat la predisposició dels representants d'alguns grups d'aquesta cambra a comparèixer i a explicar algunes qüestions que segur que serien d'interès general, no per furgar gratuïtament, sinó per tal d'aclarir episodis que hi han hagut.

Per tant, jo el que demanaria és que no confonguéssim allò que són els processos de control, la via parlamentària, evidentment, faltaria més, amb la via judicial, amb aquesta utilització algunes vegades més barroera –no és el seu cas–, d'altres més sibil·lina –s'assembla més al seu cas–, d'utilitzar qualsevol situació que es doni, d'una o altra manera, de la policia, que se'n poden certament donar, i que aquelles que ha de ser judicialitzades, doncs, evidentment ho estan, per anar, d'alguna manera, un cop dit: «No, escolti, confiança total en el cos de la policia», però anar introduint aquesta ombra permanent, aquest dubte continuat, dir: «Ecolti, no, ja sé que hi ha una qüestió competencial, ja sé que els altres cossos tampoc són perfectes.» Però en qualsevol cas jo crec, i aquesta és una dada crec que objectivable, que el Cos de Mossos d'Esquadra, i no me'n queixo, en qualsevol cas, està sotmès evidentment a un control parlamentari, a un control des de la perspectiva de la premsa, evidentment, com no podia ser d'altra manera, per l'àmbit judicial, però, en qualsevol cas, des de la perspectiva política parlamentària, un control m'atreveria a dir que bastant, bastant més sever del que ho són altres policies. En qualsevol cas, no me'n queixo, perquè això en definitiva ens fa més autoexigents, ens fa més forts.

Vostè ha assistit, vostè hi ha assistit i li ho agraeixo molt, com representants d'altres grups parlamentaris, al que ha estat la celebració dels dies de les esquadres, i m'haurà sentit a dir en més d'una ocasió una cosa que ara em plau dir-la des d'aquesta tribuna. El Cos de Mossos d'Esquadra té una missió molt clara, molt perfectament definida, de protegir el lliure exercici dels drets i les llibertats, i això és el que fa, de garantir la seguretat ciutadana, de vetllar des de la proximitat per la convivència pacífica dels ciutadans, dels nostres conciutadans, de protegir evidentment persones i béns, i de fer-ho, i això és el més substantiu de tot i el que tanca l'anella, compliment i fent complir evidentment la llei.

I deia jo moltes vegades, els ho he dit i em plau repetir-ho des d'aquesta instància, des d'aquesta tribuna, que això ho fem, doncs, amb els valors de la proximitat, els valors de la voluntat de servei, evidentment, de la integritat. Però que hi ha una qüestió, i això sí que voldria d'alguna o altra manera posar-ho en valor, perquè crec que és una feina que fa, doncs, una part molt important, molt substantiva de la nostra policia, absolutament majoritària, evidentment, doncs, que és la de guanyar-se no només aquella autoritat que emana d'aquesta llei, a vegades, a vegades no prou respectada des de la perspectiva competencial. I no ens cal anar més enrere de la setmana passada per trobar nous exemples d'això, no ens cal anar més enrere d'aquesta permanent laminació competencial per la via dels fets, en ordre públic unes vegades o en d'altres instàncies d'altres vegades.

Hi ha una altra autoritat, que jo crec que es guanyen, doncs, dia a dia, els 365 dies de l'any, que és aquella que emana de l'exercici responsable, de la feina ben feta en tots els àmbits –en tots els àmbits–: el de la investigació criminal, el de la seguretat ciutadana, i també, vostè me l'ha posat damunt la taula, no sé si

en la següent interpellació d'una o altra manera sortirà o no sortirà, en qualsevol cas jo sí que l'hi vull posar, també en l'àmbit de l'ordre públic.

Per tant, sí que voldria dir: «Escolti» –una crida a l'atenció, i m'ho permet aquesta interpellació–, «compte a posar sistemàticament, per qualsevol raó, per qualsevol excusa, per qualsevol notícia, a vegades certa, a vegades incerta, a vegades mitja veritat, a vegades absolutament falsa, permanentment sota sospita el que és la nostra policia.» Perquè no hi guanya res, la societat; com tampoc hi guanya res amb l'opacitat, compte. No, no ho confongui, no em faci dir el que no estic dient. Jo estic dient sí al control evidentment democràtic, des d'aquesta cambra, sí al control evidentment judicial, sí al control mediàtic, encara que a vegades té elements absolutament esbiaixats, però compte, perquè la laminació continuada, permanent, tant se val si és per qüestions d'investigació criminal, tant se val si és per qüestions d'ordre públic, tant se val si és per qüestions de seguretat ciutadana, que de tot tenim en aquest judici permanent que fem a la nostra policia, no necessàriament ens fa més forts com a societat.

Per tant, sí que em veig en l'obligació de dir: «Escolti, ens sotmetem i ens sotmetrem tantes vegades com convingui, doncs, a aquest judici d'aquesta cambra; ara, des del rigor i deixant per a l'àmbit judicial allò que correspon evidentment a l'àmbit judicial», que és el que, en alguns casos com els que ha esmentat vostè, és el que, doncs, anirà resolent i escatint.

I al respecte, sí que li vull manifestar d'una manera clara la meva més absoluta tranquil·litat sobre el que ha estat, n'estic segur, doncs, el bon fer del cos de policia, dels Mossos d'Esquadra, la Policia de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor conseller. Miri, li ho he dit al principi, el problema no és el cos –el problema no és el cos. I vostè em diu que hi ha una situació general de normalitat, però jo li diré que hi han casos greus d'anormalitat. I no són mers rumors, perquè són informacions periodístiques que ens mereixen credibilitat, perquè tenen molts, molts indicis de veracitat en alguns casos.

Respecte al control del cos, bé, no només ha de ser un control parlamentari. La primera responsabilitat del control és precisament dels comandaments polítics, en aquest cas del seu propi departament, i, per tant, la primera responsabilitat seria seva, no?

Miri, li he de parlar d'un darrer escàndol, d'un cas que ens sembla que és molt greu, que és el cas d'espionatge a un sindicat, el Sindicat de Policia de Catalunya, un cas que s'ha admès a tràmit per un jutjat d'instrucció i que veurem com es desenvolupa i de quina for-

ma acaba esquitxant el seu Govern, si és que finalment l'esquitxa.

Sembla un cas de relacions fosques, un cop més, entre els responsables polítics del Govern i els funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra. Perquè vostè ho ha de saber, almenys segur que ha llegit la premsa i fins i tot gairebé segur que ha llegit el contingut de la querella presentada per aquest sindicat: hi ha una intrusió delictiva en la intranet, en el servidor intern d'aquest sindicat, de la qual s'ha fet un peritatge que dona una informació cabdal per estar preocupat de l'ús i del possible abús que vostès poden estar fent d'instruments que han d'estar al servei de tots, no, com sembla en aquest cas, en contra d'uns funcionaris que s'han organitzat legítimament i legalment en un sindicat que, pot ser el cas, no acaba de combregar amb totes les rodes de molí que des de l'Administració de la Generalitat posen al seu abast.

Però li demano que s'impliqui personalment en la resolució d'aquest cas, perquè ens sembla que és un cas molt greu; una intrusió delictiva en què s'evidencia la relació entre l'origen de l'atac, una empresa radicada a un país estranger, un país escandinau, amb la qual apareix vinculada una targeta de crèdit que pertany al Govern de la Generalitat, al Govern del senyor Mas, al seu Govern, conseller.

Amb bon criteri, la investigació d'aquest cas s'ha encomanat per part del jutjat instructor al Cos Nacional de Policia. Dic «amb bon criteri» perquè així s'evita qualsevol tipus d'intromissió política en la investigació d'uns fets que, novament, malauradament, apunten a la joguina del senyor Felip Puig.

Ens preocupa aquesta escalada de l'espionatge que ha anat apareixent els darrers mesos, una mena d'escalada que ens remunta al 1984, amb un biaix orwellià que ens ha de preocupar, i molt.

No volem ni tan sols tenir la sensació que pot ser possible l'ús sistemàtic d'una entitat que va néixer amb una finalitat molt diferent per espionar els funcionaris d'escòlts..., a quelcom que no sigui plenament fidel als interessos d'un govern de la Generalitat que, a més, ha abdicat del respecte escrupolós del marc de l'estat de dret i que, dia sí, dia també, es permet fer crides a uns plantejaments populistes que, en nom de suposades majories i d'un quimèric dret democràtic superior, al marge de les institucions democràtiques en què rau la sobirania nacional, l'única que hi ha a Espanya, i per tant a Catalunya, s'ha posat com a únic objectiu de legislatura un referèndum d'autodeterminació que, com tots sabem, mai se celebrarà, almenys de forma legal i legítima, i menys per la drecera que ha escollit el senyor Mas.

Ens preocupa, i esperem que després del debat de la moció subsegüent d'aquesta interpellació ho puguem corregir, l'existència d'una unitat especial dins de la Divisió d'Informació del Cos de Mossos d'Esquadra que no figura en l'organigrama oficial del cos.

Miri, senyor conseller, li ho he dit quan he començat la meua intervenció: totes i cadascuna de les crisis són també una oportunitat. En aquest cas, la crisi derivada

de la dimissió del director general de la Policia, del senyor Prat, diuen vostès que molt meditada però sobtada i enmig d'una greu crisi d'ordre públic, li dona una nova oportunitat. Aprofiti l'arribada d'un nou director general per trencar cadenes amb la foscor, per impedir que tot el cos pugui quedar esquitxat per les decisions polítiques d'alguns, d'uns pocs que volen seguir jugant als espies, que volen seguir escorcollant la intimitat de molts ciutadans catalans, que estan fent servir les eines i els instruments que han de servir per garantir la seguretat de tots per violar la intimitat i els drets d'alguns, al marge de la legalitat.

Aprofiti per demanar al seu Govern que el Cescicat sigui el que ha de ser, una entitat que serveixi per enfortir el sector de la seguretat de les tecnologies de la informació i la comunicació, i estigui on ha d'estar, al marge d'un servei, sembla, de control del funcionariat, de membres del Govern, de membres de partits, de ciutadans en general, és a dir que torni la normalitat en l'ús d'aquestes eines de control i de vigilància.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. No, no cal que digui que torni la normalitat; hi ha hagut sempre la normalitat en l'exercici responsable de les responsabilitats, valgui la redundància, del Cos de Mossos d'Esquadra.

Però fixi's com ha començat aquesta segona part de la intervenció; diu: «Sembla que hi ha una cosa molt greu»; segona, diu: «perquè ho he llegit a la premsa»; tercera: «a veure si els esquitxa». I després, pum, pum, diu: «I, escolti, és que el problema...», i al final ho ha dit, ha sortit: el problema és el 9 de novembre. És clar, és una composició de lloc ben, ben curiosa. Però al final ha sortit, ha sortit una mica, la font de preocupació.

Escolti, aquest «sembla que hi ha un cas molt greu», si això està *sub iudice*, i aquest matí s'hi ha referit el mateix president de la Generalitat, ha estat acceptat a tràmit, això no pressuposa res més que això, que ha estat acceptat a tràmit. Per tant, escolti, fem confiança. I si hi han responsabilitats, és evident que s'assumiran fins al final per part de qui les hagi d'assumir. Això, al capdavall, és un estat de dret.

Però, fixi's, no em pot conduir a dir: «Escolti, és que sembla que..., i a veure si els esquitxa, perquè jo he llegit als mitjans de comunicació...» Home, sobre això, i és el que em referia en la primera part de la intervenció, no es poden construir determinats judicis; que, per més paraules amables que tingui respecte al cos i la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, home, està construint al capdavall un judici..., no és, precisament, doncs, que defensi l'honorabilitat de la institució, ni tampoc d'aquells responsables polítics que han estat al capdavant d'aquesta, que jo sí que defenso, i tant que la defenso!

Per tant, des d'aquesta perspectiva, sí que li demanaria, doncs, aquest punt de cura, escolti, tan senzill. Ha estat acceptat a tràmit? Escolti, entra dintre de la més absoluta normalitat. Si hi ha responsabilitats, és evident que aquestes seran assumides. Però compte amb fer-se ja vostè, doncs, redactor de la sentència, perquè no, hem de ser curosos, perquè el que tenim entre mans és molt sensible, i les acusacions que vostè fa, doncs, són tremendament sensibles. I si això hagués estat cert que és així, és gravíssim. No li ho amago pas. Per això és bo que qui té la competència, doncs, per fer la investigació al respecte la faci amb tota normalitat.

I el que sí que li dic amb tota claredat meridiana i amb tota rotunditat és que, com no pot ser d'altra manera, des d'allò que em correspon a mi com a responsable màxim, responsable polític del Departament d'Interior, i parlo en nom propi i evidentment també parlo en nom del director general de la Policia que demà, doncs, pren possessió, estem a la més completa disposició de l'autoritat judicial.

I dit això, escolti, doncs, ocupem-nos de tot allò que ens hàgim d'ocupar, però no fem aquest conjunt de judicis, de judicis de valors, d'intencions, de sospites, que d'una o altra manera de cap manera contribueixen ni al bon nom de la policia ni al bon nom de la institució. Siguem curosos. Li demano tan poc com això. I no elevem a categoria tot allò, doncs, que apareix en un o altre mitjà, que denuncia un o altre sindicat, els quals respecto molt.

I el que no hi ha, el que no hi ha des de la perspectiva del Cos de Mossos d'Esquadra, ni ha hagut mai, és cap mena de persecució, ni hi serà, a cap de les expressions sindicals al si del propi cos.

Vostès sovint –i, miri, era vostè que ha tret el tema del 9 de novembre– blasmen aquells mossos que, de manera particular, doncs, s'han associat a l'Assemblea Nacional, a títol individual. I jo els respecto, com respecto aquells altres que estan just als antípodes, com respecto aquells altres que estan just als antípodes d'això, i que tots ells, tots, els uns i els altres, quan es posen l'uniforme i es posen el TIP el que fan és exercir professionalment, rigorosament professionalment, de mossos d'esquadra, perquè aquesta és l'exigència que els hem de fer. I, per tant, ni perseguim els uns, com pretén dir vostè, ni perseguim els altres, com li agradaria a vostè que féssim. I el nostre és un cos de 17.400 agents, plural, divers, que té diferents expressions, que, sobretot, el que és són respectades, com no podia ser d'altra manera, des de la responsabilitat política, des de la instància política del mateix Departament d'Interior; ni més, ni menys.

Per tant, home, sí que li agrairia que fossin curosos. Entenc, doncs, que per a vostès deu ser un filó interessant, un filó atractiu, treballar amb això. Jo el que sí que li dono és la més absoluta garantia, u, de col·laboració amb la instància judicial per esclarir això, perquè sóc el més interessat que això s'esclareixi com a responsable que sóc, evidentment, del departament, però també li dic que al costat d'això, d'aquesta col·laboració i d'aquesta voluntat clara d'aclarir tot

allò que s'hagi pogut esdevenir, jo no faré ni judicis, ni molt menys sentències, sobre actuacions que en cap cas –en cap cas– estan demostrades. L'acceptació d'una demanda en aquest sentit no pressuposa absolutament res. I això és un estat de dret, i també, també en aquest supòsit, la presumpció d'innocència s'ha de contemplar.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats.

Interpel·lació

al Govern sobre la violència que generen els grups radicals i els organitzats (tram. 300-00185/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, permeti'm una prèvia, no? Doncs, si algú tenia algun dubte que tornen les polítiques de seguretat del tripartit, demà no en tindrà cap: demà podrà veure oficialitzat com tornen aquestes polítiques encarnades en la incorporació del nou director general.

Dit això, aquesta interpellació la volem centrar en dos aspectes ben diferenciats. Per una banda, volem parlar d'aquells grups violents que aprofiten grans concentracions o manifestacions per exercir la violència, o aquells altres que creuen que l'exercici de la violència és el camí per assolir els seus objectius; bé, podríem anomenar aquests grups com «l'esquerra radical», per una banda, i ens centrarem precisament en el darrer exemple, que és el que ha succeït a Can Vies. I, per l'altra, també volem parlar d'altres grups organitzats que s'anomenen popularment, i els mitjans de comunicació així els anomenen, «les bandes llatines».

Respecte als primers, els grups de l'esquerra radical, bé, els responsables dels Mossos ja ens ho han dit, no?: han constatat l'existència de persones i de grups que de forma concertada i periòdica exerceixen la violència a casa nostra, especialment a la ciutat de Barcelona. L'anterior conseller, el conseller Puig, xifrava aquest grup a l'entorn d'un col·lectiu d'unes dues-centes persones. Llavors, la primera pregunta és dir: escolti, això es pot mantindre, aquesta afirmació d'aquest col·lectiu que al voltant de dues-centes persones de forma permanent, més o menys concertada, exerceixen la violència? Ha augmentat, aquest col·lectiu? Quina ha estat la seva evolució?

També els professionals del Cos de Mossos d'Esquadra ens diuen que cada cop més l'exercici d'aquesta violència és més perfeccionat; si m'ho permet, més «professionalitzat». I, per tant, la utilització de mèto des o material amb més efectes lesius, les estratègies

aquestes de canvi de roba per evitar les identificacions, la identificació dels agents de paisà que estan dintre les manifestacions per garantir la seguretat i els drets dels ciutadans i, per tant, també la identificació d'aquests agents posteriorment a través d'imatges dels mitjans de comunicació o dels mateixos grups violents i la persecució conseqüent són expressions d'aquesta professionalització de la violència.

I també el Cos dels Mossos d'Esquadra, i així ho ha manifestat, ha pogut constatar que aquests grups, doncs, han utilitzat coses com cascos per protegir-se, pals per atacar, escuts més o menys artesans, màscares antigàs per evitar l'efecte dels gasos, llances contra el coll dels policies, gasos, llançament de coets, de boles de ferro, de tot tipus d'elements de mobiliari urbà.

I ara ens volíem centrar molt ràpidament en el que va succeir a Can Vies el passat 26 de maig amb el desallotjament, recordem-ho, edifici ocupat i llegalment des del 10 de maig de 1997 i, en definitiva, que és un edifici que està afectat pel planejament urbanístic des de l'any 2003 i que és una zona verda a dia d'avui, urbanísticament parlant.

Miri, l'actuació violenta i l'incompliment de les lleis que ha acompanyat Can Vies han estat un pols a l'estat de dret. Torno a dir-li-ho, eh?: l'actuació violenta i l'incompliment de les lleis que ha acompanyat tota la qüestió de Can Vies han estat un pols a l'estat de dret. I, com un pols a l'estat democràtic i de dret, ens afecta a tots, i seria un gran error pensar que això només afecta l'alcalde de Barcelona o l'Ajuntament de Barcelona.

I la pregunta és clara. És a dir, per aconseguir les nostres reivindicacions, es pot utilitzar la violència? Els poders públics poden dialogar amb aquells que s'emparen en la violència? La resposta és que no, i és un no sense cap tipus de matís. El Partit Popular, a través dels seus diversos dirigents, ha donat suport a l'actuació dels Mossos d'Esquadra en el desallotjament de Can Vies, i vostè sap que no tots els dispositius han estat ben dimensionats; fins i tot algun sindicat del Cos de Mossos d'Esquadra va denunciar que el primer dispositiu de la primera nit no estava ben dimensionat i els reforços van arribar tard.

L'altra pregunta que ens hem fet: van intervenir també tant la Brimo com l'ARRO en tots aquests processos? Estaven ben equipades les ARRO? Quines funcions van fer les ARRO? Perquè vostè sap que no estan ben equipades quan han d'enfrontar-se a actuacions d'ordre públic, i especialment amb expressions de violència salvatge com les que s'han pogut viure al barri de Sants.

Com deia abans, nosaltres recolzem el nostre..., els Mossos d'Esquadra, els comerciants, els veïns, els partits polítics que han patit atacs a les seves seves d'una forma irracional i salvatge, i, per tant, creiem que hem de descriure quina ha estat la situació que han patit Can Vies i el barri de Sants.

Alguns han pretès transmetre una imatge idíl·lica de Can Vies i amaguen d'una forma clara tots els perjudicis de les activitats molestes i insalubres que provoca-

ven i que es feien a Can Vies, i no es tenien en compte totes les denúncies permanents de molts veïns a l'Ajuntament de Barcelona per denunciar aquest tipus d'actituds absolutament incíviques. El que comença amb incompliments de la convivència, de les ordenances, ara acaba amb expressions salvatges de violència; i aquest és el procés. I la responsabilitat dels poders públics és actuar des del primer moment, quan hi han aquests incompliments de la convivència durant anys i panys, i denúncies permanents dels veïns per dir que era una situació insostenible. Per tant, el nostre full de ruta és clar: fermesa davant dels violents i no discriminar els veïns de Barcelona en funció de si cremen o no cremen contenidors.

Quin és el missatge que s'ha enviat amb tota la gestió de Can Vies? «Crema contenidors, fes destrosses, que és la millor manera per aconseguir les teves reivindicacions.» Què han aconseguit els ocupes de Can Vies? Que es paralizzi l'enderroc, que l'ajuntament els ofereixi de nou l'ús de l'edifici i que es destinin diners a la seva rehabilitació. I com ho han aconseguit? Amb una expressió salvatge de violència. I això ho ha pogut constatar qualsevol ciutadà de Catalunya.

El Govern de la Generalitat, vostè com a conseller d'Interior, comparteixen que l'Ajuntament de Barcelona cedeixi a la pressió dels violents, que és el que està succeint a dia d'avui? Comparteix aquesta actuació, senyor conseller? Amb aquesta cessió davant dels violents, com queden els veïns que han patit tota aquesta situació? Com queden els comerciants que han patit danys? Com queden els mossos d'esquadra que han estat ferits en les intervencions? Com queda tot plegat? Perquè l'actuació violenta ha comportat 160 intervencions dels Bombers de Barcelona, 67 detencions, 297 identificacions, 74 denúncies sobre danys a béns privats que encara no han estat quantificats, i serà una dada a tindre en compte, aquests danys, a afegir als desperfectes dels béns públics que han tingut ja un cost quantificat de 415.760 euros. Els Bombers de Barcelona i els serveis tècnics municipals clouen que la part de l'edifici que resta dempeus no és accessible i que cal fer obres per garantir la seva seguretat i, a més a més, que ha comportat tota la violència que alguns han aprofitat per estendre-la al conjunt de Catalunya.

I quina ha estat la resposta pública davant d'aquesta realitat sagnant i claríssima d'exercici de violència? Ho torno a dir: «Aturem l'enderroc, deixem que els ocupes accedeixin a un edifici insegur», i l'ajuntament s'ofereix a rehabilitar l'edifici per cedir-lo de nou als ocupes. Això sí –i això és una notícia que acaba de sortir ara–, els ocupes donaran permís als Bombers i als serveis tècnics municipals per veure si estan en degudes condicions els serveis. El món al revés, el món absolutament al revés. I la resposta és un greuge comparatiu als ciutadans que compleixen amb les normes, que malgrat les dificultats reivindiquen de forma democràtica els seus drets i no utilitzen la crema de contenidors per aconseguir les seves reivindicacions.

Per tant, nosaltres defensem el diàleg i defensem l'enderroc. Diàleg amb aquells veïns i entitats que no són violents, diàleg amb aquells veïns i entitats que condemnen clarament la violència i no la justifiquen, i en-

derroc de l'edifici, perquè quedi ben clar que en un sistema democràtic la violència no serveix per aconseguir absolutament res.

I aquests dos minuts que em queden em voldria centrar en les bandes que s'anomenen «llatines», i vostè sap que ens referim als Latin Kings, als Ñetas, als Trinitarios, als Black Panthers, als Bloods, als Mara Salvatrucha 13, Barrio 18 i als Dominican Don't Play, entre d'altres. S'ha descrit un fenomen que és el següent: tenim unes bandes que quan es van implantar a Catalunya els seus membres eren adolescents i actuen als parcs de les ciutats, i ara aquests membres ja arriben a la trentena, ja tenen al voltant de trenta anys, i, segons la policia, es dediquen a la venda de drogues, amb tot el que comporta aquest tràfic: violència, armes, coaccions.

Recordem, a l'època del tripartit –i això és important–, que alguns ens presentaven alguna d'aquestes entitats com a entitats culturals. I ara la realitat és que fa poques setmanes hi ha hagut un conjunt de quatre operacions contra aquest tipus d'organitzacions que ha comportat vuitanta-cinc detinguts per part dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Civil.

La pregunta és: és cert que aquestes organitzacions que jo he citat, entre d'altres, estan formades per tres mil membres, apleguen tres mil persones? És cert que d'aquesta composició entre el 30 i el 40 per cent són joves originàriament de Catalunya? És cert que en aquestes tres mil persones hi han membres originaris de trenta-cinc països diferents? I és cert que durant molt temps l'abordatge d'aquest fenomen per part del Govern de la Generalitat es fonamentava en l'observació i la mediació? Quins resultats van tenir aquestes polítiques de tot plegat? I, sobretot, el que ens interessa saber de vostè avui és quina és la resposta de la Direcció General de la Policia davant d'aquest fenomen. Ja no són joves adolescents que atemoreixen els parcs i cometen petits robatoris; són, segons la policia, traficants de droga, amb tot el que això comporta. Quina és l'estratègia de la Direcció General de la Policia i què pensa fer per abordar aquest fenomen?

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Com és habitual en les seves intervencions, sempre toquem temes dispersos, i tenim el temps que tenim. Són dos temes..., no, no, té tot el dret de fer el que cregui oportú, però en qualsevol cas m'agradaria poder-li contestar amb més detall, i celebro poder-li dir que em sembla que a la comissió, doncs, ahir precisament es va votar una compareixença per parlar, entre d'altres, del tema de les bandes llatines, que vostè ha tocat, perquè és un tema important.

Només li avenço una qüestió: el canvi substancial, el canvi radical, el canvi important que s'ha esdevingut

els últims anys és concebre aquestes bandes llatines com el que són en les seves expressions, que són bandes delinqüencials, i a partir d'aquí, doncs, aproximar-nos-hi des de l'activitat policial. I en aquest sentit li donaré dades més precises de què ara no dispo en aquest precís moment, però em sembla que una de les compareixences que es va votar ahir precisament és per poder parlar, doncs, de les bandes llatines, que, com bé diu, són un problema, però que hi ha també una actuació policial que jo m'atreiria a qualificar de reeixida. Certament són un problema, però la solució a aquest problema s'ha començat a donar de manera efectiva a partir del moment que es canvia la conceptualització de veure-les com unes bandes culturals, juvenils, a veure-les com allò que són moltes vegades, moltes d'aquestes bandes, que és un fenomen delinqüencial pur i dur, i com a tal, doncs, s'han fet algunes actuacions, algunes les ha fet molt majoritàriament el Cos de Mossos d'Esquadra, i hi han altres cossos policials, com la Guàrdia Civil, que també han fet actuacions al respecte. Per tant, aquest és el canvi substantiu.

Vaig al principi de la seva intervenció. Home, hi ha una norma que és allò de la cortesia parlamentària... Ahir a un mitjà de comunicació els demanava, doncs, no pas els cent dies de gràcia per al nou director de la Policia, el senyor Albert Batlle, ja no en demanem cent, però és que abans que prengui possessió, que vostè ja el critiqui, això ja supera tots els límits de la cortesia mínima exigible. Escolti, deixi'l que prengui possessió, que ho fa demà, que és quan es publica el seu nomenament al *Diari Oficial de la Generalitat*, i no es preocupi, doncs, que estarà, com he estat jo mateix, com ha estat l'anterior director de la Policia, a disposició de vostè, d'aquesta cambra, en totes aquelles qüestions que d'una o altra manera els preocupin.

I vaig ara a l'element de preocupació, després de mostrar aquest punt de perplexitat per aquesta falta de mínim *fair play*, que abans de prendre possessió vostè ja critiqui, doncs, el director general. Però, en qualsevol cas, vostè sabrà allò que fa.

Certament venim d'una temporada, d'un cert temps, d'un any llarg en què hi han hagut fets puntuals violents, però sí, sí –ho dic amb aquesta claredat–, Can Vies fa un canvi, una inflexió important respecte a allò que havíem vist. I sí que hi ha grups violents organitzats, com vostè deia, en aquest país, que no és tant que s'hagin incrementat quantitativament com sí que hagin canviat qualitativament. També tindrem oportunitat, perquè són diverses les sollicituds, doncs, de compareixença, entre elles la meua pròpia, per poder explicar tot el fenomen de Can Vies, tot el que s'ha esdevingut des de totes les perspectives que vostès vulguin analitzar. Per tant, tindrem ocasió, quan la comissió, doncs, ho decideixi, de substanciar aquesta compareixença que ha estat sollicitada també per mi mateix.

Quin és el canvi qualitatiu? Doncs, que hi han tècniques, molt més, en aquest cas, més perilloses, més de guerrilla urbana. I aquest és el canvi qualitatiu que hem trobat. I és un canvi que hem apreciat darrerament a partir del que ha estat el desallotjament.

I jo diferenciaria molt les diferents fases. El desallotjament en ell mateix el que és és el compliment d'una sentència, com vostè ha dit, en el marc d'un estat de dret, les quals em sembla que –aquest dematí, si ha tingut ocasió de sentir una resposta que he fet a un grup parlamentari...– no són ni de lliure compliment ni especulem al respecte. Senzillament, el Cos de Mossos d'Esquadra, peça clau en l'estat de dret, complim, doncs, aquelles resolucions judicials que se'ns manen. Per tant, absolutament..., res més a opinar al respecte. Hi havia un manament judicial, que, a més a més, finia a finals del mes passat. I nosaltres, quan ho vam creure oportú, doncs, que va ser el dia 26, vàrem executar aquesta sentència. Per tant, dins els terminis, perfecte, i, més a més, amb la pulcritud. Per tant, jo sí que defenso –ho feia aquest dematí, també ho faig ara, des d'aquesta tribuna–, doncs, quina va ser l'actuació en aquest primer moment.

Cosa diferent és allò que d'una o altra manera prevèiem i que es va esdevenir amb una intensitat superior a la que prevèiem –no, no pretenc pas enganyar–, que són, doncs, les rèpliques o les protestes que hi han, que tenen alguna similitud –i hi han alguns canvis– amb allò que en el seu dia es va esdevenir o s'havia esdevingut a la ciutat de Madrid o allò que s'havia esdevingut en altres ciutats, com, per exemple, a Burgos, en el barri de Gamonal, i que tindrem ocasió, doncs, en comissió, d'entrar-hi amb un punt més de profunditat, que fonamentalment es deu al fet que hi ha persones, i permeti'm l'expressió, jo crec, perfectament entrenades en el que és el disturbis, generar aquests disturbis a nivell urbà, que coneixen i que saben quines són les pràctiques, moltes vegades, de la mateixa Brigada Mòbil.

Home, i, per favor, no em torni a equiparar Brigada Mòbil amb ARRO, perquè són unitats de naturalesa diferent i, per tant, lògicament tenen, petit parèntesi, lògicament, equipament diferent, perquè tenen encomandes diferents. I, per tant, sempre, vostè...: «És que uns estan més ben equipats que els altres...»; no, cadascú té aquell equipament que necessita d'acord amb les funcions que fa. I és veritat que les ARRO en uns determinats moments fan funcions d'ordre públic, però no les fan amb la intensitat ni de la manera com es fan des de la Brigada Mòbil. Per tant, tanco parèntesis.

Quin és el canvi qualitatiu que apreciem? Doncs, la presència d'aquests grups, que no són exageradament nombrosos, capaços de generar aquesta violència, a la qual se sumen –i això tindrem oportunitat, doncs, en la compareixença, quan s'escaigui, quan ho cregui oportú la comissió–..., capaços d'encendre aquesta violència, a la qual se sumen altres perfils. Fixi's que dels seixanta llargs de detinguts es donen algunes situacions, allò, que ens conviden a la reflexió. Una part molt important no és coneguda per la policia, no té antecedents; per tant, és una part de gent que s'ha sumat als disturbis per la raó que sigui, perquè..., per moltes raons que ja intentarem, doncs, esbrinar –ara tampoc tinc el temps per aprofundir-hi–, un cop aquests s'han generat. Però han estat generats per algunes persones, doncs, que tenen aquesta capacitat, aquest component extremament violent. S'han cremat aquesta vegada en les protestes nocturnes molts més contenidors del que

havia passat en altres moments, en altres protestes que havien set complicades de gestionar. I això no és casualitat. I que es faci en determinats carrers tampoc és casualitat; en determinades trames urbanes, tampoc és casualitat.

Per tant, sí que pressuposem aquí l'existència de grups que aprofiten –compte, i això tampoc ho perdem de vista, perquè no ho podem perdre de vista– un entorn de protesta que hem de saber respectar. Podem no compartir-ho –podem no compartir-ho–, però en qualsevol cas hi ha un gruix important de gent, i jo he visionat les imatges, perquè responsablement estava, evidentment, a la sala, doncs, de coordinació policial, i una part molt substantiva, molt important de les persones que estava en aquestes manifestacions hi anava amb un to absolutament pacífic, de protesta, si vostè vol, xiulant la policia, si vostè vol, escolti, però respectant tot allò que cal respectar, començant evidentment per la integritat física, pel mobiliari urbà, per tot l'entorn. No, no ho podem barrejar.

El que passa, que tenim un problema, que jo ja havia reconegut més d'una ocasió des d'aquesta mateixa tribuna, que és el gran repte que tenim des de la perspectiva d'ordre públic, és com aïllem aquelles persones violentes, que hi són, que és evident que hi són, que, a més a més, cada vegada van progressant en l'exercici de la violència, que també ho hem notat. I, per tant, això ens ha de preocupar i ens preocupa i ens ocupa, evidentment, com, per un costat, les aïllem d'aquestes protestes. I això no sempre és fàcil. Jo entenc que a vegades no es pugui comprendre el fet: «Escolti, i com pot ser que aquesta gent que trencaven...?» No és tan senzill entrar amb la Brigada Mòbil, entrar amb les ARRO o entrar amb la policia al mig d'una massa i practicar detencions, no és tan senzill com això. Déu n'hi do les que s'han practicat, fins a seixanta i escaig.

I, segona, no menys important que això –i aquí sí que hi donem un valor important–, com provem –com provem– que aquestes persones són les autores materials d'aquestes destrosses. Fet important. A vegades ens podríem moure –i li asseguro que aquest no és ni serà mai el criteri– per allò que podríem dir-ne «detencions mediàtiques». Podríem dir: «Escoltin, n'hem detingut cent, n'hem detingut dos-cents, n'hem detingut cinc-cents.» Això té un valor relatiu. El que pretenem, i entenc que és l'exercici responsable de la nostra obligació, és que aquelles detencions que fem siguin efectivament eficients. La prova que el jutge, doncs, ha impedit anar a manifestacions a moltes d'aquestes persones, la prova que algun d'ells roman encara a presó, la prova que una altra part s'ha de presentar cada setmana o cada quinze dies davant de l'autoritat judicial és que aquestes detencions estan ben fetes, estan provades, que no són, allò, senzillament, escolti, un nombre molt gran.

I, escolti, confio i el convido a confiar també en el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè ho pot fer, que en vindran més. Confio i el convido a confiar que anirem acotant aquest fenomen, que evidentment ens preocupa, que evidentment ens ocupa, que és el de la violència urbana i que estic d'acord amb vostè, és absolutament intolerable perquè això no forma part, doncs, del

que és un estat democràtic i de dret. I, per tant, l'hem combatut practicant el desallotjament quan se'ns va instar per part de l'autoritat judicial i no ens han tremolat les cames, i ho hem fet, doncs, jo crec que amb la pulcritud que pertoca fer-ho. I l'hem combatut, evidentment, en cada expressió violenta que hi ha hagut. I estic disposat a sotmetre'm, doncs, al judici d'aquesta cambra, quan escaigui, en el marc de la comissió, per discutir..., perquè hi ha qui discuteix exactament el contrari del que vostè em planteja, escolti: que la policia ha estat massa dura, que la policia no podia fer determinades identificacions. Ja sé que no és el que em diu vostè, però hi hauran altres grups que m'ho diran.

El que hem intentat, sobretot, és ser eficients en la persecució d'un problema, que no hem amagat mai que tenim, que és que en aquesta ciutat de Barcelona, sí, existeixen grups violents i, sí, alguns d'aquests grups són cada vegada més violents. I, per tant, cada vegada hi hem d'esmerçar més recursos, cada vegada hi hem d'esmerçar més intel·ligència i cada vegada hi hem d'esmerçar més energies per poder fer allò que hem començat a fer a partir de Can Vies amb aquestes detencions, totes elles ben orientades, i que espero i confio que evidentment continuarem fent.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. No, miri, vostè té el costum de qualificar les meves intervencions, sobretot quan no li agraden. I ara, avui, m'ha dit que sóc dispers. I la interpellació parlava de grups radicals i dels grups organitzats: esquerra radical, Can Vies, bandes llatines, grups organitzats. Una altra cosa és que a vostè l'hagi agafat en fals i no porti la resposta, però llavors no em digui «dispers», digui: «Escolti, no sé què dir-li, ja li ho diré un altre dia», però «dispers» no, perquè és molt clara la interpellació i estan buscades les preguntes precisament perquè no em fes cap comentari d'aquest tipus.

Bandes llatines, diu: «Escolti, la compareixença es va aprovar ahir.» Sí, a petició del Grup Popular, que la va demanar, la compareixença de les bandes llatines. Això que ha dit, que vostè compareixerà..., perquè la va demanar el Partit Popular, perquè ens preocupa i perquè articulem tot el seguit d'iniciatives que tenim al nostre abast per parlar d'aquesta qüestió. Per tant, ens hi trobarem.

Per tant, queda clar, eh? Passem de bandes culturals, com les qualificava el tripartit, a bandes de delinqüents. Queda clar, el concepte. Bé –bé.

Respecte al director general, escolti, no era jo que li deia «incapaç», al senyor Batlle, eh? Era el seu partit, eh? I una alta dirigent, destacada, del seu partit, quan estava a l'oposició, el qualificava d'«incapaç». Jo no l'he criticat a ell. Jo el critico a vostè. Jo critico que vostè, sent conseller de Convergència i Unió, faci po-

lítiques de seguretat del tripartit. Això és el que jo li critico. I l'exemple més clar és que un alt càrrec del tripartit ara desenvoluparà aquesta responsabilitat al capdavant de la Direcció General de Policia. O és que vostè l'ha obligat a renunciar al seu ideari i tota la seva activitat que va fer en el tripartit? Oi que no? Doncs, per tant, és a dir, *blanco y en botella, leche*; les coses són com són, i està clar, i no perdem més temps. Però jo no el critico a ell. Jo, quan gestioni, ja en faré la valoració. Jo el critico a vostè; un conseller d'Unió fent polítiques de seguretat del tripartit. No ho entenc. És crítica política, aquesta qüestió.

Les ARRO –molt ràpidament. Vostè sap que fan activitats d'ordre públic, i sap que es troben en situacions complexes, i vostè sap que l'equipament no és l'adequat quan es troben en aquestes situacions complexes. Per això li he preguntat: quines funcions van fer en tot el desallotjament de Can Vies? Vostè pot garantir que en totes les actuacions que van fer totes les unitats ARRO durant aquests dies no es van trobar en situacions complexes que requerien un millor equipament? Vostè m'ho pot afirmar? Perquè això és el que jo li demano.

Una altra qüestió que m'he oblidat de dir en el seu moment, respecte als mitjans de comunicació i certs conflictes. Vostè sap, i això també ho hem proposat des del Partit Popular, que en la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat una de les resolucions aprovades, dintre de la resolució conjunta, era revisar el protocol d'actuació dels mitjans de comunicació en situacions de greus disturbis per tal de garantir, primer, la seva seguretat; segon, l'exercici de la seva funció de poder informar els ciutadans, i, tercer, que la policia pogués fer també la seva feina. I això està pendent. I en el tema de Can Vies hem vist que és més necessari que mai que això s'abordi ja d'una forma consensuada amb el col·legi de periodistes.

Per tant, què ens trobem? Més violència, més professional; en alguns casos, que vostè ha reconegut –no és aquest el cas d'avui–, menors en l'exercici de la violència, eh? I, per tant, una pregunta, que vostè no és la primera vegada que es fa aquí, i que vostè no aporta solucions. Nosaltres quan li fem una interpellació no és perquè vostè vingui aquí a preguntar-se, sinó perquè ens porti solucions. I la qüestió és greu, és com aïllem els violents en un entorn d'una manifestació pacífica. També a vegades costa, eh?, quan veus les imatges, cent, cent cinquanta violents amb les cares tapades, que no es pugui tindre un disseny. Però, en tot cas, aquesta és la seva responsabilitat, establir el mecanisme perquè això succeeixi.

Hi ha una cosa a què tots podem contribuir i és el rebutjament i l'aïllament social d'aquestes persones. Si jo sóc un manifestant que em manifesto democràticament, i tinc tot el dret de fer-ho, si jo veig que de sobte m'apareixen cinquanta encaputxats, el millor que puc fer és marxar i rebutjar aquest tipus d'actuació i deixar-los aïllats socialment i identificats clarament quins són els violents, no? Això podríem fer-ho tots. Però la seva responsabilitat és donar una resposta policial a aquests violents i detindre'ls quan exerceixen la violència.

I la darrera pregunta. En tots aquests afers d'exercici de la violència, en la qüestió de Can Vies, després en els atacs a les seus de partits polítics, vostè pot afirmar si hi ha algun tipus d'organitzacions de caràcter polític, més o menys, que impulsen, entenen aquest tipus d'exercici de la violència, o l'afavoreixen? Hi ha algun tipus d'organitzacions juvenils, polítiques, que estan «alentant» aquest tipus d'actuacions? O no? Té informació al respecte?

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Fixi's, li dic respecte a les bandes llatines..., respecte a les bandes llatines, li dic, miri, ara fem una política radicalment diferent, que és, en comptes de considerar-les bandes culturals, els considerem delinqüents. I després li dic això i em diu: «No, és que vostè continua fent i va fent les polítiques de l'anterior Govern.» Escolti, diguem-ne, aquest em sembla que és un canvi prou substancial que demostra una altra cosa: que vostè no s'havia escoltat mai el director Prat quan feia les rodes de premsa explicant precisament això, perquè ho havia fet una, dues, i tantes vegades, quan fèiem una operació, que Déu n'hi do les que hem arribat a fer, de desarticulació d'aquestes bandes llatines. I cada vegada fèiem una roda de premsa i dèiem: «Escolti, aquí hi ha un canvi de criteri fonamental, que és el que ha donat els èxits policials en matèria de bandes llatines, que és el de deixar de considerar-los com el que no són, que és una simple banda cultural, perquè aquí hi ha un fenomen delictiu de fons.» I aquesta és la clau de l'èxit. I això està als antípodes de continuar fent les mateixes polítiques. I aquest n'és un exemple ben concret. Fixi's quin és, si no, el seu nivell de contradicció.

Respecte al director, ja ha quedat dit tot el que s'havia de dir. Jo sí que expresso des d'aquí, doncs, els millors, evidentment, desitjos i l'agraïment per assumir una responsabilitat complexa com és aquesta en un moment, evidentment, complex. I ja, com ha quedat manifest i clar, doncs, quin és l'element de cortesia parlamentària que tenim, però en qualsevol cas això és el que hi ha –això és el que hi ha–, això és amb el que d'una o altra manera haurem de treballar.

I respecte a la qüestió de Can Vies i el tema de les ARRO, escolti, cadascú, cadascuna de les unitats, la Brigada Mòbil i l'ARRO, tenen encomandes diferents. I només puntualment, i en aquest cas de Can Vies és evident que n'ha fet, com en farà en altres ocasions de futur, fa funcions d'ordre públic, perquè, precisament, com el seu nom indica, són recursos operatius a disposició de les regions policials, que fan a vegades seguretat ciutadana, que fan altres vegades ordre públic i que fan altres tipus d'encomandes, i, per tant, tenen aquell material, tenen aquells elements, tenen aquell equipament que escau a la feina que fan. I, per tant, totes aquelles feines d'ordre públic que són de primera

línia de contenció les fa qui les ha de fer, que és la Brigada Mòbil, i que per això, doncs, està dotada de tot l'equipament que hem cregut convenient per poder fer aquesta encomanda.

I aquest és un debat que, si vol, el tenim tantes vegades com escaigui i com convingui, però no es tracta d'una policia equipada de primera i una policia equipada de segona, perquè són encomandes *diferents* –encomandes *diferents*–, i, per tant, cadascú té aquell material, doncs, que escau, que pertoca, que necessita per, d'una o altra manera, exercir la seva feina.

I jo respostes per a tot no en tinc, no me n'he amagat mai. I quan tenim un problema em sembla que l'he reconegut sempre des d'aquí. Recordo haver reconegut a instància seva i d'altres grups parlamentaris que teníem un problema i encara no l'hem resolt del tot a l'àmbit de l'Empordà en seguretat ciutadana, amb assalts violents, i hi hem treballat. I la primera condició per resoldre un problema és saber que un el té. I jo el que li vinc a dir no són respostes màgiques. Jo sé que tenim un problema greu amb els grups violents organitzats, cada vegada més organitzats, cada vegada més preparats, que s'infilten, que es col·loquen, que es fiquen a dintre de manifestacions, que moltes vegades tenen un to tan reivindicatiu com vostè vulgui, però en qualsevol cas no violent, i que això no és tan senzill. I jo no la tinc, la solució.

Tampoc he vist que la tingui la Policia Nacional: ni a Madrid, ni a Gamonal, ni a cap altre indret; tampoc he vist que la tingui. Si la tenen i ens l'expliquen, escolti, la comprem, eh? –la comprem, eh?. Perquè al que no s'hi val, quan hi ha un ambient prou complicat, és, a més a més, a intentar venir a donar lliçons i aparcar furgonetes de la policia aquí al Maresme. Això no que no és..., això no és lleialtat entre institucions –això no és lleialtat entre institucions–, això és una altra his-

tòria, eh? (*Veus de fons.*) No, no, parlem amb les coses clares. Perquè totes aquestes furgonetes que hi havien aquí..., quan hi van haver problemes a Madrid, escolti, no va ser precisament un pulcre manual d'exercici d'ordre públic, sinó que més aviat va ser la relació de tot allò que no es pot fer en ordre públic. I a mi no m'ho havia a criticar mai des d'aquesta tribuna, perquè entenc quina és la complexitat d'això. Però queda evident, queda molt evident que tampoc la Policia Nacional té tantes receptes màgiques per resoldre un problema.

I un problema es comença a solucionar a partir que un té consciència que el té. I nosaltres el tenim, aquest problema. I com que el tenim el resoldrem. Ens costarà més o ens costarà menys. I no el resoldrem només –només– a partir de la Brigada Mòbil, que hi jugarà un paper important, a partir de les ARRO o a partir de la policia: el resoldrem també a partir de la intel·ligència, que n'hi posem, i tanta com podem, i el resoldrem si som capaços –i aquí hi estarem predisposats tantes vegades com convingui– de treballar conjuntament, si cal, en matèria d'informació amb altres cossos policials. No el resoldrem a partir de fer «matxades» i a partir de posar furgonetes de la policia i intentar donar lliçons en allò en què no ens en poden donar cap.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i cinc minuts.